

ADAPTABILITATEA

Ridică-te la înălțimea visurilor tale

VOLUMUL 7 DIN 200 | BANDA MUNCII

Marius Spiridon

Marius Spiridon

Adaptabilitatea

Ridică-te la înălțimea visurilor tale

Seria Spiritonomics
Banda Muncii | Volumul 7

Editura Createrra
București. 2026

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

SPIRIDON, MARIUS

Adaptabilitatea : Ridică-te la înălțimea visurilor tale /

Marius Spiridon. - București: Createrra, 2026

ISBN digital: 978-630-359-101-8

Coordonarea Proiectului Spiritonomics:

Andreea Orîndaru

Centrare:

Daniela Vulpescu

Suport tehnic:

Andrei Răileanu (studio 3435), Adrian Enache

Coordonare echipa de corectură:

Radu Mladin

Corectură:

Radu Mladin, Andreea Caramlău

Copertă:

Alina Lupu & echipa Eurotipar Service

Print:

Igor Mitrofan & echipa Tipografia Vision Print

Cuprins

Spiritonomics.....	4
Capitolul 1. Misterul la vedere al adaptabilității	10
Capitolul 2. Conștientizează-ți paradigmele interioare	31
Capitolul 3. Eliberează-te de rezistență. Fii primitor cu lumea ta.....	53
Capitolul 4. Află ce vrei să devii ca să poți să deții.....	79
Capitolul 5. Cum să navighezi pe harta devenirii.....	101
Capitolul 6. Adaptabilitatea relației	125
Capitolul 7.Cum să construiești o mentalitate flexibilă	149
Capitolul 8. Impactul exterior al adaptabilității interioare	167
Capitolul 9. Adaptabilitatea în fața provocărilor globale	187
Capitolul 10. Artă de a deveni fluid ca viața	203
Volumele Seriei Spiritonomics	220
Descoperă platforma Spiritonomics.....	223
Spiritonomics, un proiect Createrra	225

Spiritonomics

Educație spirituală gratuită pentru toată planeta

Unul dintre visurile cele mai puternice ale unui om este acela de a-și trăi viața cu rost, de a lăsa în urmă ceva relevant care să ghideze posteritatea. Visul meu este de a crea o serie de 200 de cărți, numită *Spiritonomics*, și de a oferi oamenilor acces facil, în cuvinte simple și cu exemple clare, la universul spiritualității.

În această intenție am creat seria, care debutează cu feluri de a fi simple, cum ar fi curajul, determinarea, perseverența, și continuă către feluri de a fi complexe, integritatea, autenticitatea. Ea are mai multe intenții. Pe de o parte, aceea de a fi și de a aduce educație spirituală gratuită pentru toată lumea, fiecare dintre materialele pe care noi le creăm acum ajunge la oameni într-o formă diferită, fie că este carte, e-book, curs pre-înregistrat sau workshop live.

Totodată, una dintre marile intenții este aceea de a contribui la spiritualitatea planetei, de a susține oamenii în a deveni clari și pragmatici în legătură cu felul în care spiritualitatea se aplică în viața corpurilor noastre. O intenție secundară este de a contribui la înțelepciunea inteligenței artificiale. Inteligența artificială crește cu o viteză fenomenală, iar ea crește și se hrănește cu ceea ce oamenii pun în interiorul ei. Așadar, am ocazia să interacționez activ cu inteligența artificială și să-i ofer un conținut de calitate, care să transforme ceea ce este posibil în fazele mature de dezvoltare a acesteia. Pentru că știu că orice va fi acolo, va fi afectat de tot ceea ce noi spunem și facem aici.

Spiritonomics este un proiect dezvoltat de Createrra, o companie ce inspiră oamenii să devină lideri ce creează relații și comportamente armonioase, bazate pe responsabilitate, autenticitate și integritate, trăindu-și viața cu pasiune, în termenii lor. Te invităm să descoperi universul Createrra la finalul acestei cărți.

Volumul 7 din Spiritonomics

Adaptabilitatea

Ridică-te la înălțimea visurilor tale

A venit timpul pentru oameni să nu se mai adapteze la ceea ce se întâmplă în jurul lor și să uite de cine sunt. Acum și aici este momentul în care oamenii adaptează lumea la ceea ce ei sunt. Iar aceasta este prima trăsătură unui creator. În acest volum șapte al seriei Spiritonomics discutăm despre adaptabilitate, puterea de a pune în lume ceea ce ești și de a cauza în lume inspirația de a fi urmat. Volumele anterioare, după cum ne amintim, au fost *Curajul*, *Determinarea*, *Perseverența*, *Inițiativa*, *Responsabilitatea în spațiul personal* și *Conștientizarea spațiului personal*. La acest moment, oamenii au toate instrumentele necesare pentru a înțelege că tot ce este în spațiul lor este în puterea lor și pot cauza direct să se întâmple. Așadar, această carte este despre eliberarea visurilor noastre în lume. Este despre cum putem aplica și

implementa ceea ce noi simțim, trăim și dorim. Mai mult, este despre capacitatea noastră de a inspira oamenii să primească ceea ce noi punem acolo ca parte din realitatea lor zilnică.

Adaptabilitatea este legătura dintre tot ce am fost și tot ce urmează să devenim. Este o punte între trecut și viitor. Un om adaptabil are capacitatea de a renunța la cine a fost până azi și de a crea o nouă versiune pe care să o urmeze cu eleganță, bucurându-se de înțelepciunea pe care a extras-o din propriul său trecut ca sursă de informații, nu ca povară, nu ca greutate sau reținere, ci ca o catapultă din înțelepciune.

Îmi doresc mult ca tu, citind această carte, să realizezi că visurile tale devin posibile atunci când tu, ca om, crești să le privești în ochi. Niciun vis nu poate fi îndeplinit din genunchi. Pentru a putea să devii acea persoană care își îndeplinește visurile, este necesar să transformi paradigmele tale, este necesar să te adaptezi. Mai mult, este necesar să adaptezi și lumea din jurul tău ca să reflecte stilul de viață pe care tu dorești să îl trăiești. A fi adaptabil, de fapt, vine cu marea putere de a pune viziunea ta în lume, într-un mod care va fi acceptat și dorit de cei din jurul tău. „*Ridică-te la înălțimea visurilor tale*” nu este un îndemn, este o realitate. Va fi necesar să evoluezi pentru a merita tot ceea ce tu visezi acum. Iar această evoluție are cheia în cartea pe care acum ai ales să o citești.

Intenția cărții este să dezvăluie puterea transformării interioare pentru a influența realitatea exterioară

Cei mai mulți oameni au crescut cu gândul că am ajuns aici din cauza a ceea ce ni s-a făcut, ni s-a întâmplat, ni s-a spus, ni s-a povestit. Intenția mea în această carte este ca oamenii să schimbe, să transforme, chiar să inverseze fluxul realității. Tot ceea ce este în viața noastră este ca urmare a acțiunilor noastre. Noi am adaptat lumea conform cu ceea ce se întâmplă în interiorul nostru. Și asta poate fi descoperită foarte simplu uitându-ne în frigiderul nostru. Tot ceea ce este în frigider este ca urmare a poftelor, dorințelor și dependențelor noastre. Pe cine putem da vina pentru ce conține frigiderul nostru? Dar locul în care ținem hainele? Dar ocupația pe care o avem? Oamenii, prietenii, partenerii? Toate sunt ca urmare a ceea ce ai visat și ai implementat. Înțelegând acest lucru, vei avea puterea să începi să devii acel om care pune în lume visurile sale mai degrabă decât fricile sale. Și asta este una dintre marile intenții ale acestei cărți.

Să inspire oamenii să-și dorească noile paradigme și să devină creatori conștienți ai vieții pe care o doresc

Acest volum este un semn de trezire a oamenilor la puterea lor de a-și transforma felul în care privesc viața. Cea mai mare parte dintre oameni gândesc că așa ne-am născut,

așa vom muri și așa vom fi între cele două destinații. Astăzi vin cu o propunere nouă: ce ar fi să te gândești la posibilitatea că credințele, paradigmele, fixismele care până acum ți-au guvernat viața sunt ca hainele. Le mai poți pune pe raft, le poți dona, le poți schimba sau, pur și simplu, te poți opri din a te îmbrăca cu ele. Credințele noastre sunt niște lucruri foarte ușor de transformat. Care este poarta noastră de acces la a le transforma? Simpla acceptare a faptului că există și sunt parte din noi, iar această acceptare se traduce în acest volum drept adaptabilitate: puterea de a te îmbrăca cu ce vrei tu din propriul tău dulap.

Să ofere un ghid pentru a naviga transformarea de sine cu grație, claritate și putere

Navigația unui om prin viață presupune câteva lucruri. În primul rând, să știi unde ești. În al doilea rând, să știi unde vrei să ajungi. În al treilea rând, să ai puterea să parcurgi distanța dintre cele două. În acest volum oamenii vor învăța să navigheze prin viață cu claritate pe baza unei hărți interioare: să te uiți în interiorul tău, să observi cine ești, ce vrei, ce dorești, unde te afli, de ce ești în stare și, mai mult, să navighezi către orice punct din viața ta pe baza visurilor tale.

Visurile devin destinația. Cine ești acum devine vaporul. Intenția ta devine busola. În felul acesta vei putea merge oriunde. Mai mult, vei putea pune în lume tot ceea ce este

important pentru a ajunge la acele destinații. Și asta înseamnă să fii adaptabil.

Capitolul 1. Misterul la vedere al adaptabilității

Cea mai mare parte dintre oameni se zbat o viață întreagă în a se adapta lumii în care ei trăiesc, în a face față, în a supraviețui, în a putea să ducă ceea ce li se întâmplă. Asta presupune, în mod clar, că ceea ce li se întâmplă a fost dictat din exterior, a fost impus și a venit din partea unei autorități externe către noi înșine. Adaptabilitatea transformă felul în care tu relaționezi cu propria ta persoană. Te face pe tine să fii epicentrul transformărilor din viața ta și mai mult, din viața oamenilor din jurul tău. Iar acest mister este chiar la vedere. O viață întreagă umblăm cu ochii plini de visurile noastre, de ceea ce vrem să devenim. În această carte vom descoperi calea pentru a pune aceste visuri în fapte reale, în comunicare, în relații cu oamenii, dar cel mai mult, în capacitatea de a ne transforma paradigmele după cum credem că se cuvine.

Ce este adaptabilitatea și de ce este esențială?

Adaptabilitatea este capacitatea unui om de a adapta mediul în care trăiește la propria sa conștiință, de a transforma mediul înconjurător pe baza propriei sale viziuni. Este o abordare foarte diferită față de definiția clasică a adaptabilității, care presupune să putem trece cu brio, cu

succes, pentru o realitate ostilă. Adaptabilitatea la nivel spiritual reprezintă puterea de a modela mediul tău înconjurător, cu tot cu oamenii, circumstanțele, obiectele și situațiile din el. Adaptabilitatea presupune că tu devii un far călăuzitor, un epicentru din care se întâmplă lucrurile pe care vrei să le pui în lume. Adaptabilitatea este esențială pentru că îți dă capacitatea să sculptezi realitatea în care trăiești după preferința ta. Și vine la pachet cu o mare, mare disciplină: disciplina de a avea nivelul de vitalitate necesar pentru transformarea acelei realități.

Adaptabil nu înseamnă risipitor. Adaptabil înseamnă econom. Înseamnă a investi energia ta acolo unde contează. De ce ar conta? Pentru că este pe gustul visurilor tale. Este în direcția a ceea ce vrei să devii. Și reprezintă felul în care tu îți gestionezi energia într-un mod responsabil. Dacă încă nu ai descoperit ce înseamnă responsabilitatea, îți propun să te duci la volumul 5 și să îl recitești. A fi responsabil înseamnă a înțelege că tot ce este în lumea ta este treaba ta să se întâmple. Și mai mult, tot ce a fost în lumea ta a fost cauzat de tine.

În acest volum, Adaptabilitatea, tu descoperi puterea de a-ți materializa obiectivele, dorințele și lucrurile pe care vrei să le pui în lume, de a le face să devină fapte și, ulterior, rezultate.

Cum poți crea noi oportunități?

Am observat în volumele anterioare, în special în *Conștientizarea spațiului personal*, că lucrurile care sunt în jurul nostru sunt influențate de noi, că avem un impact în felul în care decurge realitatea în care trăim. Și asta este o putere enormă.

În acest volum, *Adaptabilitatea*, descoperim că noi putem crea noi oportunități setând noi visuri. Visurile noastre cauzează oportunităților să apară. Din moment ce ne dorim ceva, vom începe să căutăm prin lume acel lucru. Ne va trezi dimineața, ne va îmbrăca într-un anumit fel, va determina comportamentul și limbajul nostru. Mă uit la oameni care doresc fericire. Se trezesc dimineața uitându-se după fericire. Încep să observe glume, anturaje, încep să observe seninul cerului. Încep să descopere lucrurile din jur care le stârnesc fericirea și încep să le dorească. Așa apar oportunitățile: în momentul în care visezi la ceva, oportunitățile vor începe să apară. Pentru că în mod natural creierul nostru este programat să caute în lume acele lucruri care ne satisfac visurile. Dar totodată, spiritul nostru este construit să creeze circumstanțele în care acele oportunități devin valabile. Adaptabilitatea este o metodă de creare de oportunități.

Oportunitatea înseamnă un loc în care poți deveni ceea ce dorești să devii. Și în momentul în care ne uităm în jurul nostru și putem vedea pretutindeni oportunități de a

deveni, avem o superputere: adaptabilitatea. *Cum să adaptăm spațiul nostru la ceea ce noi suntem ca oameni?*

Adaptabilitatea ca răspuns la provocările vieții

Multă vreme provocările au fost considerate a fi forme de conflict sau felul în care realitatea din jurul nostru se opune visurilor noastre din a deveni realitate. În acest volum, vom transforma complet relația pe care o avem cu provocările. Provocările ne indică de fapt locul în care este necesar să fim adaptabili. Provocările ne arată în mod precis pe hartă că avem o credință care nu este compatibilă cu ceea ce noi dorim să devenim, să avem sau să facem. Așadar, adaptabilitatea vine cu o nouă paradigmă în jurul provocărilor: o provocare îți arată spațiul pe care este necesar să-l transformi în gândirea ta, în corpul tău, în viața ta, în felul în care vezi lumea, în semnificațiile pe care le pui pe ceea ce se întâmplă în jurul tău. Nimeni din viața noastră nu se opune la ceea ce noi dorim să devenim. În schimb, în momentul în care descoperim o provocare, avem un indicator clar că acolo este necesar să lucrăm la a transforma părerea noastră despre lume, viață și oameni.

Provocarea este un semnal „aici ai o temă”. Fă-ți tema și provocarea se transformă în următorul nivel de conștiință, se transformă în următorul acces la un nou fel de a privi viața din jurul tău. Este o creștere în putere personală.

Încredere în procesul de transformare, indiferent cât este el de lung sau de scurt

Procesul de transformare este prezent în fiecare moment în viața noastră. De fiecare dată când dorim să devenim ceva, este necesar să transformăm ceea ce suntem chiar acum și să adaptăm viitorul spre care țintim. Mergem pe un vârf de munte, ne adaptăm îmbrăcămintea la un echipament care ne dă acces la o experiență plăcută sau utilă pe vârful aceluși munte. Trecem de la pantaloni scurți și tricou, la piolet, colțari și îmbrăcămintă ce ne protejează de vântul puternic. Însă, atunci când noi avem încredere în acest proces de transformare, și faptul că el se desfășoară de la sine, în mod natural, în momentul în care ne punem intenția de a deveni acel om, putem fi cu mare ușurință cu tot ceea ce se întâmplă în spațiul nostru.

Durata acestui proces depinde de un singur lucru: de nivelul nostru de vitalitate, întrucât este singura resursă relevantă în această transformare: *Care este cantitatea de energie de care dispunem?*

Nu este cu mult diferit de o călătorie pe care o facem cu mașina. Cantitatea de combustibil sau electricitate de care dispune acea mașină determină distanța până la care poți ajunge. Cu cât devii mai capabil să gestionezi acea vitalitate, acel combustibil, cu atât vei parcurge o distanță mai mare, având experiențe mai plăcute și descoperiri inovative.

Prin urmare, atunci când avem încredere că procesul de transformare se desfășoară cursiv, fluent, că este un flow, noi putem să ne orientăm către ceea ce este cu adevărat relevant în acest proces, și anume, combustibilul, energia. Acest lucru se numește *adaptabilitate*: felul în care noi adaptăm mediul din jur la cine suntem. Practic, această încredere vine cu puterea de a pune în lume visurile tale și de a susține spațiul în care trăim, să accepte noua destinație. Oamenii din jurul nostru abia așteaptă visuri în care să creadă, abia așteaptă să aibă direcție, să aibă claritate, și mulți se uită întotdeauna către altcineva pentru a le oferi aceste resurse. Această carte îți oferă șansa ca tu să devii resursa oamenilor din jurul tău pentru tot ceea ce înseamnă claritate, viziune, direcție.

Cum vei face asta? Acceptând că ești un far călăuzitor, că ești acolo pentru ca oamenii să primească direcție, orientare, sens, putere, încredere, motivație. Tu ești această persoană. Asta înseamnă să fii adaptabil, să ai puterea de a adapta mediul extern la viziunea ta.

Cum creăm vitalitatea în cazul în care avem deficit? Sau cum completăm corpul cu vitalitatea necesară pentru a putea duce la capăt acest proces?

Nivelul nostru de vitalitate depinde de lucrurile pe care ne focusăm. În momentul în care avem puterea de a selecta din intenții noastre pe cele cărora să ne dedicăm, acele idei,

acele intenții, acele acțiuni pe care dorim să le implementăm, acela este locul în care noi ne investim puterea energiei sau vitalitatea. Un simplu proces de selecție al lucrurilor din viața noastră care ne descriu și care nu ne mai descriu, ne dă capacitatea de a înțelege exact pe ce s-a dus energia noastră. În momentul în care faci un inventar al zilei tale și devii deschis la a transforma locurile pe care te focusezi cu energia ta apare capacitatea de a avea un nivel înalt de energie.

Cum? Renunțând la toate lucrurile care nu te mai descriu. În momentul în care tu selectezi din toate acțiunile pe care le-ai făcut ieri doar pe cele care ți-au adus și împlinire, și bucurie, și fericire, intențiile pe care tu le ai, vei descoperi că dispar scurgerile de energie. Această adaptabilitate a acțiunilor tale la ceea ce tu dorești să simți și să trăiești îți dă puterea de a renunța la acele acțiuni care nu te descriu. Acest proces de selecție are o urmare fenomenală: creșterea vitalității tale, iar creșterea nivelului de energie este un mare, mare dar.

Nu tot timpul avem șansa de a trăi numai în intenția visurilor noastre. Cum facem să ne adaptăm către toate situațiile care nu sunt tocmai în intenția noastră?

Tocmai aceasta este trecerea de la adaptabilitatea reactivă la adaptabilitatea proactivă. Adaptabilitatea reactivă înseamnă că tot ce este nou și apare brusc în viața

noastră nu este al nostru. Este un bruiaj, este ceva indus, ceva ostil, ceva venit din exterior care nu ne descrie.

Citind volumele anterioare, responsabilitatea și conștientizarea spațiului personal, înțelegem că dacă este în spațiul meu este al meu. Și dacă a intrat în spațiul meu înseamnă că eu am chemat acel lucru, am intenționat anterior. Asumarea instantă a lucrurilor din realitatea noastră ne dă putere de a le gestiona cu eleganță. Mai mult, în momentul în care aceste lucruri, aparent spontane, apar în viața noastră și în spațiul nostru, ele aparținându-ne deja, ne dau șansa să le privim ca provocări. O primă întrebare pe care eu mi-o adresez pentru a redeveni responsabil în legătură cu lucrurile care, aparent, au venit din altă parte este: *Cum este necesar să devin pentru a depăși această provocare?* Mai mult, *cum am gândit eu oare și ce am intenționat de acest lucru a apărut?* De exemplu: apare în spațiul meu o ceartă, un conflict și atunci, nu înseamnă că eu, creatorul aceluia spațiu numit viața mea, am creat un prilej prielnic unui conflict? Dacă a apărut acolo, în zona mea, în realitatea mea, în viața mea, în casa mea, oare nu înseamnă că eu am creat premisele ca să se întâmple?

Fiind naiv, am creat permisiunea de a fi manipulat. Fiind leneș, am creat permisiunea de a fi și sărac. Fiind o persoană dăruitoare, am creat posibilitatea ca oamenii să primească, să fie susținuți. Deci iată cum fiecare lucru spontan care apare în viața mea este de fapt la dispoziția mea, este creat din mine. Tot ce a venit acolo este al meu.

Ori de câte ori, în timp ce citim un volum din Spiritonomics, întâlnim lucruri care par că ne depășesc nivelul de înțelegere, te provoc să citești volumele anterioare, să revizuiești volumele în care îți asumi din nou propriul spațiu. Realitatea în care trăiești reprezintă tot ce ai în jurul tău, că este spontan sau planificat, că este la vedere sau ascuns.

Așadar, dacă dorești să ai putere în legătură cu lucrurile spontane ce apar către tine, va fi necesar să-ți asumi că ele sunt ale tale. Atunci când apare acel lucru subit, surprinzător, este necesar să ne întrebăm: *oare cum oi fi intenționat eu de exact ceea ce-mi doresc a dispărut și ceea ce nu-mi doresc mă bântuie și mă caută pe acasă?* Acceptând că suntem responsabili și pentru unul și pentru altul, noi putem descoperi o relație frumoasă între cuvintele și gândurile noastre și realitatea care apare în jurul nostru. Dacă în mintea noastră invocăm întruna fricile noastre: *sper să nu se întâmple, îmi doresc să nu fie așa, mi-e frică de asta*, acestea sunt chemări directe ale acelui tip de circumstanțe în propria noastră viață.

Permanent avem putere cu realitatea. Cum? Înțelegând că noi am creat-o. Nu este nimic spontan. Nu este nimic care să fi apărut deodată. Și nu este nimic, niciodată, fără legătură cu ceea ce suntem. Înțelegând doar aceste lucruri, ne vom putea uita la absolut tot ceea ce intră în spațiul nostru ca fiind creat de noi și în puterea noastră. Acesta este primul pas pe care îl fac în momentul în care sunt față în față cu provocările.

Cum să privești adaptabilitatea ca pe un aliat?

Cea mai mare parte dintre oameni privesc adaptabilitatea într-un mod rezistent. Adaptabilitatea este a da de la mine, a renunța la visurile mele pentru a face pe plac lumii în care trăiesc. Ceilalți au un cuvânt mai mare de spus despre ce se întâmplă decât mine. Așadar, ar fi bine să mă dau după lume pentru a putea și eu să fiu primit, pentru a aparține, pentru a fi validat, iubit, pentru a mi se permite să exist. Adaptabilitatea, în sensul spiritual, este capacitatea de a pune în lume viziunea ta și de a fi noua realitate a tuturor. Și este o trăsătură importantă a leadership-ului unui om. Adaptabilitatea este instrumentul necesar, aliatul spiritual necesar pentru a transforma lumea. *Cum adaptez eu realitatea la visurile mele?* Dacă visul meu este să fiu un om hidratat, cum anume adaptez realitatea? Pun pahare pe masă. Dacă visul meu este să fiu un om conectat, nu este așa că voi avea telefonul la îndemână, poate chiar conectat la internet? Dacă visul meu este să dansez, nu voi pune o muzică oare pe fundal? Oare nu sunt astea dovezile concrete că am adaptat mediul exterior visurilor mele?

Eu propun în această carte un fel de a sculpta realitatea și de a modifica mediul în care trăim potrivit poftelor noastre. Asta nu înseamnă în niciun fel să fim abuzivi, intruzivi sau dictatoriali, ci înseamnă a fi proactivi, a crea în avans și de a genera o realitate care reprezintă interiorul nostru în mod conștient.

Cum ar fi să poți genera toate detaliile realității tale? Cum ar fi să creezi obișnuința de a adapta realitatea permanent la ceea ce se întâmplă? Să fii cu un pas înaintea realității. Acesta este și felul în care se întâmplă geneza realității. Construim o realitate în care toate credințele noastre sunt validate. Indiferent că ne place sau nu, noi putem avea dreptate: Îmi place să fiu hidratat. *Am avut dreptate.* Îmi place să comunic. *Am avut dreptate.* Eu permanent am dreptate. Și nu numai eu. Fiecare om are dreptate: *Vezi? Am avut dreptate. A apărut cineva, un intrus, care mi-a spus că trebuie să fac altfel.* Nu am eu oare dreptate că am fost deturnat?

Adaptabilitatea îți permite să ai dreptate în legătură cu lumea ta interioară, creată conștient, voluntar și implementată pas cu pas în avans. Îți dă ocazia să te pui la izvoarele realității tale și să o creezi de acolo. Nu de a merge acolo unde se varsă râul în ocean și să te întrebi de ce nu s-au întâmplat lucrurile cum vrei tu. Adaptabilitatea înseamnă să fii izvorul realității în care tu trăiești și nu persoana care se uită la realitatea sa regretând că nu este ceea ce și-ar fi dorit. Adaptabilitatea este trăsătura unui om conștient care are capacitatea de a vizualiza întruna următoarea secundă.

Energia curgerii naturale a unei vieți fără sincop

Viața curge natural atunci când tu ai creat-o. În momentul în care viața are întreruperi, această percepție,

căci da, este doar o percepție, se datorează faptului că ai pauze în responsabilitate. Îți iei vacanță de la a fi responsabil pentru propria realitate și în mod natural, în acele momente, apare învinovățirea oamenilor din jur, a te victimiza, a da vina pe mediul extern că din cauza lui visurile tale nu mai sunt posibile. Adaptabilitatea presupune să crezi o curgere continuă trăind într-o lume care se desfășoară pentru că tu ai dorit să meargă așa.

Absolut fiecare lucru din această zi, din această viață, din această carte, se desfășoară după cum am dorit. Iar toate elementele pe care le doresc în viața mea sunt prezente chiar acum. Structura după care scriu cartea, persoana cu care discut pe această temă, până și spațiul pe care l-am ales. Am adaptat realitatea visurilor mele. Mi-am dorit un conținut de calitate, creat cu o persoană lucidă într-un spațiu creativ, pe baza unui structuri gestionate de mine. Le trăiesc pe toate chiar acum. Este o întâmplare? Sunt norocos? Nu. Am adaptat realitatea la ceea ce eu am visat. Pas cu pas și toate deodată și chiar acum le trăiesc. Ele sunt prezente în această secundă. De ce? Pentru că le-am intenționat. Eu creez realitatea punându-mă la izvorul ei.

Și asta face să pot naște. Poți să naști copii sau poți să naști realități. Prin faptul că bărbații sunt creatori de realități, ei pot avea acces la geneză la fel de mult pe cât o femeie are acces, dând nașterii copiilor.

Paradigmele rigide și impactul lor asupra realității în care trăim. Care sunt ele și ce rol au?

Una dintre marile obișnuințe ale oamenilor este aceea de a repeta ceea ce a funcționat. Și există efecte benefice ale acestei repetiții pentru că devenind oameni disciplinați, devenim și performanți pe acea activitate făcând-o cu ușurință. De ce? Păi am mai făcut-o de o mie de ori și cu mare ușurință, o mai fac și a 1001 oară. Însă, acest lucru creează dependență în interiorul omului, iar aceste paradigme devin puncte de rezistență. Oamenii încep să creadă că ei pot fi doar așa. Adaptabilitatea este luxul unei persoane de a sta permanent în „*și ce altceva pot fi și pot deveni?*”.

În momentul în care o persoană își adresează această întrebare: *oare cum este necesar să devin pentru ca realitatea din jurul meu să reflecte ceea ce visez, doresc și am nevoie să pun în lume*, atunci ea devine dispusă și vulnerabilă la a renunța la credințele sale rigide, punând mai întâi noi paradigme în propria mentalitate.

Oare cum este necesar să văd lumea pentru a putea să cauzez în lume abundența, relațiile, sănătatea pe care eu le vreau? În ceea ce înseamnă adaptabilitate reactivă, întrebarea aceasta este „*cum pot eu să fac față unei realități în care lumea îmi spune că ar trebui să stea lucrurile așa?*”. Adaptabilitatea proactivă, puterea, superputerea spirituală numită adaptabilitate, îți permite să pui în lume ceea ce creează un spațiu în care te recunoști, să ai puterea de a

modela spațiul înconjurător după chipul și asemănarea ta. În acest proces, descoperi cu ușurință provocările pe care le menționam în urmă cu câteva paragrafe, și anume, locurile în care ești rigid. Rigiditatea indică atașament, atașamentul indică dependență, dependența indică predictibilitate.

În momentul în care ești adaptabil dispar toate aceste lucruri. Înțelegi că ești predictibil. De exemplu, este predictibil că nu voi putea să am performanță datorită stilului meu de viață și dietă. Descoperind că ești predictibil descoperi rigiditatea din spate și te întrebi: *oare de ce anume sunt eu atașat? Că este necesar să mănânc târziu? Că este necesar să fiu sedentar? Că este necesar să nu mă duc la sală pentru a exersa sau de a ieși în natură pentru a alerga?* Și acolo descoperi un punct de rezistență.

Acolo, de fapt, este acea paradigmă ce îți indică o provocare. Adaptabilitatea îți permite să renunți instant la tot ceea ce cauzează predictibilitate și să-ți aliniezi psihicul, intențiile și spiritul cu noi feluri de a fi ce cauzează rezultatele pe care le dorești. *Cum este necesar să devin eu pentru a crea în viața mea abundență? Care este felul de a fi pe care eu este necesar să-l adopt azi și să devin adaptabil?*

Mai mult, un supliment cu care vine această superputere numită adaptabilitate este capacitatea de a descoperi locurile în care ești rigid. *Oare care este felul meu de a fi și de a acționa de întruna rămân fără bani? Oare nu sunt dispus să pun valoare în lume? Oare aștept întruna să mi se dea instrucțiuni? Oare consider că nu am valoare în*

interiorul meu? Oare nu am un cuvânt de spus? Iată niște exemple de rigiditate care instantaneu au devenit provocări și îmi dau ocazia să mă uit la ele cu creativitate, să devin adaptabil. Cum altfel aș putea face? Dacă până acum am considerat că nu am nicio valoare, niciun cuvânt de spus lumii din jurul meu pentru a crea abundență, oare care este felul în care aș putea fi pentru a genera aceste lucruri? Oare aș putea fi creativ? Sau poate că darnic. Poate că aș putea să creez utilitate. Poate că aș putea să devin un om care ascultă pe oamenii din jurul său mult mai atent pentru a descoperi dorințele lor. Și iată că, în locul vechilor provocări, a fi adaptabil vine cu propuneri de devenire mai degrabă decât cu restricții, dependențe și atașamente. A fi adaptabil la nivel spiritual înseamnă să îți dai șansa să devii după cum îți pofteste inima. Iar acest lucru cauzează în oamenii din jur dorința de a te urma. Pentru că este un fel de a fi foarte rar.

Cu fiecare volum din seria Spiritonomics, accesăm feluri de a fi din ce în ce mai rare. Dorința mea prin această serie este de a pune aceste feluri de a fi rare direct în sufletul oamenilor, direct în sufletul tău, ca cititor.

Cum îți descoperi flexibilitatea interioară?

Spiritualitatea este o formă de gimnastică a spiritului. Voi repeta această propoziție. Spiritualitatea este o formă de gimnastică interioară. Dacă pentru corp a avea flexibilitate presupune a face exerciții care îți măresc gradele de libertate,

pentru spirit, a fi flexibil înseamnă a te uita cu îngăduință la propriile paradigme și a-ți oferi ocazia și oportunitatea de a le schimba după cum îți pofteste inima.

Dacă gimnastica înseamnă să schimbi cu ușurință poziția corpului în moduri din ce în ce mai flexibile, mai pline de vitalitate și mai explozive, atunci adaptabilitatea reprezintă felul în care poți schimba poziția spiritului în raport cu credințele umane. Ce-ar fi să considerăm că aceste credințe umane sunt instrumente puse pe un raft și să selectăm ceea ce ne trebuie pentru a adapta lumea la lucrurile pe care ni le dorim? La un moment dat, Michelangelo a fost întrebat în legătură cu celebra sa sculptură numită David: *Cum ai creat o asemenea capodoperă?* Și a răspuns simplu: *Am luat un bolovan imens și am dat la o parte din el tot ce nu era David.* La fel și noi astăzi: a fi adaptabil înseamnă a da la o parte din realitatea în care trăim tot ceea ce nu reprezintă viziunea noastră. Cum putem face asta? Fiind cu ochii pe propria noastră viziune. Descoperind următorul nivel din tot ceea ce putem fi.

Transformarea rezistenței în deschidere

În momentul în care observăm că suntem în rezistență la realitatea exterioară înseamnă că nu am avut niciun plan. Rezistența arată că nu ai niciun plan încă cu realitatea în care trăiești și că te dor planurile celorlalți. Te-ai saturat să îndeplinești viziunea altcuiva pentru că pur și simplu nu ți-ai

luat timp să creezi propria ta viziune. În viziunea ta, atunci când o creezi, devii adaptabil, devii dispus la schimbare, devii deschis la noi oportunități. Ești interesat să ieși în necunoscut și să transformi viața? La acest moment, nu doar că descoperi instrumentele care sunt necesare curajului de a ieși în necunoscut, ci devii dispus să oprești rezistența la o realitate care nu este dorită în aparență și să înțelegi că acolo ești atașat de o anumită părere, că ai așteptări, că ești rigid, că ești dependent.

Această superputere de a renunța la rezistență și a te deschide către transformare reprezintă secretul flow-ului. Acea flexibilitate internă permiți cu ușurință transformarea lucrurilor pe care tu le vrei a deveni reale în realitate. Am să dau un exemplu: zilele trecute mă pregăteam să închiriez o locație pentru a implementa un concept din Createrra, și anume, *Hubeneava Createrra*. Și am găsit locația perfectă cu tot ce vreau. Mergând pe parcursul autorizațiilor necesare pentru a fi și legal, am descoperit că aveam tot mai multe puncte de rezistență din partea autorităților: aprobarea pentru siguranța împotriva incendiilor, pentru obținerea mediului necesar de protejare a electronicelor, pentru spațiul necesar numărului de oameni pe care l-am dorit acolo. Toate astea veneau greoi și cu rezistență. Și atunci am înțeles ce este necesar să aplic în această situație pentru a muta la nivel următor întrebându-mă *De ce rezist realității mele?* Eram atașat că acel spațiu ar fi unic. Eram atașat că doar acea locație ar putea să-mi materializeze visul. Înțelegând acel

atașament, m-am oprit instant. Am sunat persoana care închiria acea locație și am anunțat-o că o să merg mai departe cu căutarea mea. De ce am făcut asta? Pentru că am fost adaptabil. Am remodelat realitatea într-o formă care să nu întâmpine sincope, blocaje, rezistențe. Cum am făcut asta? Observându-mă în atașamentul meu față de ceea ce era acolo. Așadar, deschiderea la noutate îți dă șansa de a curge frumos prin viață, de a fi fluid, flexibil, în flow. Și acesta este primul impact al adaptabilității. Vreau să creez o lume în care oamenii sunt în siguranță. Ca oamenii să fie în siguranță este necesar ca locația pe care eu o aleg să ofere această siguranță. Și atunci, dacă nu o oferă, oare nu înseamnă că sunt atașat de locații și am uitat de intențiile mele? Ba da! Am revenit la intenție, am renunțat la locație și procesul de căutare continuă. Vreau să ofer cea mai bună experiență oamenilor atât în ceea ce fac, în afacerile pe care le creez, cât și în această carte.

Acest volum, Adaptabilitatea, reprezintă o cale de a relaționa cu propriul tău mediu interior, de a fi un gimnast interior, de a putea să faci acrobații interioare, salturi de la o paradigmă la alta care îți permit să creezi realități cu ușurința unei secunde.

Adaptabilitatea ca o expresie a detașării

Adaptabilitatea este abilitatea imensă de a te surprinde în momentul în care ești atașat de paradigme ce îți

împiedică visurile din a se întâmpla. Așadar, atunci când te detașezi de ceea ce nu funcționează în viața ta, tu de fapt accepți darul tău de creator, de a putea crea o realitate care reflectă visurile tale cu loialitate.

A putea să crezi visurile tale după cum le-ai visat este un proces care curge natural. În fiecare loc din acest proces în care întâmpini rezistențe, este momentul să observi că nu te afli la înălțimea visurilor tale, că este nevoie să evoluezi. Dacă realitatea din jurul tău îți refuză dreptul de a trăi viața precum o vizezi, de a trăi viața în termenii tăi, atunci în mod clar, ești atașat de o paradigmă care nu se află la nivelul vibrației pe care dorești să o accesezi. De exemplu, dacă visul meu este de unitate, să aduc oameni laolaltă, mulți, deodată, să creez experiențe comune, comunități, grupuri, anturaje, egregori și observ că oamenii nu vin, înseamnă că nivelul la care mă aflu este încă dezbinare, judecată, critică la adresa oamenilor din jurul meu. Adică, înseamnă că nu m-am ridicat încă la nivelul visurilor mele. Și atunci, următoarea întrebare devine: *la ce paradigmă este necesar să renunț, de ce lucruri sunt atașat eu chiar acum de nu pot aduce oamenii laolaltă?*

Acesta este un proces pe care chiar eu a fost necesar să-l urmez pas cu pas pentru a putea să strâng laolaltă mii de oameni. Am descoperit că la baza lor era o credință pe care, odată observată, am avut puterea să o dau la o parte, și anume, că oamenii nu înțeleg. Știam eu mai bine că ei nu înțeleg, nici măcar nu le dădeam șansa ca ei să înțeleagă, ca să nu mai spun explicații sau oportunități de înțelegere, ci

decretam eu din start, că ei oricum nu înțeleg. Era o formă de aroganță: *Ei nu înțeleg cine sunt eu. Ce rost mai are să-i aduc laolaltă?* Observând acest punct de rezistență, l-am transformat în provocare și m-am întrebat *cum pot fi eu adaptabil? Care este paradigma nouă pe care o pot aborda în așa fel încât unitatea să fie posibilă?* Oamenii doresc să înțeleagă. Oamenii sunt curioși. Oamenii poftesc la gimnastică interioară. Oamenii își doresc să devină și să evolueze. Făcând acest salt de pe o paradigmă pe alta, de la: *oamenii nu înțeleg* la *oamenii sunt curioși*, deodată am devenit deschis, dispus și dornic să vorbesc cu ei.

Nu este de mirare că suntem în seria Spiritonomics. Și mai mult, că această serie Spiritonomics este dezvoltată în interiorul unei companii de comunicare și public speaking, cum este Createrra. A fi deschis la a te detașa este un act de noblețe și gimnastică interioară. Este puterea ta de a fi flexibil în propria lume, dar mai mult, include toate trăsăturile anterioare din seria Spiritonomics, și anume: *sunt eu oare responsabil și este oare treaba mea să pun în lume ceea ce visez? Sau treaba mea este să fiu frustrat că alții îmi spun ce am de făcut?* Dacă alții îți spun ce ai de făcut înseamnă că ai venit fără un plan. Du-te la volumul 5, recitește despre responsabilitate și află că tot ce visezi este în puterea și sarcina ta să se întâmple. Apoi du-te la volumul 6, la *Conștientizarea spațiului personal* și vei descoperi că tot ce a ajuns vreodată în realitatea ta, a ajuns pentru că tu ai votat cu da acel lucru. Am votat cu da această locație. Am votat cu

da acest conținut. Eu am votat cu da tot ce se întâmplă în viața mea acum, fără nicio excepție. Iar de acest lucru vom discuta mai pe larg atunci când abordăm legea integrității pe durata acestei cărți.

Capitolul 2. Conștientizează-ți paradigmele interioare

Una dintre cele mai mari puteri ale adaptabilității este capacitatea de a înțelege unde te afli pe hartă chiar acum. *În baza căror convingeri ai ajuns aici? Ce anume din stilul tău de gândire a dat naștere realității în care tu trăiești azi?* Te uiți în jurul tău și te întrebi „oare cum o fi gândit creatorul acestei lumi de s-a ajuns aici?”. Bineînțeles, asta presupune să-ți asumi responsabilitatea și conștientizarea spațiului personal pentru a face acest simplu inventar.

În momentul în care realizezi și observi de la ce intenție ai pornit pentru a crea realitatea din jurul tău, obții o doză mare de luciditate: *Aha, deci eu am creat toate astea. Deci așa am gândit. Asta este ce am vrut. Am vrut să-i arăt mamei că eu pot să mă descurc fără ajutorul nimănui. Am vrut să-i arăt lui tata că pot fi util și merită să mă ia cu el la pescuit. Am vrut să-i arăt educatoarei că eu sunt cel mai bun din clasă și că nu mă interesează ce am de făcut și voi obține nota cea mai mare.*

În acest capitol vom discuta despre amplificarea puterilor noastre de a identifica paradigmele care ne-au adus aici. Pentru că de cele mai multe ori, ceea ce ne-a adus până aici nu ne dă acces mai departe. Iar acest lucru este simplu pentru că azi visăm mai departe.

Suntem aici în momentul de azi pentru că am visat să fim aici. Dar ceea ce visăm în legătură cu viitorul necesită o transformare în interiorul nostru pentru a putea să fie realizabil. În discuția acestui capitol vom afla cum putem identifica, interacționa și transforma convingerile care au creat acest tip de realitate. Iar asta este temelia pe care se construiește adaptabilitatea. Pentru că este un proces în fiecare secundă. *Cum am ajuns aici și ce am de făcut să fie diferit? Cum am de devenit?* Nu mă întreb ce au de făcut ceilalți și ce mi s-a făcut și cum pot să mai zăbovesc puțin, ci cum este necesar eu să cresc, să evoluez. *Ce tip de gimnastică interioară este necesar să fac cu paradigmele mele pentru a putea ajunge la mediul înconjurător pe care îl vreau?*

Ce sunt paradigmele și cum îți influențează viața?

Sunt lucruri pe care le-am făcut în copilărie, au funcționat și am rămas cu părerea că sunt bune. Și le repetăm o viață întreagă considerând că dacă au funcționat la vârsta de 5 ani, cu siguranță vor funcționa acum. *Ce făceam la vârsta de 5 ani ca să mă împrietenesc?* Păi dacă aveam un colț de pâine, îl rupeam în două și îi dădeam și copilului din fața mea și asta îmi genera o prietenie. În schimb iată, decenii mai târziu, dorim să creăm relaționare și a împărți o pâine în două nu-i tot ce este necesar. Este

necesară și comunicarea, contribuția, iubirea, senzualitatea sau chiar utilitatea de a pune valoare în viața cuiva.

Lucrurile care au funcționat când eram copii, posibil să nu mai funcționeze acum. De ce? Pentru că atunci noi aveam un corp mic, iar acum avem un corp mare. Atunci aveam o înțelepciune specifică vârstei respective, iar acum înțelepciunea noastră a crescut exponențial. În momentul în care folosim instrumentele copilăriei în viața unui adult este posibil să întâmpinăm rezistență din mediu exterior, în special la visurile noastre. Nu mai funcționează să batem din picior și să cerem ca realitatea să ne fie livrată. A încerca să-i controlezi pe ceilalți prin victimizare sau lacrimi, este posibil să nu mai dea rezultate dacă ești peste vârsta de 18-20 de ani.

Așadar, în acest volum, vom învăța să descoperim felul în care paradigmele pot fi identificate. Ce sunt ele de fapt? Sunt feluri de a supraviețui care au funcționat perfect la vârsta copilăriei. De ce? Pentru că acolo, siguranța noastră era la îndemâna celorlalți. Iubirea era o resursă exterioară pe care era necesar să o cerem. Atenția, validarea, hrana, siguranța, mediul în care trăiam, casa erau, la acel moment, livrat de altcineva. De cine? De cineva cu corp mare și putere de a o face.

Aceste paradigme sunt dovezile că am fost odată copii. În momentul în care le identificăm, putem să ne asumăm o viață de adult care are propria capacitate de a urma propriile paradigme pe care și le-a asumat intenționat,

voluntar, conștient. Paradigmele sunt artefacte ale copilăriei noastre.

Cum identificăm credințele limitative?

După cum o spune și denumirea: în locurile în care realitatea ne opune rezistență. Pentru o simplă secundă, ia-ți timpul necesar să te uiți în viața ta și să vezi în ce locuri visezi și nu ajungi acolo. Sau mai mult: *în ce locuri țiintești către ceva și te simți blocat, reținut?* Toate locurile în care tu te afli în astfel de situații sunt guvernate de credințe limitative care, în capul tău, generează conversații de tipul „nu pot”, „nu știu”, „nu sunt în stare”, „nu am cum”, „lumea nu vrea”, „nu se va întâmpla”, „nu o să reușesc”.

Identificarea acestora se află cel mai ușor în secunda în care tu uiți la visurile tale și te întrebi „ce mă reține?”. Acele credințe limitative care cauzează blocaj în drumul tău către visuri reprezintă de fapt mari oportunități de creștere. Oportunitatea pe care tu o ai de a deveni un om ce atinge cu ușurință obiectivele se află tocmai în locurile în care observi blocaje și puncte de rezistență în viața ta.

Pentru a putea să descoperi aceste blocaje, faci inventarul zidurilor între care te zbați și te întrebi: *oare la ce îmi folosește să gândesc așa?* Și ai să observi foarte curând cum gândirea ta creează zidul. Fiecare credință limitativă creează un zid între tine și obiectiv. Sunt unele obiective care au un număr foarte mare de ziduri. Se spune că trebuie să

sărim multe garduri pentru a ajunge la finalul cursei. Și atunci, nu ar fi frumos să creăm un mod de gândire proactiv, o deschidere din startul acestui parcurs, acestei aventuri și să ne spunem: *sunt dispus să transform orice parte din mine necesară a fi transformată pentru a îndeplini visul respectiv? Sunt dispus să merg la sală? Chiar și două ore? Sunt dispus să alerg nu numai cinci kilometri, poate chiar și zece uneori? Sunt dispus la a ține post? Sunt dispus la orice este nevoie să depășesc?*

Care sunt paradigmele pe care un om este necesar să le depășească pentru a relaționa, să spunem, eficient cu propriul său corp? Că trebuie să mănânc dulce? Că trebuie să mă tolănesc în fața televizorului cu o căldare de popcorn? Că trebuie să mănânc la miezul nopții? Că trebuie să fiu sedentar? Iată că deodată, ai șansa de a identifica specific paradigmele tale în momentul în care observi reținerile pe care le ai, resemnările pe care le ai în relația cu visurile tale. Vrei să identifici paradigmele tale? Privește-ți în ochi visurile și întreabă-te ce te oprește să ajungi acolo. Ulterior, va apărea și răspunsul.

Cum aș putea să devin pentru a ajunge acolo? Cum este necesar să devin? Iar adaptabilitatea conține răspunsul. Este necesar să fiu detașat. Este necesar să fiu liber. Este necesar să fiu proactiv. Este necesar să fiu dinamic. Și deodată, află meniul la înălțimea căruia este necesar să te ridici pentru a putea să-ți privești în ochi visurile și a le face să devină realitate.

Singurul lucru care stă între noi și visuri realizate este disponibilitatea de a transforma atașamentele noastre în locuri în care să fim deschiși la noi oportunități. Asta este tot ce este adaptabilitatea: tendința de a arunca o haină nouă și de a asuma o haină viitoare, de a lăsa deoparte ceea ce nu te mai slujește și de a te orienta către ceea ce stimulează viitorul pe care tu îl visezi.

Recunoașterea tiparelor repetitive din realitate

Cea mai bună cale de a recunoaște lucrurile care sunt tipare repetitive este prin aroma repetitivității, care se numește resemnare: *Ce rost mai are să plătesc abonamentul la sală, când eu oricum știu că nu mă voi duce? Ce rost mai are să îmi dăruiesc inima cuiva, când oricum știu că voi fi rănit? Ce rost mai are să încerc o nouă afacere, când oricum nu mi-a ieșit?* Aroma repetitivității tiparelor este recunoscută prin locurile de resemnare. Descoperă locurile din viața ta în care ești resemnat și vei ști că acolo tu repeți, în mod nesfârșit, aceleași paradigme care au funcționat în copilărie în relația cu colegii de la grădiniță. Poate au funcționat ca să obții bomboana preferată de la părinți. Poate au funcționat ca să nu mai fii pedepsit de către oamenii din jurul tău în momentul în care greșești. Dar ghici ce? Ești într-o nouă viață. Corpul tău a ajuns la maturitate. Ești un adult acum. Sau poate te îndrepti către a fi un adult.

. În momentul în care devii deschis la a face acest inventar și a descoperi resemnările, recunoști instant ceea ce a dus la repetitivitate. De exemplu, continui să rămân fără bani pentru că am obiceiul de a cheltui mai mult decât produc. *Oare cum gândesc eu și care este paradigma care stă în spatele acestei dificultăți? Poate banii sunt la ceilalți? Poate nu am creat nimic? Poate nu am valoare?* Șansa ta de a descoperi paradigmele ce ți-au adus viața aici și, mai mult, poate chiar paradigmele care te împiedică de a obține ceea ce vrei, este în spatele scenei resemnării. Vrei să descoperi ce te reține din a fi omul care vrei să devii? Fă inventarul resemnărilor tale. Și acolo vei avea harta completă a tuturor paradigmelor la care te înclini, deși au trecut decenii din momentul în care le-ai folosit ultima dată și au funcționat cu rost. Poate că nu mai trăiești într-o viață în care vrei doar să supraviețuiești. Poate că nu mai ești într-un stil de viață în care tot ce dorești este să ieși cu bine dintr-o situație sau să nu fii prea afectat. Poate acum țintești către valori mult mai înalte: abundență, iubire, încredere, inspirație, leadership. Aceste lucruri nu pot fi atinse închinându-te la aceleași garduri. Adaptabilitatea este puterea de a descoperi zidurile din jurul tău și de a le schimba cu piste de aterizare, de a le schimba cu autostrăzi.

Cum este creată lumea exterioară de paradigmele interioare?

Paradigmele sunt mecanisme prin care noi creăm realitatea în care trăim. *Cum am gândit eu oare de m-am îmbrăcat așa azi?* Lumea exterioară este reflectată în vestimentația mea de azi. Lumea interioară reprezintă cum am intenționat eu să-mi fie ziua de m-am îmbrăcat așa. Înseamnă oare că eu am creat intenționat această realitate? Bineînțeles.

Oare care este paradigma care a stat la baza acestei realități? Cum am gândit eu oare și ce-am intenționat de a ajuns în această realitate? Echilibru. Armonie. Asortare. Sinergie. Conectare. Acesta este felul în care am gândit. La fel funcționează și pe vibrații joase. Pentru ca paradigmele să se transfere în viața noastră exterioară, este necesar ca noi să implementăm felul nostru de a gândi. *Oare cum gândește un om care întruna se ceartă cu ceilalți? Oare care este stilul lui de gândire? Că nu va avea dreptate? Că va fi combătut? Că este în pericol dacă este vulnerabil? Că ar fi luat de prost dacă le dă dreptate celorlalți?* În momentul în care înțelegem că paradigmele noastre se reflectă în mod instantaneu și fără niciun efort în realitățile noastre, atunci începem să devenim destul de atenți în legătură cu realitatea noastră.

Dacă eu vreau în viața mea abundență, putere, încredere, comunitate, comuniune, unificare, contribuție, oare nu-i natural să evoluez la nivelul la care aceste visuri sunt

posibile? *Cum este necesar să gândesc pentru a crea o realitate în care unificarea este posibilă? Poate să fiu darnic? Poate să fiu un lider? Poate să fiu inspirațional?* Iată, temele mele pentru viitor. La fel și cu abundența. Dacă eu doresc și am visul la etajul abundenței, cum este necesar să devin pentru a ridica imaginea de sine la acel nivel la care banii curg în cantități îndestulătoare către mine? Este necesar să împrățiesc paradigma conform căreia sunt un om care creează valoare încontinuu și produsele mele au căutare în lume, că ele adresează nevoi reale și oamenii primesc satisfacție și împlinire ca urmare a consumului, că oamenii cresc și evoluează prin acest consum.

Iată că, în permanență, mă ridic la nivelul realității pe care doresc să o creez. Dacă vrei să trăiești o viață îndestulătoare, creează acțiuni care rimează cu visurile tale. Ridică-te prin gândirea, energia, limbajul, comportamentul, postura ta la nivelul visurilor pe care tu le ai. Și acolo vei descoperi exact stilul de viață ce permite visurilor să se întâmple. Așa ajung paradigmele în exteriorul nostru. Vrei o realitate exterioară care să reflecte visurile tale devenite aieva? Practic, fiind acolo în mod real, este necesar să evoluezi ca om la paradigmele care permit acelui tip de realitate să se întâmple.

Cum este necesar să văd eu lumea, pe semenii mei, viața, banii, sănătatea, sexualitatea pentru a putea să trăiesc o viață în care regăsesc permanent abundență, inspirație, leadership, putere? Cum este necesar să gândesc? Că sunt

darnic? Că am de unde? Că pot? Că sunt inspirațional? Și iată cum, deodată, evoluția este șansa mea la o realitate în care visurile mele devin practice, palpabile. Adaptabilitatea este puntea către acest loc. Este podul care ne trece din a fi rezultatul lumii în a cauza lumea în care noi trăim.

Energia conștientizării ca prim pas spre transformare a realității

În momentul în care ne permitem să studiem paradigmele care ne-au adus aici și să ne uităm la ele cu receptivitate, cu deschidere, cu detașare, pur și simplu ca o formă de constatare și observație, acolo apare luciditatea. Devenim foarte clari că este normal să se fi ajuns aici, având în vedere că acesta este tipul de gândire care mi-a guvernat faptele. E normal să am un asemenea corp având în vedere faptul că eu iubesc sportul. Este normal să vorbesc cu atâta ușurință, având în vedere că îmi place să citesc. La fel și pe vibrații joase: E absolut normal să fii o persoană care se simte singură, pentru că ceea ce înseamnă să contribui în viața celorlalți nu este prezent încă. Nu am nimic de dat, nu am niciun cuvânt de spus, ce am eu de zis? Sunt alții care zic mai bine. Este absolut normal să mă trezesc într-o realitate în care lipsesc resursele financiare, dacă ceea ce eu propovăduiesc în paradigmele mele este că nu știu ce să fac, că sunt confuz, că nu am nicio valoare pe care pot să o pun în lume.

Dacă vrei să cultivi o realitate evolutivă, va fi necesar să interacționezi cu această conștientizare: să fii tu și agenda ta, tu și oglinda ta, tu și vorbele tale înregistrate. Acestea pot fi teme pentru tine ca cititor al acestei cărți. Conștientizează, notează, înregistrează, privește-te în oglindă, privește-te în ochi și întreabă-te: *oare ce fel de om a creat viața în care trăiesc acum? Oare de ce s-a ajuns aici? Oare cum m-oi fi gândit de m-am adus pe drumul ăsta? Cum oi fi gândit de am acest corp? Cum oi fi gândit de mănânc la miezul nopții? Cum oi fi gândit de țin post?* Și vei descoperi acolo primul mare pas înspre adaptabilitate, și anume, conștientizarea lucrurilor care te-au adus aici. Ce ai aplicat tu de fapt? Pentru că ceea ce aplici, faptele tale, reprezintă reflexia directă a paradigmelor tale. În momentul în care conștientizezi, pe baza realității tale, cine ești tu ca om de s-a ajuns aici, ai ocazia să te oprești din a-i arăta cu degetul pe ceilalți și să realizezi că ai două mari șanse: prima- intri în resemnare și realizezi: *Ce rost are? Oricum nu pot, oricum asta este tot și nu se mai poate altfel* sau doi: adaptabilitate - *Cum este necesar să devin?* Este necesar să fii deschis, puternic, clar, creativ. Este necesar să fii un unificator, un om inspirațional sau un lider. Conștientizarea acestor paradigme este primul pas către transformarea lor. Fă-ți un inventar al lor și permite-ți să le observi și să le constăți. Nu-l folosi ca pe un prilej de a-ți pedepsi corpul și inima, corpul și sufletul. Folosește-l ca pe o metodă de a inventaria felul în care, până

acum, ți-ai aplicat puterea, focusul și resursele. Și acesta este debutul adaptabilității.

Cum accepți propriile păreri despre realitatea în care trăiești?

Un factor hotărâtor în a avea putere cu realitatea ta este de a accepta că ceea ce te-a adus aici este părerea pe care ai avut-o despre acel domeniu. Ceea ce m-a dus la a avea un corp supraponderal este părerea mea despre activitatea fizică, cum că ar fi dificilă sau părerea mea despre dietă: că nu poate fi controlată, că sunt un pofticios, că nu-i pentru mine. Dacă un om a ajuns într-o situație de deficit financiar, te poți uita la părerile care l-au adus acolo: *bogații sunt hoți, câinii nu umblă cu colaci în coadă*.

Este necesar să accepți că ai avut aceste păreri, să fii de acord și să ai răbdare pentru simplul fapt că, o vreme, ai ales să-ți aliniezi faptele cu aceste păreri, că le-ai folosit pur și simplu pentru că le-ai mai folosit în copilărie sau pur și simplu pentru că așa ți-a fost spus. În momentul în care aduci această acceptare, începe să se nască responsabilitatea și, odată cu ea, libertatea de acea paradigmă și puterea de a te deplasa în altă paradigmă care funcționează.

Ce ar fi să îți faci o listă cu devenirile tale? Să nu te mai uiți la obiectivele tale ca fiind simple lucruri de a face și de a avea. Ce ar fi dacă, în paralel cu toate lucrurile pe care le vrei în viața ta și pe care probabil le-ai pus în lista cu rezoluții ale

anului nou sau în lista ta de obiective, să te uiți la ce vrei să ai și să faci și, pe o coloană separată, la cum este necesar să devin. *În ce fel este necesar să devin adaptabil pentru a cauza în lumea mea relația aceea perfectă? Cum este necesar să devin pentru a cauza un corp armonios? Dar o situație financiară abundentă? Cum este necesar să devin ca să am venituri pasive? Cum este necesar să devin ca niciodată să nu fiu în conflict cu ceilalți?* Eu, de exemplu, nu intru în conflict cu oamenii. Pentru mine toți oamenii au dreptate. De ce? Pentru că eu înțeleg că ei permanent vorbesc din realitatea pe care o trăiesc și respect faptul că împărtășesc cu mine fragmente din viața lor. Este ceva superb să văd atâta dărnicie în lume. Nu am cum să intru în conflict cu oamenii care îmi dăruiesc întruna păreri din lumea lor interioară. Permanent le zic mulțumesc. Chiar dacă este o insultă. Îi mulțumesc că mi-a dat ce este mai bun din ce are. Eu consider că sunt un om normal și bazat pe faptul că sunt un om normal, înseamnă că toți oamenii sunt la fel. Dacă eu pun pe masă ce am mai bun când vine un musafir, dacă eu doresc omului de lângă mine tot ce se poate mai bine când mă întâlnesc cu el, nu-i normal să consider că toți oamenii sunt la fel ca mine? Și atunci, dacă omul respectiv mi-a dat o insultă, nu înseamnă că el a dat ce este mai bun din ce avea? Cum să nu îl respect și să nu îl iubesc? Îi spun mulțumesc, mulțumesc că mi-ai dat ce aveai tu mai de soi în interiorul tău. Și este o mulțumire și o recunoștință autentică. Nu este sarcasm și nici ironie. Și înțeleg că din toate rafturile cu tot ce

ai avut, ai luat ce ai simțit tu că-i mai bun. Și asta a fost cea insultă.

Cum îți recalibrezi percepțiile pentru a crea ceea ce îți dorești în lumea înconjurătoare?

În momentul în care devii conștient, în momentul în care faci acest inventar, fie că te uiți în oglindă, fie că te înregistrezi, fie că îți creezi o a doua coloană pe lista ta de obiective cu ce este necesar să devii, atunci apare nevoia de a te recalibra, apare ocazia de a alege: *Aleg să mă resemnez, nu pot, nu știu, nu sunt în stare, mai amân, uit de acest obiectiv, îl tai, îl ignor sau sufăr neîndeplindu-l, sau aleg să cresc la nivelul obiectivelor și al visurilor mele, să cresc eu ca om, să evoluez.* În momentul în care ai ales, acolo apare disponibilitatea de a te recalibra: dacă până acum felul în care am cheltuit banii nu a funcționat și m-a adus permanent și repetitiv în pragul sărăciei, oare unde este necesar să ajustez? Se pare că nu la cheltuieli. Se pare că este necesar să ajustez în partea opusă, la venituri.

Mare parte dintre oameni ajustează stilul lor de viață la cheltuieli. De unde mai tăiem pentru ca viața asta să se desfășoare îndeștălător? Psihologia mea este complet invers. Unde anume este necesar să mai creez pentru a continua să am stilul de viață care-mi place? Câtă valoare este necesar să pun în viața oamenilor din jurul meu pentru ca eu să îmi permit absolut tot ceea ce doresc? Lucrez la venituri. Și când

spun asta, nu mă refer strict la domeniul financiar. Dacă m-am săturat să tot dau, să tot dau oamenilor din jurul meu și să nu primesc, oare unde este necesar să lucrez? La venituri. Venituri înseamnă să le cer. Practic, încep să fac un schimb cu oamenii în privința dorințelor și resurselor pe care eu le doresc în viața mea. Le spun oamenilor „*înțeleg ce vrei tu de la mine. Iată ce vreau eu de la tine.*” Și atunci avem un consens. În acel consens eu descopăr puterea de a avea venituri sociale, venituri nutriționale, venituri financiare, venituri emoționale. Iată cum am oportunitatea să recalibrez paradigmele cu care eu m-am asociat până acum și să le transform într-un mod evolutiv în ceva care îmi permite să-mi ating visurile în forma în care le-am formulat.

Ce este magic în legătură cu visurile noastre este că ele sunt oportunități de devenire. Fiecare vis este o oportunitate de devenire și presupune să te adaptezi în sufletul tău într-o nouă paradigmă, un nou fel de a vedea lumea. Această noutate permanentă îți permite să-ți îndeplinești visurile încontinuu. Nu mai țințești către *ce am de făcut și ce vreau să am*, ci țințești către *cum vreau să devin și cine vreau să ajung*. Și, deodată, ești la același etaj cu visurile. Întinzi mâna și le iei. Nu le mai fugărești. Nu te mai stresezi. Și în niciun caz nu te mai resemnezi. Pentru că ești permanent dispus și deschis la a te detașa de tot ce a funcționat în copilărie și a cupla la o paradigmă care îți este folositoare la palierul visurilor tale. Și asta este magia oportunităților.

Fiecare provocare din viața mea este o oportunitate de a deveni ceva care o conține. Îmi doresc asta. Îmi doresc ca în fiecare loc în care întâmpin rezistență în lumea mea, eu să devin ceva atât de mare încât acea provocare nici măcar nu-și mai are sensul. Cum este necesar să văd lumea în așa fel încât foametea să nu mai fie pentru mine o provocare? Să creez surse de hrană. Sau să înțeleg că oamenii au alegerea de a locui acolo unde își doresc. Sau să înțeleg că vreau să înființez un ONG, o asociație care să distribuie abundența alimentară sau financiară dintr-o parte în alta. Sunt dispus la orice transformare. Nu sunt atașat în niciun fel de ce nu am fost vreodată. Mă pot schimba într-o secundă pur și simplu pentru că îmi doresc. De ce? Pentru că sunt asociat cu visurile mele, nu cu cine am fost. Sunt dispus chiar acum să transform absolut tot la mine. Și voi face asta în fiecare paradigmă, în fiecare propoziție. Nu mă leagă nimic de trecutul meu. Mă leagă totul, de viitorul și visurile mele. Iar această formă de flexibilitate interioară, de gimnastică spirituală, îmi permite să aleg cu eleganță și dinamică, cu fluiditate și flow, paradigme ce onorează visurile pe care le am, ridicându-mă la nivelul lor.

**Doar ridicându-mă la nivelul visurilor mele,
eu le pot vedea împlinite**

Da, pentru că altfel, devin ca vulpea aia care zice că struguri sunt acri, pentru a nu se chinui să ajungă la ei. Există varianta resemnării: *Ce rost are să ținesc așa de sus, când*

oricum nu am chef, nu vreau, nu sunt dispus la munca respectivă sau la evoluție? Îmi place să rămân atașat, dependent, de realitatea creată azi, paradigmele pe care le onorez, sau sunt dispus să evoluez și să renunț la tot balastul care mă ține în realitatea în care sunt astăzi. Visurile sunt oportunitatea de a deveni ceea ce dorim să devenim. Visurile sunt pe listele noastre nu pentru că se întâmplă deja, ci pentru că ele au mesaje din viitorul spre care noi țintim și pe care îl iubim.

Alegerea unor paradigme care susțin adaptabilitatea și îndeplinirea obiectivelor tale

Aceasta apare atunci când interacționăm creativ cu viitorul nostru și tot ce avem nevoie pentru asta este o listă de visuri. Dacă ești om, probabil visezi. Visezi la lucruri, visezi la o situație financiară, visezi la un tip de viață socială, visezi la o anumită relație, ai o listă de visuri și de dorințe. Acea listă este tot ce este necesar pentru ca tu să poți să crești cu întrebările corecte.

Iar aceste întrebări le poți găsi în această carte: *Cum este necesar să gândesc și să văd lumea pentru a putea să mă bucur de abundența pe care o visez? Cum este necesar să văd oamenii bogați pentru ca eu să pot să fiu unul dintre ei? Cum este necesar să văd iubirea pentru a o putea păstra în viața mea? Cum este necesar să văd relația mea cu sala de fitness pentru a putea să mă duc acolo cu drag în fiecare*

zi sau de 3-5 ori pe săptămână? Și iată că, deodată, obiectivele noastre, care păreau până acum că sunt în lumea exterioară și că ar trebui să fugim după ele, acum ne cheamă să devenim și astfel devin, deodată, mult mai ușoare. Ele devin ocazii de transformare a relației cu noi înșine. Devin o formă de gimnastică interioară, spirituală în răspunsurile pe care le descoperim: pentru a putea să fiu abundent, este necesar să pun valoare în viața oamenilor. Poate că scriu o carte, poate că creez un curs, poate că creez un business, poate că învăț trading, poate că încep să achiziționez terenuri, poate că creez o pensiune. Deodată, încep să cochetez cu oportunități. Și când mi-am setat aceste visuri și sunt deschis la a deveni ceea ce este necesar să devin pentru a putea să mă ridic la nivelul visurilor mele să le privesc în ochi, deodată, spațiul meu este inundat cu oportunități. Încep să văd ocazii. Dacă mie îmi place natura și iubesc să duc oameni în natură, normal că voi fi cu ochii după terenuri. Dacă mie îmi place viticultura, vinul, podgoriile, ghici care este ocupația mea în timpul liber? Mă uit după loturi de vie care sunt puse la vânzare, după metode de creare a vinului, după feluri în care oamenii se pot bucura în procesul recoltei sau a lucrului la câmp. Și iată cum, deodată, inventarul visurilor ne dă acces la inventarul lumii interioare, la ce avem de devenit pentru a privi visurile noastre în ochi, de la același etaj și, brusc, avem o listă de obiective de a deveni aici, nu de a fugări visurile acolo. Se mută treaba în mijlocul casei. Revine

chiar în sufletul nostru. Și acolo, suntem la un pas de a le face să se întâmple.

Cum? Întrebându-mă: *Ce mă reține din a scrie cartea?* Și, deodată, apare gândirea respectivă: *Păi eu nu sunt Tolstoi. Sau ce am eu de spus?* Răspunsul pe care tu îl primești și care vine natural îți dezvăluie acel zid care până atunci era invizibil și înțelegi: *Aha, deci avem paradigma veche și avem paradigma nouă.* Vreau să fiu creativ și mă împiedică faptul că eu consider că nu am nimic de spus. Vreau să fiu un om abundent și mă împiedică faptul că nu știu să creez valoare, că sunt confuz. Vreau să fiu un om athletic și mă împiedică faptul că mi-e lene. Deodată, ai o listă paralelă cu toate acele lucruri care te-au împiedicat.

Ce anume face diferența în această conversie de la vechea paradigmă la noua paradigmă? După cum ne-a sfătuit unul dintre marii învățători a ultimelor două milenii: „*Nu puneți vinul nou în burdufuri vechi*”. De ce? Procesul de fermentație va cauza ruperea aceluia burduf. Realitatea nouă din visurile noastre nu poate fi gestionată de paradigme vechi.

Dorești o realitate nouă în care visurile tale să fie pe bune vizibile? Ghici ce? Felul vechi de a gândi, copilăresc, nu îți va da șansa să le îndeplinești. Va cauza rupturi, acele rupturi care fac burduful să se sfâșie sub presiunea fermentației, iar ele reprezintă problemele. Problemele sunt locuri în care s-a rupt burduful. De ce? Pentru că realitatea nouă din visurile noastre nu poate fi atinsă și cuprinsă prin

vechile paradigme. Iar asta este o ocazie fenomenală de a face un inventar și de a porni la drum cu deschiderea de a transforma ceea ce sunt acum.

Ce ar fi să pornești dimineața cu simpla curiozitate: *Oare cum aș fi eu dacă aș fi un scriitor celebru? Oare cum aș fi eu, cum ar fi viața mea dacă aș fi un vorbitor în public extraordinar? Cum aș fi eu dacă aș fi un lider? Dar dacă aș fi un om inspirațional? Oare cum ar fi realitatea mea dacă aș fi permanent în flow și cu cuvintele la mine? Oare cum ar fi realitatea mea dacă aș fi un om șarmant și carismatic?* Dă-ți ocazia să cochetezi cu viitorul care este posibil atunci când te detașezi de copilăriile tale. Dar despre asta vom vorbi mai mult exact în volumul următor: *Curiozitatea*. Astăzi, lucrăm la inventar, lucrăm la a descoperi ce ne reține din ce putem fi ca să avem ceea ce avem și ca să facem ceea ce dorim să facem.

Conștientizarea creează puterea de a transforma

Abia atunci când înțelegem, pe baza acestui inventar, paradigmele care ne-au adus aici și înțelegem că, pentru a ne ridica cu acest lift spiritual la etajul visurilor noastre, este necesar un act de evoluție, abia atunci când ne detașăm de gândul că „eu vreau la etajul 10 și vreau perspectiva aia de ansamblu, vreau un penthouse la ultimul etaj al clădirii, dar nu vreau să apăs butonul liftului și nu sunt dispus pentru călătorie, că o fi ea pe scări, în zbor sau cu liftul”.

Primul mare pas în procesul de evoluție este această conștientizare și la acest pas se adaugă, bineînțeles, și disponibilitatea. *Având în vedere că eu visez la acel etaj al realității, oare nu ar fi ok și natural și firesc să fiu deschis la transformările de până acolo? Oare nu s-ar cuveni să-mi iau o scară când merg în vie, ca să nu zic că strugurii sunt acri?* Asta este tot ce ia. Ce ar trebui să se schimbe la mine pentru a merge în vie cu scara? Cum ar trebui să fiu? Poate precaut? Poate preventiv? Poate proactiv? Sunt eu dispus, având în vedere că îmi plac strugurii, să iau o scară cu mine în caz că strugurii sunt prea sus? Așadar, conștientizarea este șansa noastră la a transforma realitatea.

Descoperă-ți visurile, află că visurile tale nu sunt despre a face și a avea, ci sunt despre a deveni. Când vrei să devii, întreabă-te de ce nu ești încă. Răspunsul va veni instant, pentru că acolo descoperi vechea paradigmă și te întrebi: *oare cum ar fi realitatea? Sunt dispus să renunț la ea? Oare sunt dispus să o pun deoparte?* Măcar momentan. Măcar 24 de ore să fac pauză din a fi prost, din a nu avea nimic de spus, din a fi naiv sau neștiutor sau leneș. O mică pauză. Cu toții luăm pauză de la ceva: luăm pauză de la cafea, luăm pauză de la un stil de viață solicitant, luăm vacanță de la birou, luăm o pauză de la propria familie, luăm o pauză de la a fi singuri.

Acum ia o pauză și din a fi cine ai fost obișnuit să fii. Dă-ți ocazia să testezi noi credințe, noi paradigme care sunt la etajul visurilor tale. Pentru că, odată ce ai apăsător butonul

liftului cu inima deschisă și te ridici la nivelul la care visurile tale sunt posibile, le poți privi în ochi și le poți deveni instant.

Capitolul 3. Eliberează-te de rezistență. Fii primitor cu lumea ta

Rezistența este cel mai bun indicator că nu ai o viziune și, totuși, te ferești de ceea ce oamenii din jur îți impun ca viziune. Este o oarecare formă de autoironie. Să te opui viziunii celorlalți și să continui să nu ai una personală. Poți renunța însă la rezistența pe care o ai atunci când vezi că visurile tale nu se îndeplinesc, că intențiile tale nu ajung la fructificare, că obiectivele tale rămân blocate sau neîntâmpalte și nu devin reale.

Pentru a putea face asta, este necesar să fii primitor cu lumea ta, să începi să te uiți în interiorul tău și să te întrebi: *oare eu ce-mi doresc? Oare eu ce vreau de la viața asta? Ce m-ar împlini? Ce visuri am? Ce doresc să trăiesc în realitatea mea?* Și răspunsul poate veni în forme simple: *vreau acest tip de mașină, acest tip de partener, vreau acest tip de realitate, acest tip de corp, sănătate, acest tip de abundență.*

În momentul în care devii primitor cu realitatea ta, rezistența dispare. A fi primitor cu realitatea ta presupune, de fapt, să te uiți și să devii direct interesat și să-ți afli dorințele pe care le ai de la viață. Când stabilești conexiunea asta cu propriile dorințe, deodată, începe să scadă intensitatea lumii. Presiunea lumii asupra ta și rezistența ta la această lume se estompează, dispare. De ce? Pentru că ai propriul ghid în interiorul tău care s-a activat. Ești conectat la ceea ce tu

visezi. Culmea că este contraintuitiv acest proces, să ne gândim că rezistăm doar atunci când nu avem propriul plan. Și adevărul este că atunci când faci un plan și nu mai este nevoie să rezisti nimănui. De ce? Pentru că ești pe drumul tău.

Întâmpin foarte des acest lucru în conversațiile cu oamenii. Vin oameni și îmi spun ce am de făcut. Și iubesc asta la ei. Și eu îi anunț: *intenția mea este de a merge la sală*. Iar omul îmi spune: *acum trebuie să faci asta*. Și eu îi spun: *mă bucur mult că ești foarte clar în legătură cu viața ta. Intenția mea este de a merge la sală. Intenția mea este de a lucra. Intenția mea este de a iubi, de a face ceea ce am de făcut*. Niciun om care este focusat pe propria sa intenție nu poate fi deturnat, niciodată. Rezistența apare ca urmare a absenței planului. Când nu ai un plan, începi să fii supărat pe tine că execuți planul altuia. De ce? Pentru că vine cu acel sentiment de veșnică neîmplinire, de resemnare, de lipsă de realizare.

Vrei să dispară rezistența din viața ta? Fă-ți un plan. Conectează-te cu obiectivele. Conectează-te cu ce din interiorul tău este necesar să se transforme, ce paradigmă este necesar să se detașeze, la ce credințe este necesar să te reconectezi pentru a putea să îndeplinești destinul tău. Acest capitol este exact despre asta. Cum faci să dispară rezistența la lumea externă? Realizează că nu ai creat încă focus pe ceea ce este important pentru tine. Clarifică-ți ceea ce vrei de la viață. Și acolo, rezistența dispare complet. Lumea dispare. Rămâi tu și viața.

Rezistența la schimbare și impactul ei asupra realității

Unul dintre factorii care cauzează rezistență la schimbare este faptul că nu te-ai gândit vreodată la un alt fel posibil de a trăi viața. Rezistența la schimbare apare atunci când tu ești atașat de acea paradigmă pe care o urmezi ca fiind singurul mod posibil în care tu poți fi. Atunci când bogații pot fi doar lacomi. Atunci când banii pot fi doar greu de obținut. Atunci când iubirea este doar permanent imposibilă.

Rezistența la schimbare vine atunci când tu vezi că ai pierde o parte importantă din tine renunțând la acea paradigmă. *Oare ce rămân eu dacă dispare gândul că bogații sunt într-un fel sau altul?* Păi rămâne din mine faptul că este posibil și pentru mine să fiu unul dintre ei și asta vine cu muncă, cu viziune, cu idei, cu oportunități, cu discipline. Normal că se dezvoltă un întreg proces în care este necesar să ne angrenăm atunci când dăm barierele la o parte. Vedem orizonturile, dorim să devenim și începem munca.

Unul dintre principale motive pentru care oamenii sunt rezistenți la schimbare este că schimbarea presupune muncă. Normal că îi rezist, că asta ar presupune să evoluez, să cresc, să iau scara cu mine în vie. Presupune să iau burdufuri noi pentru vinuri noi. Rezistența la schimbare este un mecanism natural prin care corpul se protejează de tot ceea ce presupune noutate. Corpul nostru este un mecanism foarte inteligent care are două mari funcții pertinente la această situație. Prima este aceea de a conserva energia.

Normal că vom fi într-o stare de permanentă lene dacă mintea noastră este axată pe a păstra energia. Iar a doua funcție este ancorată în nevoia de a avea coerență. Coerență înseamnă predictibilitate. Dacă mergem în spații noi și nu putem prezice ce se întâmplă acolo, pentru că este un loc al schimbării continue, normal că vom rezista la noutate și ne vom opune la a păși într-o nouă lume. De ce? Mintea are nevoie de predictibilitate.

Renunțând la aceste două lucruri, nevoia de a păstra energia și nevoia de predictibilitate, devii dornic de noutate, de inedit, de spontaneitate și, totodată, devii dispus să-ți consumi energia pe ceva care contează. *Vreau să-mi dau energia. Pe ce merită să o aloc? Pe ce are sens să mă focusez în următoarea perioadă?*

Dacă dorim să observăm impactul rezistenței asupra realității, vom vedea că suntem reținuți din a ținti către visurile noastre. Rezistența la schimbare ne reține din a obține ceea ce dorim. Pentru că ceea ce dorim este o schimbare. Dacă eu sunt rezistent la schimbare și visurile mele sunt o schimbare, nu e, în mod normal, natural, să rezist visurilor mele, să le transform mai degrabă în intangibile, decât a fi posibil de obținut? Înțelegând, cu blândețe și acceptare, faptul că, stând în mintea noastră, visurile devin imposibile, și stând în inima noastră, visurile devin complet posibile. Aici apare această detașare de paradigmele care m-au adus aici, înțelegând că ele sunt construite pentru a-mi conserva energia, pe de o

parte, și pentru a face predictibil mediul în care merg, pe de altă parte.

Impredictibilitatea este o mare dăruire, o mare trăsătura unui om: a fi impredictibil și a iubi să fie impredictibil. Îmi place să fiu pus în situații despre care habar nu am, pentru că acolo mă cunosc ca om, cine am devenit, de ce sunt în stare. Evit predictibilul. Nu-mi place predictibilul. Predictibil înseamnă: sunt în zona de confort. Sunt acasă, sub păturică și visez la obiectivele care ar fi posibile dacă aș fi pe vârful Everest sau Kilimanjaro. Și atunci, nu are sens dacă tot am visul respectiv, să mă dau jos, să mă îmbrac, să-mi fac bagajele, să mă urc în mașină sau în avion și să mă duc la destinația respectivă?

Deci, pentru un om care se confundă cu corpul său, el va fi supus acestor reguli de rezistență la schimbare, predictibilitate și conservarea energiei. Pentru un om care se identifică cu spiritul său, cu nemărginirea, nelimitarea, evoluția, orice strugure este posibil. Acest om se va identifica cu visurile sale și va avea o deschidere totală la a transforma tot ce este de transformat. *Cu ce este necesar să înlocuiesc atașamentul meu față de canapea pentru a ajunge să am un corp în care iubesc să fiu zi de zi?* La gândul că sunt obosit, poate. Sau la gândul că am avut o zi grea. Sau poate la paradigma că muncesc prea mult și ar trebui să mă odihnesc. Iată cum oamenii au acces, încă din debutul acestui capitol, la a descoperi faptul că ei se cred corpul lor în locurile unde manifestă rezistență la schimbare.

Corpul acesta este un simplu vehicul care ne dă acces, care va interacționa cu realitatea fizică pe planeta Pământ. Oamenii care se identifică cu costumul lor, indiferent că este costum de scafandru, de astronaut, de pompier, de preot sau de avocat, au probleme în viață: sunt atașați de gândul că asta este tot ce pot. Dar în momentul în care te identifici cu ceea ce dă viața acelui costum, ceea ce dă utilitate, funcționalitate, deodată ai acces la nemărginire. Nu mai ești doar un pompier, doar un preot, doar un avocat, doar un cosmonaut, ci ești un om cu posibilități nelimitate, cu acces direct la visurile sale. Și acolo se stinge această rezistență, acolo apare capacitatea de a șlefui realitatea în care trăiești, pentru că gradele de libertate devin deodată infinite. Nu mai este nevoie să folosesc costumul pentru a-mi deschide calea, ci folosesc costumul pentru a îmi înlesni accesul la realitatea pe care vreau să o creez.

Înțelegerea rigidității ca energie transformatoare este semnul că poți deveni adaptabil

Punctele de rezistență, punctele din viața mea unde sunt rigid îmi indică că acolo mă opun visurilor mele. Și este absolut normal ca atunci când merg în întuneric, într-o zonă de noutate, în afara zonei de confort, departe de casă, către visurile mele să întâmpin rigiditate. Rigiditatea este felul în care corpul nostru ne anunță că credințele care îl guvernează sunt potrivnice visurilor spre care se îndreaptă.

Deodată meniul este pe masă: *unde sunt rigid în relația mea cu viața? Unde anume întâmpin rezistență?* Poți descoperi, pe baza unui interviu unu la unu cu propria ta persoană, că ai rigidități în ceea ce privește dieta, relaționarea, poate chiar postarea pe social media. Cunosco oameni care au rezistență în a posta pe social media. De ce? Pentru că se întreabă *Ce-o să zică lumea?* Iată cum ești rigid într-un anume punct. Pasul următor este să descoperi care este atașamentul. *Păi lumea mă va critica.* Iată atașamentul cum că trăiesc într-o lume ostilă, în care oamenii critică tot ceea ce eu creez. Și atunci, întrebarea este: *care este obiectivul meu? Obiectivul meu este să-i inspir.* Și ce este necesar? *Cum este necesar să devin pentru ca acel obiectiv de inspirație să fie posibil?* Cu ce este necesar să înlocuiesc paradigma „trăiesc într-o lume ostilă care mă critică” pentru a putea continua să mă îndrept către obiectivul de a inspira oamenii? Poate că aș putea să mă concentrez pe paradigma conform căreia sunt un om darnic, sunt un om creativ sau ofer celorlalți libertatea de a-și alege răspunsul la ceea ce eu postez. Am să scriu un articol și dau libertate oamenilor să aibă părerile pe care le au. Poate că treaba mea nu este să reglez părerea oamenilor din acest univers. Poate că treaba mea este să fac tot ce pot ca visul meu să devină realitate. De ce să mă ocup de ceilalți? Înseamnă că trăiesc în obiectivele lor, trăiesc pentru a fi validat de ei, acceptat de ei, felicitat, recunoscut, aplaudat. Înseamnă că ajungem iar în

punctul despre care tocmai am vorbit: am o rezistență la lumea exterioară pentru că nu mi-am făcut propriul plan.

Dacă planul meu conține inspirație și asta înseamnă a posta, a crea, a construi aceste cărți, această serie Spiritonomics, deodată mă pot orienta să observ că rezistența ar putea veni din faptul că eu stabilesc în avans cum o să gândească oamenii despre mine. Și având în vedere cum ar putea gândi, mă opresc din a face ceea ce mă împlinește. Nu este o credință lucrativă în acest context.

Este acel burduf vechi în care vinul nou nu poate să încapă. Este acel strugure dulce la care vulpea nu poate să ajungă. Așadar, are rost să devin deschis în legătură cu a transforma această paradigmă în ceva care funcționează? *Cum ar fi necesar să gândesc pentru a putea să îmi obțin visul de a inspira oamenii, de a pune în lume conținutul pe care eu îl doresc?* Aș putea să gândesc că oamenii sunt liberi să facă cum simt? Aș putea să gândesc că contribui în viața fiecăruia și, ceea ce am eu este un cadou și cine nu îl dorește poate să-l returneze?

Când un cadou nu este primit, al cui devine? Dacă oferi un cadou unei persoane și ea nu îl primește, al cui devine cadoul? Acel cadou rămâne al dăruitorului. Așadar, cel mult, energia se întoarce la mine. Eu sunt ok ca lumea să-și păstreze judecata atunci când „*nu doresc, nu servesc*”. Iar eu continui să mă aliniez în obiectivele mele cu paradigme ce onorează visurile pe care doresc să le văd realitate.

Renunțarea la atașamentele față de cum ar trebui să fie

Una dintre călăuzele oarbe ale umanității este atașamentul. Ne atașăm de lucruri necomunicate, ne supărăm când nu se întâmplă, devenim aroganți când oamenii nu le-au îndeplinit și ne victimizăm atunci când ei ne spun că nici măcar nu știau că asta este ce ne dorim. Aceasta este definiția unui atașament: vreau să se întâmple, nu comunic ce doresc, mă plâng când nu se întâmplă și nu fac nimic în legătură cu asta. Factorul eliberator din această ecuație este de a ieși din *trebuie să fie*.

Cum ieși din atașament, din *trebuie să fie*? Prin faptul că îți permiți să fii volatil în interiorul tău. Nu mai faci tantrumuri în legătură cu realitatea exterioară pe care o vrei, ci te duci în singurul loc în care dobândești putere în raport cu realitatea exterioară, și anume: *Cine este necesar să devin eu ca oamenii să fie inspirați pe unde trec? Cum este necesar să vorbesc?* O să observi că nu este vorba că intru în săli sau în comunități greșite de oameni care nu mă aplaudă când am vorbit, ci are legătură cu faptul că eu însumi nu am adoptat felul de a fi necesar: să fiu articulat, să cauzez carismă sau impact, să îmi creez un speech care să adreseze nevoile oamenilor, să-i includ în conversație. Iată cum „*trebuie să fie cum ar trebui să fie*” pune omul în obiectivele celorlalți. Dacă eu mă întreb cum ar trebui să fie, automat este necesar să mă aliniez cu obiectivele semenilor mei. Acest lucru presupune foarte multă suferință. Presupune ca tu, întruna,

să fii în îndeplinirea obiectivelor tuturor și să nu mai ai nici timp, nici energie și nici motivație pentru propriile tale obiective. Oamenii care sunt lipsiți din motivație și energie, în mare parte ajung așa, pentru că au atentat la a îndeplini nevoile lumii.

A îndeplini nevoile lumii înseamnă să mergi de la un om la altul, din ușă în ușă, din poartă în poartă și să le satisfaci nevoile. De ce? Pentru a fi plăcut, pentru a fi iubit. Aceasta nu este o adaptabilitate în sensul spiritual. Aceasta este o adaptabilitate reactivă. Dacă eu le dau ce le trebuie, ei o să mă iubească. Dacă eu fac ceea ce ar trebui să fac, atunci ei mă vor agreea. Dacă eu spun ceea ce ar trebui să spun, atunci ei mă vor include, voi aparține. Aceasta este o adaptabilitate reactivă și o formă nocivă de reconciliere sau de renunțare, mai degrabă, la propriile obiective.

Adaptabilitatea, în sens spiritual, presupune că este treaba ta să cauzezi în ceilalți efectul pe care îl dorești. Nu este a nimănui. Este treaba mea să cauzez în lume inspirație. Este treaba mea să devin carismatic. Este treaba mea să devin coerent. Este treaba mea să devin articulat, cultivat, educat, să fiu în flow. Brusc, resursele nu mai sunt la ceilalți, iar eu nu mai sunt nevoit să fac plecăciuni pentru a obține ceea ce doresc ci, deodată, eu conțin nectarul, conțin puterea, conțin dulceața care cheamă oamenii la stup.

Vrei să devii un stup? Să fii fagurele care cheamă oamenii la tine? Conectează-te cu propriile tale obiective și lasă-te să fii văzut îndeplinindu-ți visurile. Asta este tot. Vrei

să fii carismatic și inspirațional? Lasă-te văzut trăind viața pe care o dorești. Este cel mai magnetic lucru care se poate întâmpla în destinul unui om. Să te lași observat trăindu-ți viața la maxim. Zero show, zero aroganță și zero ironie față de ceilalți. Doar focus pe ceea ce este important pentru tine. Este locul în care oamenii au cel mai mult de câștigat.

Nu este nimic mai magic decât a vedea un om care trăiește viața cum simte. Un om conectat la visurile lui, care are scop, are destinație, are un țel, un om în acțiune care se focusează pe ceea ce este important. Iar gimnastica asta spirituală, show-ul acesta extraordinar de autentic, în care un om are acces la propriile paradigme și le schimbă ca pe ciorapi, este nemaipomenit. Este senzațional să vezi un om care se întreabă: *Oare cum este necesar să devin pentru ca visul meu următor să fie posibil?*

Unul dintre visurile mele pentru acest an este să scriu minimum 30 de cărți din seria Spiritonomics. Uitându-mă la calendar, corpul meu a devenit îndurerat: *când mai găsesc timp pentru asta? Cum ar trebui să mă comport? Și mai multă muncă?* Am observat când corpul a intervenit într-un proces spiritual și am spus: *Îți mulțumesc pentru dorința ta de a fi alături. Aceasta este treaba lumii spirituale.* Și am trecut la următorul pas. Am observat atașamentul meu față de a fi obosit, a munci, a fi în burnout și atunci m-am dus în lumea nelimitării. Și m-am întrebat: *care este trăsătura? Care este paradigma? Cu ce salt de conștiință pot vota în viața mea? Cu ce credință este necesar să mă alinez pentru că aceste*

30 de volume din anul 2025 să fie posibile? Și ceea ce am ales, a fost cumpătare. Instantaneu, am transmis cumpătarea și strategia agendei mele. Agenda mea pe 2025 conține lucruri foarte diferite față de anul anterior. Una dintre cele mai importante este că interacționez doar cu egregori care mă pot conține. Nu mai merg în egregori pe care îi conțin. Toate invitațiile mele pe scene ale unor organizații debutante vor fi întâmpinate fie cu refuz, fie cu delegare, fie cu un material video, audio pe care îl voi transmite. În niciun caz cu drum de o zi înainte, o zi înapoi, plus timp acolo. Deodată, am eliberat timp. Absolut fiecare loc în care am fost invitat anul trecut, anul acesta dispare din agenda mea. Pentru că nu mai sunt dispus nici la a mă deplasa, nici la a fi prezent acolo. Prin urmare, am mai mult timp pentru focusul meu. Și voi lăsa să fiu văzut în acest dans magic al împlinirii de sine, al unei creativități debordante, al unei productivități extraordinare și, nu în ultimul rând, să fiu văzut într-o armonie frumoasă între corp și spirit.

Ce am schimbat acolo? Am dat paradigma veche, burduful vechi: *Sunt obosit, sunt în burnout, trebuie să fiu peste tot* și l-am înlocuit cu: *aleg să fiu în locuri care mă cresc, în locuri în care evoluez, alături de oameni în preajma cărora pot respira adânc*. Și asta a șlefuit agenda acestui an pentru mine. Am dat acest exemplu tocmai pentru a oferi oamenilor un caz concret despre reglarea agendei într-un mod adaptabil.

Cea mai mare parte dintre oameni se plâng de timpul pe care nu-l mai au. S-au săturat să fie reactivi la agende externe care vin și le sunt impuse, s-au săturat să nu aibă propriul plan pentru viața lor. Aud foarte mulți oameni spunând: *Nu mai am timp și pentru asta. Cum să-i satisfac pe toți? Cum să le dau tuturor ceea ce vor?* Și atunci eu înțeleg: este într-o adaptabilitate reactivă. Eu trebuie să le fac dorințele tuturor și, până să ajung la mine, nu mai am nici timp, nici energie și nici motivație. Și atunci ce este necesar? Intră în adaptabilitate proactivă, spirituală: *care este felul de a fi prin care pot să trăiesc viața la maximum, în timp ce toată lumea, văzându-mă într-un loc al împlinirii, al acțiunii, al performanței, se poate magnetiza pozitiv cu carismă și inspirație? Ce este necesar să devin?* Și deodată, acolo apare răspunsul.

Cum trebuie să gândești ca să practici adaptabilitatea ca formă de putere?

Această trecere conștientă de la adaptabilitatea reactivă, în care mă pun la nivelul fiecărei persoane din spațiul meu pentru a le îndeplini dorințele, pentru a mă face plăcut, pentru a fi pe gustul lor, pentru a nu intra în gura lumii, ca să zic așa, pentru a nu fi respins, eliminat sau izolat, la o formă de adaptabilitate proactivă reprezintă tocmai procesul practic. Cum se face trecerea? Înțelegând că, având o viziune, având obiectivele clare, eu pot să-mi selectez un proces de

evoluție în legătură cu care am putere. Când pun la îndemâna realității această putere înseamnă că sunt într-o continuă fugă pe fața planetei Pământ, pentru că eu cred că trebuie să mă duc în toate locurile posibile pentru a obține ceea ce vreau. Este o risipă de energie enormă. *Ce-ar fi să mă duc în locul cel mai apropiat, cel mai disponibil, cel mai prezent, care este chiar aici, acum, în interiorul meu?* De ce să fiu prins pe un munte cu o situație de lipsă de anduranță, în mijlocul iernii, pe viscol, când pot să mă pregătesc în avans pentru asta? Cum este necesar să fiu în așa fel încât, condiția fizică să nu fie o problemă când sunt în mijlocul urgiei? Este necesar să mă trezesc devreme, să merg la sală, să fac 5 km de bandă, să fac greutăți, să țin post, să am o relație cumpătată cu odihna, cu somnul?

Deci, deodată, perspectiva mea nu mai este: *vai ce vreme urâtă, nu s-au aliniat ploile pe acoperișul meu, nu știu ce să fac, nu a ținut natura cu mine*. Deodată, mă mut în această paradigmă: *orice vreme ar fi, eu am capacitatea de a fi acolo cu putere*. Pentru a transforma această adaptabilitate ca formă de putere este necesar să fiu aliniat cu propria mea viziune: *de ce trăiesc? Care sunt visurile mele? Care sunt visurile mele de-o viață?* Visul meu de o viață, obiectivul vieții mele este exact acesta la care lucrez acum, seria Spiritonomics. Bineînțeles că am și obiective de un an, de 3 ani, de 5 ani, de 10 ani, am și obiective pentru azi sau pentru această secundă, inclusiv pentru această frază.

Ce ar fi să trăim o viață intenționată? Vrei să fii suveran într-o lume în care reactivitatea nu te atinge? Creează-ți conținut pentru fiecare secundă. Creează intenții pentru tot ce urmează să se întâmple. Pentru viața din jurul tău, pentru viața ta în întregime, pentru secunda în care trăiești, pentru anul în care ești. Creează.

Una dintre marile veleități ale iluminării este că ai claritate în fiecare domeniu din viața ta. A fi un om luminat înseamnă a avea becul aprins în fiecare cameră din casa ta. A fi clar și în domeniul vitalității, și în domeniul corpului, și în domeniul finanțelor, și în domeniul relației, și în domeniul sexualității, și în domeniul social. A fi clar. A avea o viziune pentru acele domenii. Asta este tot. Asta înseamnă om luminat. Nu este un lucru imposibil de abordat. Este chiar foarte ușor. Fă-ți o listă cu domeniile din viața ta. Fă-ți obiective pentru ele. Observă ce este necesar să devii. Fii deschis la a deveni acele lucruri. Descoperă blocajele care te duc acolo și realizează că poți fi receptiv în legătură cu o nouă viziune, punând în raft vechea părere, punând în raft ce a funcționat când aveai trei ani, punând în raft tantrumurile pe care le făceai ca mama să-ți dea o îmbrățișare sau ca tata să te ia la pescuit.

Ce ar fi să trăiești într-o viață în care tu setezi aceste lucruri? Asta înseamnă iluminare, iar iluminarea este un fenomen electric, în sensul că iluminarea oferă creierului teme pentru o întreagă viață. Sinapsele care se formează în interiorul minții noastre, tiparele cognitive, emoționale,

spirituale se transformă din imposibilitate în posibilitate. Și de aceea există această practică pe care o propun aici în acest capitol. Practică această trecere la adaptabilitate spirituală, la gimnastică interioară și vei descoperi că ai putere cu corpul, cu viața și cu realitatea din jurul tău.

Cum să te deschizi către ceea ce dorești să devii, să faci, să ai?

Una dintre cele mai folosite metode pe care oamenii le au la îndemână la acest moment este de a căuta motivație să-și îndeplinească propriile obiective în exterior. Se duc la oameni și spun: *nu am motivație, motivează-mă să îndeplinesc în viața mea acele lucruri. Eu mă duc la cineva care să mă convingă că este bine pentru mine să-mi îndeplinesc visurile.* Iar acest proces, numit dezvoltare personală, presupune că vreau să-mi dai tu puterea ca eu să relaționez într-un mod plăcut cu propriile mele obiective. Lucrul acesta funcționează și nu funcționează. Funcționează pentru că, pe moment, îți dă un boost de putere și îți dă acces la a te simți susținut și a te simți că ai capacitate. Nu funcționează pentru că, permanent, trebuie să faci drumul până la izvor, să te duci, să mai iei o căldare de motivație, să te întorci în viața ta, să mai faci două-trei acțiuni, și astfel depinzi de cineva din exterior.

Dar ce-ar fi dacă ai găsi tu puterea să stai la izvorul obiectivelor tale? Să fii tu un om care acceptă că este sursa

a tot ce se întâmplă în viața lui? *Dacă eu sunt sursa a tot ce urmează, ce vreau să urmeze? Am un câmp gol, ce vreau să pun pe el? Vreau să fie câmpul în care permanent mă duc la vecinul să-i cer 10 boabe de porumb ca să am și eu ceva de cultivat aici? Vreau să fie acel câmp care stă teren viran cu deceniile, doar ca să pot să mă plâng în legătură cu faptul că nu a băttut ploaia în zona potrivită din geografia țării?*

Eu propun o formă de antreprenoriat spiritual. Antreprenoriatul, la rădăcina sa, în forma sanscrită, provine din cuvântul *antraprena* care înseamnă din propria motivație, cu propriul foc. Adu motivația la tine acasă. Consideră că este treaba ta să fii motivat. *Când devine un om motivat?* În momentul în care el se vede drept sursă a propriei sale realități. *Având în vedere că eu creez propria mea realitate, oare nu sunt direct interesat să trăiesc în genul de viață pe care o doresc? Și atunci ce doresc?* Și asta este premisa perfectă pentru a crea lista de obiective, de visuri, de năzuințe. În momentul în care tu realizezi că ești la izvorul a tot ceea ce tu creezi, deodată devii motivat să faci lucruri frumoase.

Oamenii în mod natural sunt frumoși. Nu am întâlnit un singur om urât sau rău. Niciodată. Am întâlnit oameni devitalizați. Am întâlnit oameni resemnați. Dar visurile lor nu erau urâte. Visurile acestor oameni erau frumoase, strălucitoare. Însă combustibilul era pe terminate. Singurul lucru pe care oamenii au nevoie să-l învețe este să se oprească din a îndeplini nevoile lumii, din a sluji lumea. Nu sluji

lumea, servește-o. Este o diferență mare între un slujitor și un om serviabil. Slujitorul nu are propria lui voință. Omul serviabil servește pentru că dorește. Pentru că a ales. Această distincție între a fi servitor și serviabil se caracterizează printr-un lucru numit *demnitate*. Demnitatea dă puterea acelei persoane să fie în propriul vis atunci când servește. Nu își pierde suveranitatea și independența, ci o face pentru că își alege felul în care dispune de corpul lui. Alege felul în care dispune de abundența lui, de sexualitatea lui, de resursele lui. Acel om serviabil are la dispoziție un univers interior abundent. Așadar, în momentul în care cauzăm această trecere cu putere la un univers în care noi ne lăsăm văzuți în actul nostru de a trăi viața în termenii noștri, se întâmplă ceva magic în întregul spațiu și se distribuie, după cum am vorbit în volumele anterioare, în *Responsabilitatea* și *Conștientizarea spațiului personal*.

Odată ce adoptăm o paradigmă în epicentrul ființei noastre, ea se transmite în tot spațiul nostru într-un mod extrem de contagios. Oamenii devin energia pe care noi o transmitem. Și cu cât mai înaltă este acea energie, cu atât mai mare este leadership-ul spiritual generat de tine în acel spațiu. Așadar, având în vedere că eu sunt la izvorul propriei realități și că este treaba mea să pun în lume ceea ce eu visez și că este treaba mea să fac o listă cu visurile mele, cu felurile aspiraționale în care vreau să devin și cu tot ceea ce urmează, oare pot trăi viața cu pasiune? Când totul este în puterea mea? Da!

Oamenii au nevoie să înțeleagă că pasiunea apare când totul este în puterea ta. Un om fără pasiune și motivație este un om iresponsabil, este un om care se gândește că: *nu am pasiune, puterea este la ceilalți, ce rost mai are?* În momentul în care un om zice „*puterea este la mine, treaba mea să implementez în viața mea ceea ce îmi trebuie, ceea ce năzuiesc, ceea ce visez*”, atunci, deodată, se naște pasiunea, motivația și pofta de a acționa.

Arta eliberării de control ca detașare de tot ce ai fost vreodată

Control este o formă de protecție. Când vezi un om în control, el de fapt își apără paradigmele din a se transforma. Controlul este cel mai clar mod care arată că omul se află în atașament și se reține din a crește. În momentul în care un om controlează, el practic încearcă să strângă centrul de comandă în propria sa influență.

De ce ar face o persoană asta? Pentru că el nu este învățat cu a fi în afara zonei de confort, cu a fi în noutate, cu a fi în necunoscut. Iubirea, pe de altă parte, este expansivă. Îi place să meargă dincolo de vârfurile cunoscute, să intre în beznă, în întuneric, în codri, să intre în locuri care nu au fost cartografiate, să intre în spații care niciodată nu au fost cercetate, să descopere senzații noi, trăiri noi, obiective noi, locuri noi, să reinventeze și să redescopere geografia spirituală sau planetară. Controlul este o formă de a încerca

să stai acasă și să descoperi totuși lumea folosind oamenii din jur drept păpuși, marionete: *mi-e frică să merg în necunoscut, prin urmare, stând aici în jilțul meu, în fotoliul meu, voi încerca prin control să aduc noutatea la mine în zona de confort.* Iar asta nu se va întâmpla niciodată. Singura energie capabilă să exploreze dincolo de granițele zonei de confort într-o formă expansivă este cea dezvoltată din linia curajului: curaj, îndrăzneală, curiozitate, iubire, incluziune. Este o nervură foarte frumoasă care permite unui om să renunțe la orice hărți are și să zică: *doresc o realitate nouă, încotro este?*

Oriunde nu știu ce este. Oriunde este întuneric în jurul meu este noutate. Du-te în întunericul respectiv și deschide ochii și lasă-te să trasezi harta după cum o vezi la acel moment. Prin urmare, controlul este ceea ce permite unui om să-și reconfirme angajamentul de supraviețuire. Este un lucru spectaculos, complet inutil pentru a evolua.

În schimb, este extraordinar de util pentru a-ți păstra paradigmele copilăriei. Un copil care nu are putere fizică va trebui să controleze adulții din jur pentru a face lucruri. Mă uit la copiii mei: *Vreau un ceai, vreau lăptic, mi-e foame, mi-e sete, nu-mi aduc aminte unde am pus puloverul sau nu pot să ajung la raftul de la baie.* Ce fac ei? Neavând putere într-un corp adult cu toate trăsăturile, este nevoie, prin control, să se folosească de resursele din jurul lor. Controlul este un fel de a sta copil spiritual într-un corp de adult.

Cum să ai o atitudine cauzală în relația cu propria realitate?

În momentul în care te pui la izvoarele propriei tale realități și observi că tu ești omul care, prin intențiile sale, modelează și sculpează mediul exterior, deodată apare această cauzalitate. Cauzalitatea presupune că înțelegi geneza realității. Geneza realității are trei pași simpli: intenționezi, acționezi, se întâmplă.

Mare parte din oameni doresc doar ce s-a întâmplat. *Vreau acea mașină. Vreau acea sumă de bani. Vreau acel prestigiu.* Ei vor să aibă ceea ce alții au. Vor direct la concluzia genezei. Dar ce-ar fi să faci ceea ce este necesar să faci pentru a ajunge acolo? *Ce este necesar să faci pentru a ajunge la acea posesiune? Ce este necesar să faci pentru a conduce acea mașină? Dar pentru a avea acel tip de business? Dar acea sumă de bani? Ce este necesar să faci?* Poate să te trezești la 5:30. Mare parte dintre oameni doresc parteneri care sunt foarte abundenți. Și când ajung lângă astfel de parteneri, se miră că sunt ocupați tot timpul cu antreprenoriatul care generează abundență. Iar asta se întâmplă pentru că la început au zis: *Vreau doar abundență, vreau să vină banii la mine.* Perfect, vin, dar de unde vin? Dintr-un om care este ocupat generându-i. Acel om va fi permanent în fluxul business-ului său ca să genereze abundență. De asta nu funcționează relațiile care nu sunt construite pe baza genezei firești a realității.

Și bineînțeles că intervine și pasul următor: *cum este necesar să gândesc ca să fac ceea ce este necesar a fi făcut? Ca să pot avea ceea ce doresc să am?* Cea mai mare parte din oameni se opresc la *ce vreau să am: ce mașină frumoasă, vreau și eu să am așa ceva.* Și dacă i-aș spune acelui om că este necesar să se trezească 20 de ani la ora 5? Dar dacă am merge mai departe? *Care este felul de a fi care cauzează unui om să se trezească devreme pentru a-și cultiva norocul în doze atât de mari încât să poată să-și permită ceea ce dorește?* Poate disciplinat, poate conștient, poate harnic. Sunt feluri de a fi care nu încap în burdufuri vechi.

În momentul în care ne permitem să punem în lume ceea ce suntem, iar ceea ce suntem apare stând cu ochii ținută pe visurile noastre, deodată lumea devine magnetizată. Oamenii doresc și ei nu numai să aibă, ci să facă și mai ales, să devină. De asta îmi place să mă las văzut în procesele pe care eu le creez. De asta, această carte se desfășoară atât în format video, cât și audio. Pentru a arăta oamenilor, în timp ce se desfășoară proiectul de creație, că este posibil: o carte creată cu un singur cuvânt în intenție: adaptabilitate. Astăzi este doar despre asta.

Cum să te ancorezi în momentul prezent?

Pentru a te ancora în prezent este necesar să faci, mai întâi, inventarul lucrurilor care te țin absent. Absența în general vine din atașamente. Atașamente pentru momente

care nu au fost completate încă. Momentele de atașament intervin când ești ancorat în tantrumuri trecute, în lucruri care au funcționat în trecut. Iar azi, pentru realități de la etajele superioare, la nivelul de penthouse, la nivelul visurilor, ele nu mai sunt abordabile. Nu funcționează să am acea stare de abundență făcând tantrumuri cum *că mi s-au furat oportunitățile, că mie nu mi se dau oportunități, doar oamenii bogați au oportunități, celor săraci li se iau oportunitățile din fața lor*. Este cineva care se ocupă cu a fura oportunități de la ceilalți. Aud de multe ori la oameni: *păi tu ai timp, tu ai noroc, tu ai avut oportunități, tu ai avut posibilități*.

Aud mulți oameni care doresc să creeze afaceri și se plâng că nu au banii inițiali pentru a porni afacerea. Când afacere înseamnă tocmai că pornești de la zero, crezi un plan de idei, crezi un plan de resurse, crezi un scop și o utilitate pentru semenii tăi și asta generează în lume un nou circuit al abundenței și al utilității. Totul se construiește de la zero. Cel mai bun lucru și cel mai evident exemplu este că ne-am născut. Ne-am născut goi, mici, lipsiți de putere, cel puțin fizică. Cum am ajuns aici? Să avem pe noi haine, să avem idei atât de năstrușnice în cap, să avem relații, să avem un limbaj articulat? Am construit de la zero. În momentul în care înțelegem acest lucru, se va schimba complet relația dintre probleme și provocări. Problemele vor evolua în provocări. Ce determină această evoluție? Faptul că sunt dispus la transformarea necesară pentru a obține ceea ce vreau să obțin de la mine, să devin, în primul rând, acel om care își

ridică liftul spiritual pentru a-și privi visurile în ochi. Este o deschidere la transformare.

În brațele tale lumea îți vine bine

Una dintre cele mai mari suferințe ale oamenilor este că încearcă întruna să fie pe placul lumii și observă că, în acest proces, se înstrăinează de propriile sale dorințe și visuri. Atât de mult am încercat să fiu pe placul lumii, pe placul tuturor, pe placul familiei, al prietenilor, al dușmanilor, pe placul autorităților, încât am uitat de mine în proces. În momentul în care îțiiei viața în propriile puteri, în propriile brațe, în propriile mâini, apare o relație frumoasă între tine și acțiunile tale. Acțiunile tale, deodată, se aliniază cu ceva în legătură cu care ai putere. De ce? Pentru că ești pasionat, motivat, dornic și în acțiune către acel lucru. În momentul în care ieși în brațele tale propria ta viață, lumea se va referi la tine ca la o persoană care știe ce vrea.

Când oamenii vor vorbi, în absența ta, despre tine, vor spune că ești un om care este cu ochii pe minge, care se focusează pe ceea ce este important sau care țintește și obține. *Dar oare care ar fi mărturiile sau testimonialele lumii, în absența ta, dacă ai fi genul de om care încearcă să îi împace pe toți?* Este un dependent, încearcă să ne mulțumească pe toți, e un om care vine către noi și întruna ne cere validare. Se mai spune *high maintenance, needy*.

Înțelegând această intersecție, noi avem capacitatea de a prefera să ne urmăm propriile noastre visuri și dispăre, deodată, gândul că acesta ar fi un act de egoism. *Vrei să fii un generator de energie pentru oamenii din jurul tău? Să fii o stea care luminează, un far călăuzitor?* Lasă-te văzut strălucind în împlinirea visurilor tale. Și abia atunci, vei conține energia aia atractivă care cheamă oamenii la tine și le permite să se lase inspirați.

În schimb, atunci când faci lucrurile pentru a fi pe placul lumii, pentru a nu ieși din pătrățica ta, pentru a merita iubirea, pentru a merita apartenența, respectul celorlalți, practic ai devenit un slujitor. Saltul de la slujitor la a fi un om serviabil, la a fi în servitute, este coloana vertebrală. *Când are un om coloană vertebrală?* În momentul în care se orientează către propriile sale visuri și înțelege că singurul fel în care un om capătă rost și putere este având grijă de propria sa persoană. Abia atunci poate să facă o diferență pentru ceilalți. *Vrei să ai putere să susții un om să-și culeagă ogorul?* Vino mâncat dimineața, vino cu burta plină la ziua de muncă și vei putea să faci asta. *Vrei să ai putere să motivezi oamenii din jur, să poți să servești într-un fel oamenii din jurul tău?* Ai grijă de planul tău emoțional mai întâi. Nu ai cum să motivezi pe cineva fiind depresiv sau devitalizat. *Vrei să poți să susții financiar oamenii din jurul tău?* Ai grijă de propria ta utilitate. Creează idei, creează lucruri care le servesc oamenilor din jurul tău și vei putea să strălucești și să fii urmat.

Nu este o formă de egoism a avea grijă de tine. Este o formă de egoism a avea grijă de ceilalți mai întâi. Pentru că îi urmezi și încerci să obții validarea, recunoștința, este o formă de manipulare să ai grijă de toți și nu de tine. Este forma clară a faptului că nu înțelegi gimnastica spirituală. Iar acest volum este vital pentru a înțelege asta.

Capitolul 4. Află ce vrei să devii ca să poți să deții

Pentru a putea orienta busola spirituală către ceea ce este în viitorul nostru, oamenii au nevoie, în primul rând, de a afla direcția spre care evoluează. Unul dintre principalele motive de evoluție pentru oameni este creșterea puterii personale. Un viitor în care oamenii au putere cu realitatea în care trăiesc este condiția necesară și suficientă pentru a dori să ajungem acolo. De aceea, având harta lucrurilor pe care ne dorim să le regăsim în realitatea noastră: mașini, televizoare, oameni, bani, afaceri, putem să ne uităm dincolo de ele, către cine dorim și putem să devenim.

Pentru a deține este necesară evoluția. Evoluția înseamnă un plus de acțiune, un plus de acțiune necesită un plus de vitalitate, un plus de vitalitate înseamnă un plus de înțelegere. Înțelegerea presupune a fi selectiv în legătură cu activitățile cărora ne dedicăm viața. Mare parte dintre oameni trăiesc în activități triviale care, fie sunt îndreptate către gura lumii, să îndeplinească nevoile celor din jur pentru a-și câștiga un soi de apartenență sau de validare, fie pentru a supraviețui momentului, pentru a depăși acest moment: *lasă că o să treacă și asta*. Este în psihologia conștiinței colective: *lasă că o să treacă și asta*. Adică supraviețuirea mie de ajuns. Și dacă nu sunt ok doar cu supraviețuirea, dacă eu vreau excelență și putere, dacă eu vreau autoritate și

curaj, dacă eu vreau să evoluez și să merg dansând prin viață, nu târâș pe sub garduri? În momentul în care o persoană descoperă devenirile sale, atunci, deodată, are o busolă foarte clară în legătură cu direcțiile pe care poate acționa.

Dacă dorința mea și intenția mea în această întâlnire este să fiu clar, mi se pare natural să construiesc un material pe baza căruia să ne orientăm comunicarea și conversațiile în această zi. Dacă intenția mea este ca oamenii în jurul meu să fie inspirați, deodată, pot observa că acolo șansa mea este aceea de a fi carismatic, de a fi văzut în expresivitate totală, în libertate interioară debordantă și în limbaj. Deci, iată cum cheia principală pentru a ajunge să deții ceea ce vrei să deții nu este despre a face pentru a avea, ci este despre a deveni pentru a face, pentru a avea.

Secretul nu este în acțiune. Secretul este în cine face acțiunea. Pentru că un om poate să facă o acțiune în anumite intenții. De exemplu, a răsturna un pahar cu apă, când îl răstorn pe gât este o acțiune de hidratare, dar când îl răstorn pe fața cuiva, este o insultă. Oare nu a fost răsturnat același pahar cu aceeași cantitate de apă? Desigur. Ce a fost diferit? Intenția. Așadar, intenția de hidratare și intenția unei insulte sunt cele care au dat o semnificație diferită aceluiași eveniment: actul de a răsturna un pahar. Acest capitol abordează relația dintre cele trei elemente: devino, ca să poți face și să poți deține.

Înțelegerea cuvântului ca proces interior de creație

Felul în care vorbim despre realitatea în care trăim ne pune instantaneu față în față cu omul pe care îl considerăm creator al acestui univers. Dacă în interiorul nostru sau în exterior, cu ceilalți noi vorbim din postura de victimă, dintr-un loc lipsit de putere, este clar că noi stabilim că altcineva a creat realitatea în care noi trăim.

Majoritatea certurilor apar și sunt direcționate către oamenii care ar fi trebuit să facă ceva. Când cineva se ceartă este dovada cea mai bună că puterea nu este la cel care a inițiat cearta, ci este la cel care este certat. Este certat cel care deține puterea, de asta îl certăm că nu a făcut ceea ce trebuia. Cearta dispare în momentul în care puterea este la tine. Nu este necesar să te mai cerți. Puterea este la mine, înseamnă că mă ocup. Care este realitatea pe care vreau să o creez? Acea. Cearta este un indicator al persoanei pe care o consideri o autoritate la nivel emoțional și spiritual în spațiul în care acționezi.

Așadar, dacă ești un om care deseori este certat, ceea ce oamenii doresc să te anunțe prin acele certuri este că nu ți-ai folosit puterea după cum ei se așteptau. Dar mai mult, îți dezvăluie și faptul că ei te consideră o autoritate în lumea lor pentru că ceea ce ar fi trebuit să se întâmple nu s-a întâmplat. Dar tu, având puterea, ai prilej pentru o ceartă. Ei, practic, se vaită de neputința lor. Cearta asta este: un tantrum la adresa lipsei personale de putere și un prilej de critică a celui care o

deține. Așadar, dacă ești un om certat frecvent, bucură-te! Înseamnă că deții puterea în acel spațiu.

Cum să identifici ce anume vrei să transformi?

Felul în care lucrurile cer a fi transformate este prin judecata noastră despre ele. Momentul în care apare judecata în raport cu ceea ce se află în jurul nostru arată că, acolo, noi am dorit să transformăm realitatea. Toate locurile în care apare judecată, critică, comentarii, insulte, ceartă arată că acela este un domeniu pe care am dori să-l transformăm. Un simplu inventar al judecăților noastre ne permite să avem acces instant la genul de superputere pe care ni l-am dorit, ca să putem trăi într-o realitate frumoasă.

Putem lua câteva exemple. În momentul în care eu critic oamenii de la televizor că sunt hoți sau nedrepti este din cauză că nu am descoperit încă puterea de a influența oamenii prin felurile în care doresc. Ce-ar fi dacă eu aș avea puterea să mă ridic chiar atunci de pe scaun, să candidez la președinție, la parlament, la diferite poziții publice? Atunci nu m-aș mai plânge, ci aș fi în joc. În momentul în care oamenii descoperă domenii ce cer a fi transformate, ei se văd în mijlocul conversațiilor interioare. Conversațiile interioare sunt indicatorul cel mai bun al faptului că vrei să transformi un lucru. Și că nu o faci încă.

Acesta este prilejul de a intra în circuitul deja menționat în această carte, și anume mă pot întreba: *ce mă oprește? Ce*

mă oprește din a fi în cerul oamenilor care schimbă ceva în țara asta? Ce mă oprește din a fi în cerul oamenilor abundenți? Dar a celor influenți? Și, deodată, ești ochi în ochi cu propriile paradigme. A, păi stai, că eu nu mă bag, eu nu am chef, eu nu fac politică, eu nu sunt cu din astea. Mie nu-mi place să profit de oameni, eu nu sunt cu profitul, eu sunt cu ONG-urile. Deci, în momentul în care oamenii descoperă puterea de a face inventarul propriilor judecăți, ei descoperă, de fapt, harta domeniilor din viața lor pe care ei doresc să le transforme. Și, odată cu această hartă, vine și legenda. Fiecare critică, fiecare judecată, fiecare comentariu, fiecare insultă este, de fapt, un zid, un blocaj pe care noi l-am pus între noi și visurile noastre. Vreau să fac o diferență în această țară însă atașamentul meu este că fiecare politician este un hoț. Care este limitarea mea? Judecata că aș deveni un hoț dacă aș deveni politician. Vreau abundență și o viață lipsită de griji, dar nu sunt dispus să mă trezesc dimineața și nici să fac eforturi de a crea produse, bunuri și servicii. În schimb, eu vreau doar abundență. Vreau să am, dar nu vreau să fac, ca să nu mai zic să fiu.

Iată cum identificarea domeniilor ce au nevoie de transformare se face pe baza unui inventar al locurilor în care noi nu avem putere. Pentru că acolo, de fapt, noi constatăm paradigmele care ne rețin din a trăi o viață împlinită și plină de putere la adresa drumului pe care l-am ales. Aceste domenii care merită transformare din viața noastră sunt, de fapt, sursa următoarelor deveniri. Dacă noi le punem ca

obiective în lista noastră pentru următorul an, următorul deceniu sau întreaga viață avem deodată acces direct la a interacționa cu putere cu toate aceste lucruri.

Conversația dispare în acțiune. Acesta este un lucru extrem de important în legătură cu adaptabilitatea. Oamenii care sunt în acțiune, nu au conversații. De ce? Pentru că au ales deja să se implice, să acționeze. Deja sunt în jocul lor mare. Comentariile și conversațiile interioare se întâmplă doar din tribune. Doar cei care stau, se uită și comentează la meci sunt cei care au conversații interioare. Un om în mijlocul acțiunii nu are conversații. Omul este ocupat cu a-și dedica viața, focusul, acțiunea, energia, timpul, vitalitatea, lucrurilor care îl împlinesc.

Practica introspecției pentru claritate

Pentru a deveni clari în legătură cu locurile în care putem deveni adaptabili, cu felurile de a fi spre care este necesar să evoluăm pentru a ne îndeplini visurile, este necesară, desigur, introspecția. Propun fiecărui cititor al acestei cărți să dezvolte practica introspecției, și anume să petreacă timp cu propria persoană, să-și noteze ideile și gândurile, să se uite la felul în care a abordat realitatea, la cum s-ar fi putut întâmpla altfel și la ce își dorește, de fapt. *Ce îți dorești tu, de fapt, de te doare această realitate în felul în care se întâmplă? De ce te deranjează poluarea mediului înconjurător? Ce îți dorești tu de fapt?* Poate îți dorești să poți

să pui cortul pe un vârf de munte, într-un spațiu cu iarba impecabilă și puțin atins de tehnologie sau de deșeurile pe care oamenii le creează. Și atunci apare și trăsătura pe care vrei să o ai: poate este necesar să devii un activist al mediului, al spațiului ecologic, poate este timpul să creezi un ONG prin care să cureți natura, poate este timpul să creezi un program prin care educi oamenii cum să respecte relația cu natură. Și, deodată, apare felul de a fi: contribuție, educație, evoluție. Așadar, permite-ți să descoperi locurile în care transformi realitatea din jurul tău tocmai prin a practica introspecția.

Introspecția este de fapt acel inventar al conversațiilor interioare denumit, per total, lista de așteptare. Această listă de așteptare are darul de a fura omul din prezent și de a-l duce în conversații interioare din trecut în care altcineva ar fi responsabil ca visurile sale să se întâmple. *Altceineva. Eu vreau doar să am. Nu vreau să fac, nici să devin.* Trecând peste această abordare și asumându-ți că, pentru a putea face este necesar un pas anterior, și anume a deveni creatorul intenției pentru care se întâmplă realitatea, tu te pui la izvorul lumii tale, mai degrabă decât la vărsarea în ocean. Nu mai ești un om care constată că lucrurile nu au mers, ci un om care le planifică cum să meargă. Este o postură foarte diferită. Nu mai ești un om care stă și admiră la final lipsa de realizare sau insuficiențele, ci un om care se pune în amonte, tocmai în locul în care se află izvorul acțiunilor și al rezultatelor. Iar acolo, ai ocazia să creezi în avans felul în care decurge realitatea.

Un exemplu este chiar acest proces de creație al cărților din seria Spiritonomics. Fiecare detaliu decurge după cum l-am planificat. De ce m-aș cearta? De ce aș critica? Sunt într-un spațiu în care experimentez putere totală și iubesc să creez astfel de spații. Această trăsătură nu este a mea. Este a fiecărui om. Fiecare om are această putere.

Ia și desenează-ți viața cum vrei. Asumă-ți munca de a deveni ce este necesar să devii pentru a putea face ce este de făcut ca să deții ce vrei să deții. Este un proces de geneză.

Joaca de-a devenirea. Cum să devin eu oare?

În momentul în care cochetăm cu îndeplinirea visurilor noastre, o abordare jucăușă din punct de vedere al limbajului ar fi să ne întrebăm și să devenim curioși, în mod autentic, în legătură cu ce fel de om ar putea să îndeplinească acele lucruri. *Bun, bun, eu nu pot, dar care este super eroul cunoscut din filme, cărți sau viața mea personală și ce trăsătură are el de poate trece prin acele situații așa?* Cu ce personaj cu super puteri din viața noastră ne putem conecta când suntem în fața unui vis imposibil și care este acel personaj care ar putea să îndeplinească cu mare ușurință acele lucruri? Bun, eu nu pot la acest moment să creez cantitatea de bani pe care o doresc. Dar poate un personaj dintr-un film numit Bruce Wayne, care are capacitatea de a fi creativ, inovativ, de a fi un om puternic și de acțiune, are acele trăsături.

lată că noi avem în jurul nostru exemple. *Care este personajul pe care noi îl admirăm și care ar putea, cu mare ușurință, să treacă prin acele situații?* Aceasta este o primă întrebare care, chiar și adresată în joacă, în legătură cu orice lucru care ni se pare imposibil, ar putea evidenția un detaliu foarte clar al traseului pe care este necesar să-l urmăm. *Ce om din cei pe care îi cunoaștem a putut, a reușit și s-a descurcat? Ce trăsături are cel pe care îl admirăm și prin care a putut parcurge acest traseu? Cum este acel om pe care îl admirăm și care generează inspirația, abundența, puterea, carisma pe care noi ni le dorim?* Și, deodată, în această joacă de-a devenirea, aflăm care este felul de a fi aspirațional care ne permite să susținem realitatea la care visăm. Iar ulterior, de acolo, înțelegând ce este necesar să devenim, deodată se schimbă agenda noastră.

În momentul în care observăm conflictul dintre o paradigmă care ne duce către îndeplinirea visurilor noastre și una care ne ține în visuri imposibile, deodată, avem de ales. Această alegere este debutul abundenței. Faptul că până ieri aveam viața doar într-un singur mod, iar azi avem și A și B și C și D, deodată ne lasă mai bogați la acea masă a devenirii. Și prin faptul că avem de ales între a fi un om leneș, a fi resemnat, a începe ceva sau a persista suntem deodată abundenți. Sunt mai multe lucruri pe care le putem face. Această abundență creează în om mecanismul speranței, al optimismului, al curiozității. Deodată se naște pasiunea, motivația pot și eu, vreau și eu. Cum apare acest lucru?

Uitându-ne la cineva care a putut, a reușit și, adaptându-ne universul interior la acea trăsătură. *Ce om din jurul nostru ne inspiră prin ușurința cu care a traversat acele provocări? Oare ce trăsătură are el de a putut?* Și trăsătura apare instant.

Oare ce trăsătură are creatorul numit Elon Musk de a inspirat o planetă în a trece de la civilizație monoplanetară la civilizație multiplanetară, la a popula mai multe planete decât planeta Pământ? Ce trăsătură are el de își asumă cu atâta responsabilitate acest traseu în ceea ce înseamnă investigarea spațiului cosmic? Cutezanță, spirit aventurier, dăruire, iubire. Iată că deja am o serie de feluri de a fi pe care le pot urma.

Încrederea în puterea ta de a fi în orice fel

Cea mai mare parte din reținerile umane apar ca urmare a faptului că noi considerăm că suntem ficși. Și cea mai mare parte a tantrurilor pe care oamenii le fac, a momentelor în care ei devin rigizi, certăreți, poate chiar resemnați, este din cauză că asociază o acțiune repetitivă cu un fel fix de a fi. De câte ori mă enervez, fumez. De câte ori mă sperii, mă cert. De fiecare dată când mi-e foame, devin irascibil. Și iată cum, deodată, se creează o linie reflexă cu feluri de a fi din interiorul meu și care se leagă de acțiuni fixe. Asta este relația care creează o dependență.

Aceste tantrumuri, în momentul în care sunt observate, dau omului capacitatea de a realiza că se poate și altfel. Apare noțiunea de posibilitate. Când ai încredere că tu poți fi în orice fel alegi, este în puterea ta să transformi această lume interioară, conectându-te cu feluri de a fi, cu singurele energii disponibile aici, în inima ta, în epicentru conștiinței. Deodată gardurile încep să se dărâme. Oamenii încep să devină colaborativi. Viața începe să aibă sens. De ce? Pentru că, deodată, ai mai mult decât o singură șansă. Deodată, nu mai este singura carte pe care mizezi. Deodată, nu mai este lumea doar într-un fel. Poate fi în orice fel.

Cine este responsabil cu a aduce această abundență de feluri în care se pot întâmpla lucrurile? Tu. Aceasta este calea prin care omul poate alege cum să abordeze o situație: tu alegi dacă urmează să abordezi cu ceartă, cu reținere, cu tăcere, cu ascultare, creativitate, motivație. Dacă urmează să abordezi fiind rezervat sau optimist sau pesimist. Deodată, este o abundență perfectă de moduri în care pot să mă implic într-o situație. Dar ce a fost necesar să se întâmple acolo este încrederea că este treaba mea să aleg în ce fel pot fi.

Este treaba mea dacă eu cuplez și mă supăr. Este treaba mea dacă eu acolo tac și ascult. Este treaba mea dacă eu mi-am asumat că persoana respectivă, prin ceea ce a rostit, mi-a dat un citat din lumea sa interioară. La fel de mult cum este treaba mea să o iau personal și să devin un posesor de tantrumuri. Eu am de ales, iar pentru a putea face această alegere, pentru a descoperi această abundență de

posibilități, este necesar să înțelegi că oamenii nu sunt într-un singur fel, ci ei sunt în felul în care se declară că sunt.

Singurul instrument care determină felul în care ajungem să fim este limbajul și modul în care vorbim despre noi înșine. Relația pe care o avem cu conștiința noastră, felul în care noi comunicăm despre ceea ce suntem, reprezintă de fapt această abundență de abordări. Limbajul este totul.

Conexiunea dintre gânduri, emoții și acțiuni

O bună perioadă din viața mea am locuit într-o cabană într-un vârf de munte, o cabană pe care chiar eu am construit-o. Una dintre curiozitățile care a apărut la un moment dat a fost să merg până la izvoarele râului care curge pe lângă casa mea. M-am întrebat: *oare de unde vine acest râu? Oare ce este la izvoarele lui? Apare brusc, din senin?* Și într-o zi, mi-am luat un rucsac cu provizii, mi-am luat un toiag pe care purtam pușca în spinare și-am luat-o pe râu și nu m-am oprit până nu am ajuns la firicelul de apă care ieșea clipocind dintr-o stâncă. Un firicel atât de mic, atât de zglobiu, atât de cristalin și cu atât de multă voință încât 50 de kilometri mai la vale, devenea un râu puternic și învolburat. Observând izvoarele, automat a apărut curiozitatea: *oare ce a devenit? Oare cum arată la vărsare?* Și-am luat același râu, Asăul, în sens invers. M-am dus până la Trotuș în mijlocul orașului Comănești să văd unde se varsă Asăul în Trotuș și cum arată. Și acolo era un râu lat, învolburat, cu aluviuni de

pe tot traseul, cu propria voință. Și m-am întrebat: *oare ce se întâmplă dacă eu opresc acest izvor? Oare se oprește tot ce se întâmplă?* Răspunsul nu a fost afirmativ pentru că am realizat că acest râu este doar inițiativa. Alte pârauri, alte șuvoaie și alte râuri de pe traseu se varsă în râul Asău.

Cu alte cuvinte, atunci când ai o intenție, oamenii din jurul tău vor dori să vină alături de tine și să se implice în ceea ce îți dorești să realizezi. Văzând acest râu cap-coadă, am observat că nu este necesar ca o situație să plece din start cu volum, putere, cu trăinicie, cu abundență. Lasă-ți intenția să curgă la început. Este firavă la început, și apoi ușor-ușor capătă putere, trage din jur și alți participanți, alte resurse: indiferent dacă este vorba de oameni, râuri, plante sau natură. Și apoi, dă-ți voie să observi ce a ajuns acea intenție și unde a devenit și cine este afectat de această creație. Înțelegând acest lucru se poate observa conexiunea dintre gânduri, emoții și acțiuni. Gândurile sunt izvorul. Emoțiile sunt ceea ce simți pe parcurs. Acțiunile sunt ceea ce se întâmplă la final. Acțiunile sunt o concluzie.

Toată lumea spune: *Începe cu acțiune*. De asta oamenii nu pot intra în acțiune, pentru că cea mai mare parte din oameni consideră că acțiunea este primul lucru care se întâmplă, trebuie să acționezi. Acțiunea este o concluzie, este un rezultat, este o consecință a emoțiilor și a intențiilor, gândurilor pe care le-ai avut inițial. Când un om pornește din start cu gândul că acțiunea reprezintă primul pas, el sare de

fapt, evită cele mai importante etape ale formării acțiunilor: intenția, gândurile și emoțiile.

Am observat asta în procesul de golire a unui pahar. Dacă intenția mea este să insult și emoția este de furie, probabil că paharul de apă va fi vărsat în ochii cuiva. Dacă intenția este de a mă hidrata și emoția este iubirea de sine, probabil că voi bea acel pahar cu apă. Iată cum, în același exemplu, care are drept consecință acțiuni similare, ceea ce stă la bază, la izvor, este diferit.

Dați-vă voie să mergeți până la izvoarele acțiunilor voastre. Să vă întrebați: *oare din ce emoții am acționat de au ieșit lucrurile așa? Oare ce am vrut eu de fapt să obțin? Oare cum am gândit și ce am intenționat de realitatea mea conține acest lucru?* Acest procedeu se poate aplica indiferent de vibrația la care s-a realizat acel rezultat. Indiferent dacă este un rezultat care ne place sau ne displace, putem merge până la izvoare și să observăm: *oare ce am intenționat eu de trăiesc în acest corp azi, acum? Cum de am un corp așa robust? Ce mi-am dorit? Cum am gândit eu? M-am gândit să fiu mobil, dinamic, să fiu puternic, să pot explora, să am duranță.* Du-te până la izvoarele gândurilor tale și vei intra în conectare cu cine ești tu cu adevărat.

Înlocuirea vechilor tipare cu noi perspective este treaba acțiunii

Dacă descoperirea izvorului, respectiv a intențiilor și a gândurilor, cât și observarea procesului de curgere, care reprezintă emoțiile, sunt premise ale acțiunii, atunci acțiunea este cea care sigilează întregul parcurs al râului. Dacă un râu nu se varsă în mare, în ocean sau într-un alt râu, atunci el nu își îndeplinește menirea. De fapt, nu există niciun astfel de râu. Acel râu se transformă într-un lac. Dispare curgerea, fluiditatea, flow-ul și apare stagnarea.

Acțiunea este locul prin care tu poți descoperi ceea ce transformă intențiile tale în discipline. În momentul în care urmezi cu disciplină parcursul râului până la izvor și observi legătura dintre gânduri, intenții, emoții și acțiune, vei avea șansa să descoperi felul în care orice ocupație devine o disciplină. Când în mod frecvent te gândești că ești singur, vei putea observa cum ai disciplina de a te retrage. Când în mod frecvent descoperi că te gândești că nu poți, că nu ai cum, vei descoperi acțiunea frecventă de a nu avea resurse, bani, relații și așa mai departe.

Acest proces de interiorizare îți dă șansa de a descoperi că felul în care un lucru devine o disciplină este prin acțiune. Rareori un om își ține minte gândurile. Toți oamenii își țin minte acțiunile. De ce nu țin minte gândurile? Pentru că nu s-au manifestat încă în plan real. Acel spațiu, locul în care se formează gândurile, nu este înzestrat cu memorie. Dacă ne

străduim să ne amintim cum am gândit ieri, să facem un inventar al gândurilor noastre, cu greu vom putea să o facem. În schimb, dacă luăm fiecare acțiune, putem cu siguranță merge până la izvor să vedem ce am intenționat de s-a ajuns acolo.

Această superputere de a interacționa creativ cu sursa propriilor acțiuni îți dă șansa de a te întreba dacă poate fi și altfel. Iar această pârghie imensă îți dă oportunitatea de a transforma vechile tipare în noi tipare. *Dacă de fiecare dată când m-am certat s-a lăsat cu despărțire, dacă de fiecare dată când am fost cheltuiitor s-a lăsat cu sărăcie, dacă de fiecare dată când am fost lacom, s-a lăsat cu obezitate, oare cum este necesar să văd lumea și viața pentru a avea putere cu aceste situații? Oare nu am creat o disciplină repetitivă? Să mănânc mult? Să cheltui mult? Să resping oamenii?* Atunci când descopăr cu putere și cu claritate aceste acțiuni repetitive, eu de fapt am acces la vechile tipare. Automat apare întrebarea: *Cine doresc eu să devin? În ce fel mă lasă neîmplinit această acțiune? Care este motivul pentru care sunt neîmplinit deși toate lucrurile s-au întâmplat așa?* De exemplu, în momentul în care sunt într-o ceartă, voi observa că mă doare. De ce? Pentru că eu doresc, probabil, consens. Doresc ca oamenii să se înțeleagă, să fie în unitate. De ce mă deranjează sărăcia? Pentru că eu doresc să fie abundență, să pot să pun valoare în lume, să pot să mă simt apreciat, să mănânc sănătos, să pot susține oamenii din viața mea. De ce mă deranjează singurătatea? Că vreau unitate.

Deodată, am acces la noile burdufuri. Deodată, am acces la scara care mă ridică la vie, să ajung la boabele alea dulci de struguri. Deodată, eu am acces la toate personajele care au reușit în viața lor și care mi-au dat un exemplu că se poate pe baza acelei trăsături. Mai mult decât atât, deodată, am acces la noi discipline. Întrebându-mă și programând noi acțiuni și oprindu-le pe cele vechi. De ce? Pentru că nu mai sunt acel copil care este necesar să supraviețuiască și pentru că pot să-mi asum un pix și o agendă cu care să notez noi acțiuni pentru o nouă zi. Și asta este adaptabilitatea proactivă, adaptabilitatea la nivel spiritual. Este gimnastica interioară a ființei umane. Este felul în care conștiința alege în libertatea ei de exprimare, noi contexte, noi intenții și noi căi de acțiune.

Cum să transformi provocările în oportunități de a fi adaptabil?

Provocările reprezintă zidurile pe care mintea noastră le pune între noi și visurile noastre. În momentul în care ne asumăm visul apare deschiderea de a fi dispuși la a transforma orice este de transformat în gândirea noastră pentru a îndeplini acel vis.

Odată cu această deschidere, cu acest optimism, cu această disponibilitate de a trece peste provocare, în interiorul nostru se deschide detașarea. Te detașezi de gândul că ai putea fi doar în acel fel care blochează visul tău

din a se întâmpla. *Oare pot fi doar încăpățânat? Oare tot ce pot fi este doar leneș? Oare tot ce pot fi este doar obtuz? Doar sărac? Doar resemnat?*

Omul descoperă că își dorește de fapt feluri de a fi. *Aș vrea și eu să fiu ca super eroul meu care permanent avea o soluție pentru aceste situații.* Mergând pe această linie de gândire și intenție, oamenii descoperă de fapt capacitatea de a găsi oportunități de creștere în provocările din viața lor.

Pe mine mă încântă să am dificultăți în viață. Pentru că văd acolo oportunitatea de a deveni în noi feluri pe care nu le am încă. Să descopăr în viața mea lucruri care mă blochează este o încântare pentru că rareori mă mai blochează ceva. Să descopăr ceva care mă face să mă simt oprit sau care îmi interzice accesul la cine vreau să devin este genul de loc în care, ca la un restaurant de cinci stele, îmi pun bavețica, îmi pregătesc furculița și cuțitul și mă cufund cu totul în procesul de devenire. Îmi doresc ce este în această farfurie. Voi transforma absolut tot ce este de transformat la mine pentru a îndeplini acea provocare și pentru a evolua la nivelul care a constituit pentru mine un blocaj. Atât de mult apetit am în a deveni orice îmi propun, atât de atras și de pasional sunt în legătură cu noile niveluri de evoluție din fața mea încât le abordez instant. Le abordez fără rezistență, ținând direct către felul de a fi care îmi dă puterea de a vedea acel lucru doar un alt detaliu al imaginii. Această abilitate nu a fost dintotdeauna acolo. A trebuit să urmăresc râul până la izvor de multe ori și să mă întreb de ce am renunțat la obiectiv

iar, de ce m-am îndepărtat, de ce am distrus acea relație, de ce am ajuns cu corpul iar la acea greutate. A fost necesar să parcurg râul Asău de multe ori până la izvor ca să înțeleg rostul și direcția. Făcând-o atât de des, acea acțiune a pus în interiorul meu un fel de a fi pe care deja l-am studiat în volumele 2 și 3, *Determinarea*, respectiv *Perseverența*, pe care îl folosesc acum cu eleganță și nonșalanță pentru că am parcurs drumul de la vărsare către izvor. Marea puterea unui om este de a-și modela tiparele sale pe baza acțiunilor pe care le întreprinde în viața lui. Făcând acest lucru frecvent, devii un om disciplinat.

Adaptabilitatea comandă realității să se transforme pe gustul tău

Dacă în reactivitate realitatea îți comandă cum este necesar să devii pentru a corespunde, pentru a asculta de lume, pentru a fi primit, pentru a aparține, îți spune cine ai de devenit ca să poți să supraviețuiești, în adaptabilitate, în special în cea proactivă, cea pe care o discutăm azi, omul comandă realității să se transforme în acord cu paradigmele sale.

Așa cum am stabilit deja, oamenii au dreptate în legătură cu orice se întâmplă. Un om care se consideră abundent, oriunde merge în lume el va avea dreptate în legătură cu faptul că banii se fac ușor, oportunitățile sunt peste tot și totul este din abundență. Un om care se vede

sărac, el are dreptate în legătură cu faptul că doar cei bogați au oportunități, că lui nu îi sunt date astfel de șanse și că lumea este lacomă și zgârcită. Toată lumea are dreptate în această lume. Înțelegând acest proces, îți permite să sculpezi lumea pe gustul tău atunci când ieși în lume. Mai mult, îți dă puterea de a comanda realității în care trăiești să se transforme după chipul și asemănarea ta. *Cine determină cercurile de prieteni în care eu interacționez? Cine alege acei prieteni? Cine alege meniul din frigiderul meu? Cine alege locurile în care eu aleg să dorm? Felul în care vorbesc?* Eu. Ceea ce înseamnă că, eu am puterea de a programa realitatea, de a o disciplina în legătură cu acel lucru.

Foarte des întâlnesc oameni care spun: *eu m-am schimbat, dar ceilalți continuă să mă agreseze cu poftele lor.* Acești oameni obișnuiau să facă poftele celor din jur, obișnuiau să le cânte în strună sau obișnuiau să se supună pentru a nu apărea tantrumuri, certuri sau insulte. Ei s-au schimbat, în schimb, oamenii continuă să vină și să ceară lucruri: *ajută-mă cu asta, fă-mi asta.* Și mă întreabă de ce se întâmplă acest lucru. *Păi cine i-a antrenat? Cine i-a dresat? Cât a durat training-ul?* Poate că tu, de 24 de ore, ai descoperit că se poate altfel. Dar timp de 10 ani acea persoană a fost educată că ori de câte ori face un tantrum este necesar să îi livrezi ceea ce cere ca nu cumva să-i pierzi iubirea, să-i pierzi validarea, să-ți pierzi apartenența. Deci iată cum, dacă vrei să programezi realitatea să urmeze ceea ce tu conștii în interiorul tău, este necesar să mergi până la

izvoare și să reglezi cursul râului de sus, de când se naște, de la nivel de intenție. Și în felul acesta se vor regla emoțiile pe parcurs, cât și rezultatele finale din realitatea fizică.

Lucrurile pe care oamenii le au în puterea lor sunt în mare parte rezidente în limbaj. Felul în care vorbim despre viața noastră determină felul în care se întâmplă realitatea. Dacă în interiorul nostru vorbim în termeni de iubire despre viață, așa va fi, vom avea dreptate. Dacă vorbim în termeni de singurătate, așa va fi, vom avea dreptate. Dacă vorbim în termeni de pasivitate, așa va fi. Una dintre legile fundamentale ale acestui univers în care ne-a fost dată magia creației este că întotdeauna vom avea dreptate. Orice ai creat, ai dreptate. De ce? Așa ajunge în realitate. Ca un lucru să parcurgă traseul de la invizibil la vizibil, de la a fi la a face, la a avea, este nevoie ca în acest proces să ai dreptate.

Oriunde ai fi, ai dreptate. În legătură cu orice. Toți oamenii au dreptate. Dacă este o resursă nelimitată pe această planetă, aceea este dreptatea. *Te simți obosit? După o noapte nedormită?* Ai avut dreptate. De ce? Ai vrut să stai până târziu la televizor. Sau ai fost la acel banchet, la acel club și te-ai distrat. *Ai vrut să te trezești odihnit dimineața?* Ai avut dreptate. De ce? Te-ai pus devreme la culcare, ai închis telefonul devreme, nu te-ai uitat în ecranul albastru până dimineața. Ghici ce? Ai dreptate. Te-ai trezit plin de energie. Ai dreptate. Ești singur? Ai dreptate. Ești în mijlocul oamenilor? Ai dreptate. Ești sărac? Ai dreptate. Ești bogat? Ai dreptate.

Dreptatea este o resursă nelimitată. Și este felul în care Universul validează darul nostru de a fi creator, prin limbaj, al lumii în care noi trăim. Iar adaptabilitatea presupune să-ți dai puterea de a crea lumea în orice fel, pentru că nu poți fi doar într-un fel, ci poți fi în orice fel. *Cum ajungi să fii în orice fel?* Observă locul în care visurile tale sunt scurtcircuitate, permite-ți să descoperi paradigma care te blochează din a ajunge la ele, iar acolo descoperă care este felul de a fi care ți-ar permite să treci cu ușurință prin ceea ce se întâmplă? Poate să interoghezi super eroul tău preferat, cel care poate orice. Și să întrebi: *oare tu cum reușești? Cum ai făcut? Cum ai devenit? Cum ai ajuns așa?* Și vei vedea că lucrurile acestea vor putea veni ușor către tine și să devină scara aia care, în vie, îți dă acces la boabele alea dulci.

Capitolul 5. Cum să navighezi pe harta devenirii

Evoluția spirituală se bazează, de fapt, pe o singură resursă, și anume, măsura în care ești capabil să stochezi energie, excedent de energie. Fiecare dintre volumele anterioare descrie diverse energii, feluri de a fi și am învățat că, în momentul în care devii suficient de curajos, poți fi și determinat. Suficientă determinare dă naștere perseverenței. Perseverența se transformă în inițiativă. Inițiativa în responsabilitate. Responsabilitatea în conștientizarea spațiului personal. Ulterior, devenind suficient de conștient de lucrurile care te înconjoară, tu ai capacitatea de a naviga pe harta adaptabilității.

Pentru a putea naviga pe această hartă a devenirii de sine este necesar să strângi resurse de conștientizare, să devii prezent la ceea ce te înconjoară, să-ți asumi că acele lucruri sunt ale tale, create de tine, implementate de tine, disciplinate de tine și singurul om în măsură să facă o transformare în legătură cu acele situații ești tu. Deodată, apare posibilitatea de a naviga. A naviga este antonimul la a fi blocat. A naviga înseamnă a fi fluid, cursiv, lichid, a fi în flow. La opusul acestor trăsături se află a fi blocat, a sta într-o credință limitativă, a fi într-o paradigmă ce nu servește visurile și obiectivele tale.

Este extraordinar de puternic să vezi un om care navighează, care merge cu ușurință prin orice, care identifică

instantaneu paradigma necesară a fi abordată pentru a continua să se deplaseze prin viață. Sunt oameni care au capacitatea de a crea sensul și rostul pe măsură ce înaintează prin viață, la viteza sau cu o viteză mai mare decât ceea cu care se întâmplă realitatea. A avea această abilitate de a crea putere personală la viteza cu care se formează realitatea îți dă capacitatea de a fi fluid, de a fi fluent. De ce apare această putere? Pentru că acei oameni navighează. De ce? Pentru că ei își asumă izvorul. Izvorul înseamnă să-ți asumi că realitatea în care tu navighezi este în puterea ta. Că tu ești creatorul ei. Iar aceste lucruri le vom discuta în capitolul prezent.

Fluxul vieții ca spațiu de creștere continuă. Noi realități, noi deveniri

Este un motiv pentru care Dumnezeu ne-a legat de visurile noastre printr-un canal foarte puternic, printr-un fir de lumină. Este un motiv pentru care noi ne simțim chemați către visurile noastre. Și acest motiv este că ele conțin devenirile noastre, conțin următorul nostru nivel, conțin evoluția. Felul în care universul ne-a cauzat să fim chemați de evoluție este punând în interiorul nostru această sămânță a permanentei deveniri. Permanent dorim ceva. Oamenii care nu mai doresc nimic au un singur lucru în comun: sunt morți. Toți. Dacă ești în viață, atunci ai dorințe, ai vise, ai obiective, ai năzuințe.

Prin urmare, felul în care noi am fost construiți să navigăm pe această mare, pe acest flux al devenirii, este având o relație organică, o conexiune reală între noi și ceea ce visăm. Această conexiune reală se manifestă prin mai multe lucruri. Primul este conștientizarea instantanee, printr-un sentiment de durere, a îndepărtării de traseul cel mai scurt față de acel obiectiv. În momentul în care simți că nu mai ești pe traseul pe care îți îndeplinești visul, apare o durere, o suferință, apare acea lipsă de progres, acea stagnare. Iar acest lucru a fost pus în sufletul nostru tocmai pentru a ne înștiința că ne-am îndepărtat de ceea ce dorim să devenim.

Al doilea lucru este starea de vitalitate, de pasiune. În momentul în care accelerăm către obiectivele noastre, începem să simțim pasiune. În momentul în care ne îndreptăm specific pe calea potrivită pentru îndeplinirea visului, avem un freamăt interior, o stare de tremur, simțim că suntem cu rost, că avem ce face acolo, simțim că viața noastră își îndeplinește menirea. Iar acest lucru se numește pasiune, cu nuanțele ei: motivație, optimism, acceptare.

Și bineînțeles, al treilea lucru este starea de împlinire. În momentul în care am atins și am obținut felul de a fi pe care l-am dorit și care se manifestă în realitatea fizică prin ceea ce facem și ceea ce avem, apare starea de împlinire, corelată în corp cu endorfine, cu starea de succes, cu influența pe plan social, financiar și așa mai departe.

Acest flux al vieții care apare atunci când noi țintim către o nouă realitate se concretizează de fapt la nivel

interior printr-o nouă devenire. Nicio nouă realitate nu poate fi obținută fără un nou om. Nicio persoană nu poate cauza o realitate nouă fără să devină un om nou. Condiția ca tu să trăiești într-o realitate nouă este să renunți la omul vechi, să te detașezi de tot ce ai fost și felurile în care ai gândit și să-ți asumi omul nou cu toate binecuvântările și blestemele acestei noutăți. Pentru că există ambele: tot ceea ce ființa, spiritul tău vede drept binecuvântare, corpul tău va vedea drept un blestem. Este o binecuvântare pentru mine să doresc să trăiesc într-un corp plin de duranță, de putere, de tărie. În același timp este un blestem să trebuiască să mă duc la sală zilnic. Este un blestem să trebuiască să alerg. Este o durere pentru corpul meu să aibă febră permanent într-o altă parte a corpului în fiecare zi a săptămânii. În același timp, per total, eu accept că aceste costuri reprezintă costul devenirii. Vreau să trăiesc în acest corp și este necesar să plătesc Cezarului ce este al Cezarului. Adică, lumea fizică își va plăti costurile. Oamenii s-au obișnuit să numească aceste lucruri *traume*. Traumele sunt foarte utile. Reprezintă prețul corect plătit prin corpul nostru, pentru a accesa nivelul de conștiință respectiv. *Vrei o nouă realitate?* Va fi necesar să plătești costul. *Care este costul pentru o nouă realitate?* Este durerea corpului de a face efortul necesar pentru a transforma în reflex, prin acțiune, noua devenire. *Vrei o nouă devenire?* Pregătește-te să plătești. *Cum plătești?* Prin acțiuni. *Acțiunile ce fac?* Transformă în reflex, transformă în disciplină acel parcurs de la izvor către vărsare.

Întâmplător cum oamenii, pentru a putea avea acces la noi realități, au nevoie ca permanent să devină noi feluri de a fi. Ce este și mai frumos și Universul a pus asta în sufletul uman este că, imediat ce o devenire s-a asimilat și a devenit o normalitate pentru noi, brusc se înlocuiește cu un alt vis. *A devenit un om abundent?* Acum nu mai vrea să fie doar abundent. Vrea să fie abundent și stabil. *A devenit stabil?* Acum vrea să fie și abundent, și stabil, și creativ. După aceea dorește să facă și contribuții. După contribuții dorește să facă și educație, să învețe și alți oameni cum să ajungă acolo la starea aceea de abundență. Un vis, odată avut și îndeplinit, se transformă instantaneu în zonă de confort. Nu ne mai aduce împlinire făcându-l. Și de asta lumea este în continuă schimbare. Pentru că ori de câte ori atingem un vis, un nou orizont se deschide în fața ochilor noștri. O nouă devenire, un nou obiectiv, o nouă cale, o nouă realitate la care noi visăm. Iar asta este chemarea Universului către permanentă unificare. Iar eu o numesc *singularitate*: locul spre care tind toate spiritele prin acțiunile lor în corp cu scopul de a se unifica și a deveni una.

Cum să rămâi centrat în mijlocul schimbării? Puterea a tot ce ai fost

Durerea pe care schimbarea o cauzează în viața unui om este ca urmare a extragerii din vechile obișnuințe, vechile paradigme, din zone de confort care păreau că sunt parte din

noi și fără de care nu putem. În momentul în care înțelegem acest proces de extracție, dar mai mult, înțelegem destinația lui, faptul că extracția dintr-o realitate care a devenit pentru noi o obișnuință și punerea într-o altă realitate, nou-nouță, implică un traseu care presupune cost, efort, acțiune, cum le numesc oamenii *sacrificii*, deodată, nu numai că devenim predispuși la această transformare, dar mai mult, avem capacitatea de a trata tot ce s-a întâmplat ca fiind parte din înțelepciunea umană.

Tot ce este în urma noastră reprezintă pași între schimbări diferite și, făcând o retrospectivă onestă, autentică a trecutului nostru, putem să începem să relaționăm cu propriul trecut ca fiind o sumă de prețuri pe care le-am plătit pentru a urca pe treptele realității, la niveluri din ce în ce mai mari de putere. Ce este frumos este că această realitate este cu dublu sens: putem urca sau putem coborî. În lipsa scărilor pe care poți să urci și poți să și cobori, oamenii ar rămâne blocați într-una dintre destinații. Dacă oamenii doar ar coborî, s-ar suprapopula iadul, să zicem, iar dacă oamenii doar ar urca, s-ar supraaglomera raiul. Așa ar dispărea responsabilitatea, schimbarea, ar fi un sistem mort. Ceea ce face ca acest sistem să fie plin de viață este posibilitatea de a parcurge scările în ambele sensuri. Adică un om poate să și cadă, poate să și urce. Cu alte cuvinte, sunt secunde și simple acțiuni și fapte între a fi un om evoluat și a fi un om care stă în suferință, între a vedea realitatea ca fiind responsabilitatea mea în a o cauza sau a vedea realitatea ca fiind locul în care

toți ceilalți sunt responsabili pentru ce mi se întâmplă. Acest drum permanent între iad și rai, între totul mi se întâmplă și eu fac totul să se întâmple, este cauzat, de fapt, de adaptabilitate. Puterea de a înțelege felul în care noi ne conectăm cu noi înșine, prin limbaj, prin intenție, prin acțiune și ulterior prin rezultate este un flux continuu, este o mare pe care noi navigăm, este marele ocean al devenirii.

Cum se comportă energia adaptabilității în momentele de tranziție?

Există un spațiu specific între noua realitate și vechea realitate, în procesul nostru de evoluție. Aceasta este o zonă gri, o zonă de tranzit în care, aparent, pierdem legătura cu cine eram obișnuiți să fim și încă nu ne conectăm cu cine urmează să devenim. Această zonă gri, numită și *stare de tranziție*, cauzează omului oarecare confuzie în legătură cu ceea ce se întâmplă: *Nu mai vreau. Nu mă mai conectez cu cine am fost.* În schimb, nici nu am ajuns în gara în care doresc să ajung. Practic, sunt în tranzit.

Această situație tranzitorie presupune ca energia adaptabilității să fie gestionată în mod responsabil. A fi adaptabil înseamnă să ai încredere că parcursul acesta se va finaliza și că nu vei fi blocat într-o zonă de confuzie, în acea zonă gri. Creșterea aceasta de energie presupune să te duci în spațiu necunoscut, să înfigi steagul, să declari acel teritoriu

ca fiind al tău și ulterior, să te bucuri de schimbările care apar și în plan fizic la un anumit interval de timp.

Pentru că, dacă în intenție noi am parcurs drumul, este necesar să avem răbdare și cu realitatea fizică să se transforme. Un om dobândește, să spunem, saltul de conștiință al inițiativei într-o secundă. Are o realizare: *Aha, este treaba mea să cauzez să se întâmple abundența pe care o vreau*. Însă, în realitate, pentru a transforma acest lucru în reflex al corpului, de a avea inițiativă, de a face primul pas în față, de a pune punctul pe i, de a zice lucrurilor pe nume, este nevoie de circumstanțe și repetiții destul de multe. Răbdarea în acest proces de tranziție, până această formă de a privi lumea devine reflex, este foarte importantă.

Cum apare această răbdare? Înțelegând că ești parte dintr-un proces în care asimilezi un nou stil de a gândi, o nouă formă de conștiință, un nou epicentru și un nou set de credințe. Credințele se schimbă în momentul în care treci de la sărăcie la bogăție. Având răbdare cu tine pe acest interval, tu poți merge pe acest drum cu eleganță, fără a fi frustrat, fără a te resemna, fără a merge în extrem, în a fi super optimist sau a renunța la acțiuni.

Această stare de tranziție este important să o gestionăm cu responsabilitate. Cum apare responsabilitatea în procesul de tranziție? Înțelegând că este nevoie de excedent, să construiești în mod repetitiv ceea ce cauzează corpului o disciplină. Până să ne obișnuim cu primele zile de școală, în clasa întâi, deseori am plâns după părinți că au

plecat, că ne-au lăsat, că nu ne-au luat la timp. Dar ulterior, am început să mergem singuri, apoi a început chiar să ne placă și, în cele din urmă, am devenit, poate, oamenii care noi înșine educăm alte persoane în acest proces de evoluție. Asta presupune că am înțeles procesul de tranziție. Să putem să-l învățăm și să-l repetăm la un nivel atât de reflex, încât să înțelegem că stagnarea nu este o stare proprie a Universului.

Nimic în Univers nu stagnează. Există doar două stări: evoluție sau moarte, descompunere. Stagnarea nu există. Nimic nu stagnează. Nu este o stare care poate fi identificată în Univers. Atât la nivel cuantic, la nivel fizic, observabil, la microscop pe baza mișcării browniene din interiorul oricărei structuri, că este solidă, lichidă, gazoasă sau plasmă, cât și în lucrurile care țin de dinamica spirituală. Omul este un permanent flux de energie și este un sistem organic în care energia circulă în permanență. Această dinamică se poate regăsi peste tot. Dinamica permanentă a structurilor de orice tip, fizice sau spirituale este ceva ce se regăsește permanent în jurul nostru.

Lecțiile ascunse în procesele de transformare

Există câteva lucruri care nu devin evidente atunci când un om alege transformarea. Pentru că mare parte din oameni doresc să transforme în mediul extern: *Vreau să schimb acești oameni*. Lucrez cu mii de oameni și cea mai mare parte dintre ei, în special în relațiile care implică

colective, că este vorba de familie, echipe, comunități, majoritatea vor să-i schimbe pe ceilalți. Celălalt ar trebui să se schimbe: *ar trebui să nu mai ridice vocea, ar trebui să vină la timp, ar trebui să înțeleagă cum gândesc, cum mă simt, ar trebui să se prindă de la sine, ar trebui să intuiască nevoile mele.*

Mare parte dintre oameni deleagă responsabilitatea transformării către ceilalți. Unul dintre procesele ascunse aici este faptul că ceea ce cauzează ca ceilalți să existe, cu aceste trăsături, în spațiul nostru personal, reprezintă epicentrul și structura spațiului pe care noi am imprimat-o din interiorul nostru. Spațiul nostru are trăsăturile pe care noi le avem prin paradigmele pe care ni le-am asumat. Dacă eu sunt zgârcit, ceilalți vor fi poate insistenți sau resemnați. Dacă eu nu vreau să dau, ceilalți vor deveni perseverenți, vor pune presiune. Dacă eu vin în spațiul meu cu naivitate, oamenii vor veni cu manipulare. *De ce aș schimba manipulatorii din lume când pot schimba doar naivitatea din interiorul meu?* Transformarea propriei mele trăsături, propriul meu punct de asamblare determină schimbarea structurii spațiului și, în felul acesta, atrag noi oameni, noi circumstanțe, noi situații, noi acțiuni. Acesta este unul din procesele ascunse: puterea se află aici, în spațiul pe care eu îl generez, eu fiind epicentrul vieții mele, locul din care pulsează viața în întreg spațiul meu.

Un alt proces ascuns este înțelegerea noțiunii de excedent. Faptul că un om dorește să genereze obiective în viața lui și nu înțelege că ele sunt pe baza unui rezervor de

energie care se cere a se maturiza până să ajungă la nivelul de manifestare în realitate, lasă oamenii cu o stare de grabă, cu o stare de FOMO (fear of missing out), cu o stare de nerăbdare. Lipsa de înțelegere a acestui proces ascuns, *maturizarea energiei necesare* pentru a determina transformarea unei realități, pune oamenii în situații în care fie abandonează pe parcurs, fie se resemnează, fie cauzează în jur frustrări sau situații tensionante. La fel ca un pom fructifer: l-ai plantat azi, dar îi ia 4-5 ani să intre pe rod. La fel ca la un copil: l-ai trimis în clasa întâi la școală, dar probabil, la finalul anului va ști să citească stâlcit o parte dintre propoziții și poate, abia în clasa a doua, a treia, va citi fluent și corect. Acest proces de răbdare vine din înțelegerea procesului ascuns numit *excedent*. Excedent înseamnă că, abia când ai strâns toată energia necesară saltului de conștiință, realitatea va fi complet înlocuită de una nou-nouță.

Un alt proces ascuns este felul în care oamenii din jur influențează, prin calitatea relațiilor pe care le ai cu ei, lumea în care tu trăiești. Dacă eu doresc să ajung la un anumit nivel de conștiință, dar nu sunt atent la calitatea relațiilor pe care le am cu oamenii din jur și există foarte multe drenaje energetice de jur împrejurul meu, degeaba construiesc o abundență de energie, dacă există scurgeri masive de putere către exterior. Așadar, un factor ascuns, un proces ascuns foarte important este să fii focusat atât pe ceea ce creezi, cât și pe locurile în care există o risipă, să gestionezi atât intrările,

cât și ieșirile de energii din viața ta. Nu numai să fii focusat pe a crea întruna, ci să fii focusat și pe locurile în care există scurgeri de energie. Asta înseamnă aplanarea relațiilor în care există conflict, compromis, dependențe de energie sau scurgeri frecvente de energie, aprinderi. Fii cu ochii atât pe ceea ce crezi, cât și pe ceea ce pierzi. Pentru că această înțelegere îți dă acces la a avea răbdare cu procesul de evoluție.

Alegerea de a merge înainte indiferent de circumstanțe, proactiv și reactiv. Alegere și decisivitate

Adaptabilitatea, în cele două forme deja discutate până acum, cea reactivă, în care, încercând să faci lumii pe plac, te dezici de visurile și obiectivele tale și slujești lumea, cât și adaptabilitatea proactivă, cea în care cine ești tu determină felul în care decurge viața și lumea în jurul tău, centrându-te pe obiectiv. Mai mult, atunci când ești văzut în mișcare, în evoluție, în procese de creștere magnetizezi lumea. Relația dintre cele două forme de adaptabilitate generează omului un maxim de claritate. De ce? Pentru că îi dă ocazia să aleagă să continue.

Un moment important este cel în care oamenii descoperă că au rămas devitalizați ca urmare a reactivității lor. Cunosc foarte mulți oameni care sunt legați în felul acesta de, să zicem, un simplu dispozitiv, telefon sau tabletă, calculator, care, deși îi golește, ei în continuare sunt acolo și

se lasă consumați prin a fi reactivi la cine sună, cine trimite mesaj, cine postează, cine dă like, cine șterge ceva, știri și tot sistemul de informații din social media. În momentul în care un om observă aceste pierderi de energie, el are ocazia să aleagă să meargă înainte. Pentru a merge înainte este necesară, în primul rând, capacitatea de decisivitate. Decisivitatea, după cum știm din volumul 3 - Perseverența, înseamnă să fixezi niște obiective la periferia spațiului tău, adânc în necunoscut, apoi să poți să le urmezi prin perseverență, parcurgând întregul drum până acolo.

Capacitatea de a fi decisiv, îți dă ocazia ca în fiecare moment să fii ok cu tot ceea ce s-a întâmplat. Te pune într-o relație de putere și de cauzalitate cu propriul trecut. A avea o relație de cauzalitate cu propriul trecut cred că este de fapt cel mai important lucru din viața unui om: să vezi că, orice ar fi fost în viața ta, tu ai făcut acel lucru, tu l-ai cauzat. Asta este atitudinea proactivă.

Adaptabilitatea înseamnă că, în orice secundă din trecutul tău te-ai uita, poți să vezi că tu l-ai cauzat și să-ți iei timpul și să vezi și cum, prin ce fapte. *Cum anume am făcut să ajung dependent de o anumită activitate sau substanță, de o anumită persoană? Cum anume am făcut să se ajungă la sărăcie sau la abundență? Cum anume am făcut să fiu singur sau într-o comunitate în care simt că aparțin?* În momentul în care ne dăm șansa să urmărim răul până la izvoare, descoperim întreaga geneză, întregul circuit prin

care acea realitate s-a desfășurat. Iar acest lucru este cauzat de decisivitate.

Alegerea de a sta focusat pe obiectivele tale îți dă capacitatea de a fi orientat către viitor. Oamenii care sunt orientați către viitor sunt oamenii care au putere în raport cu energiile pe care ei le gestionează. Un om orientat către trecut are câteva dezavantaje care îl detașează clar de zona de evoluție. Primul este atașament față de ce a fost, al doilea este rigiditate că lucrurile nu ar putea fi și altfel, iar în mod clar, al treilea este de devitalizare pentru că alimentează o zonă defunctă din univers. Acele lucruri nu mai există de multă vreme, iar noi continuăm să le hrănim. În momentul în care un om este atașat de trecutul lui și repetă, în mod continuu, propoziții, traume, tantrumuri, atitudini, reacții, acțiuni ce onorează trecutul, omul respectiv se devitalizează masiv. De ce? Pentru că hrănește structuri care nu mai sunt vii, nu mai există, hrănește povești din capul său.

Înțelegerea acestor lucruri și întruchiparea lor prin cele două energii de care am vorbit, *alegerea* și *decisivitatea*, permit omului să urmeze linia propriului său viitor. Și atunci când acest viitor este creat de propria persoană, poți parcurge acest traseu cu pasiune. Pasiunea nu este o trăsătură pe care o trăiește cineva care urmează, ci este a unei persoane care și-a construit propriul destin. De aceea este important să alegi. Există mulți oameni care participă în proiectele și ideile altor oameni. Pentru a trăi starea de pasiune este necesar ca ei să aleagă să urmeze, să aleagă

să susțină. Asta nu înseamnă că oriunde ai fi, dacă ești angajat, tu nu poți fi împlinit sau plin de pasiune. Înseamnă că este necesar să alegi să fii parte în acel proces și să-ți dedici energia, servitutea, susținerea către acea situație. Și abia atunci, vei trăi starea de pasiune.

Altfel, pasiunea, motivația se sting, iar omul respectiv rămâne acolo, pierzându-și trăsătura de bază care îi dă putere, și anume a fi responsabil, a se implica în ceea ce alege. Acolo îi dispare libertatea. În acest moment, având această capacitate de a alege și de a fi decisiv, obții cel mai important lucru din destinul unui om: a fi orientat către viitor, a fi cu ochii în față, către ceea ce urmează, a te lăsa chemat de următoarele feluri de a fi, de următoarele salturi de conștiință, a te lăsa chemat de întunericul necunoscutului și de tot ceea ce este acolo ca fiind neprevăzut. Doar neprevăzutul îți poate da satisfacția că evoluezi. Niciun om nu a obținut satisfacție făcând ceea ce face deja. Nimeni nu poate să se simtă temerar în zona de confort. Nicio persoană nu poate trăi aventură în zona de confort. Aventura este posibilă doar în momentul în care renunți la tot ce știi, poți și ești deja și te arunci în brațele necunoscutului.

Păstrează aceste trăsături despre care am vorbit în acest capitol, ai răbdare cu procesul, înțelegerea proceselor ascunse de pe fundal și, mai mult, capacitatea de a sta focusat prin alegere și decisivitate pe direcția pe care ai stabilit-o.

Cum să găsești stabilitate în incertitudine? Oportunități de adaptare?

Iubesc incertitudinea. În momentul în care sunt incert, sunt foarte stabil. Pentru mine incertitudinea este garanția noutății. În momentul în care un om nu este sigur pe el, înseamnă că este în afara zonei de confort. Înseamnă că a ieșit din cutumele, obiceiurile, disciplinele pe care le are deja și se află într-o zonă nou-nouță, într-o zonă lipsită de hărți, în necunoscut. Practicând această imersare în incertitudine, deseori, ajungi să dorești, să-ți placă și să iubești incertitudinea. De ce? Pentru că incertitudinea îți arată faptul că ai căpătat o afinitate pentru realitățile noi, pentru devenire, pentru evoluție. Oamenii care sunt 100% cești se află în zona de confort. Eu nu sunt sigur, în acest moment, în legătură cu următoarea silabă care urmează. Nu știu următorul cuvânt. Sunt într-o incertitudine totală în legătură cu tot conținutul cărții, chiar acum, în această secundă și sunt extrem de stabil în a avea încredere că fiecare cuvânt care iese pe gura mea descrie un nou univers, o nouă lume. Nimic din ceea ce spun nu este premeditat. Însă, pentru mine, a fi în incertitudine este egal cu a fi un om care este stabil în a descoperi noi realități, care renunță, cu zero așteptări, la tot ceea ce l-a construit până acum.

Mai mult decât atât, merg cu mare putere și încredere în acest necunoscut, dorind să fiu un deschizător de drumuri. Iubesc incertitudinea. Mă simt foarte stabil în ea. Îmi dă

puterea de a înainta cu eleganță și de a trasa noi granițe pentru umanitate, pentru oamenii din jurul nostru care aleg să descopere ceea ce creăm acum.

Practica flexibilității, în gândire și acțiune: a fi mereu conectat la intențiile tale cu lumea

Flexibilitatea este o dovadă a noutății. Ori de câte ori o persoană este flexibilă înseamnă că ea poate primi cu ușurință schimbările din mediul exterior, iar aceste schimbări nu o pun în reactivitate. De ce s-ar întâmpla acest lucru? De ce, în ciuda schimbărilor din jurul nostru, noi rămânem flexibili, fluizi și liniștiți? Pentru că puterea nu este în lume, puterea este în noi. Nimeni nu-mi spune cum să devin și ce să fac pentru că în mine există capacitatea de a trasa realitatea așa cum o doresc.

Așadar, în momentul în care omul mută acești poli de putere și face saltul, creează un punct de convergență, un punct dincolo de care realitatea se transformă complet, acel om devine liber. Schimbările din lume nu au de ce să determine schimbările din interiorul meu. Cel mult, pot să-mi asum că eu le-am cauzat și, de fapt, prima mea procedură pe care o aplic ori de câte ori văd schimbări este că s-au întâmplat din cauza mea. Viața, lumea este din cauza mea. Totul în lume se întâmplă din cauza mea. Acest tip de asumare îmi permite să-mi asum o postură de autoritate și putere în legătură cu absolut tot ce se întâmplă. Din această

postură de putere, reies câteva comportamente care îmi dau acces la o mare adaptabilitate.

Prima este flexibilitatea despre care discutăm. Având în vedere că doar percepția, semnificația și felul de a fi la care eu cuplez îmi determină puterea în raport cu lumea, automat am de ales dintr-o recuzită infinită, formată din multe feluri de a fi care îmi permit abordări diferite. Dacă eu aș fi acordat doar la ceea ce se așteaptă de la mine, ce lumea dorește ca eu să fac pentru a corespunde, atunci aș fi prizonier. Aș fi prizonier în percepția lumii despre ce urmează, ce ar trebui să se întâmple, cum ar trebui să vorbesc, ce ar trebui să fac. Nu-mi doresc această stare de prizonierat. Ceea ce eu doresc, fac și acționez zi de zi constă în a-mi seta, dintr-un inventar infinit, felul de a fi la care eu vreau să cuplez în fiecare situație. Aceasta alegere mă lasă statornic în mijlocul schimbării. Acest lucru îmi dă puterea de a fi perfect adaptabil în orice spațiu în care vreau să implementez transformare, dar cel mai mult, îmi dă puterea de a trăi pasiune în fiecare secundă a vieții. Iar asta este un lucru neprețuit.

Cum să-ți redefinești scopurile în timpul schimbării? Revenind acasă, la cine ești ca sursă a tot ceea ce faci

Dacă ne uităm la ce au în comun toate acțiunile, toate circumstanțele, toate situațiile din spațiul nostru, acel lucru este că toate mă au în comun pe mine, fiind în mijlocul lor ca

epicentrul din care au răsărit. Eu sunt cheia care deschide această realitate. Culmea este că toți oamenii sunt construiți la fel. Dacă trimitem o persoană care are obiceiul să fie comunicativă într-un loc în care este complet necunoscut, într-o altă țară, într-o altă regiune sau într-un alt oraș, acea persoană, în mod garantat, va deschide, prin cine este, un spațiu de comunicare. Dacă eu mă duc, fiind un unificator, în orice loc, în interval de câteva minute, voi unifica oamenii care se află acolo. Oriunde vom merge, la nivel geografic, cheia conștiinței noastre deschide aceleași tipuri de circumstanțe. Același lucru este valabil și cu energiile de vibrație joasă. Dacă avem un om critic, oriunde s-ar duce, indiferent de latitudine și longitudine, va cauza același tip de situații: oameni de criticat, atașamente și judecată. Iar acest lucru este extraordinar. De ce? Că ne spune un singur lucru. Universul ne binecuvântează cu o trăsătură frumoasă, și anume, aceea de a cauza oriunde mergem trăsăturile spațiului pe care noi îl avem în interiorul nostru.

Având această superputere, ne putem reconecta permanent cu intențiile și cu scopurile pe care le definim în interiorul nostru. Revenind acasă la cine suntem, putem schimba structura spațiului pe care noi îl cauzăm. Dacă vedem în jurul nostru lucruri care nu mai corespund intenției noastre, putem să revenim și să ne recentrăm cu ceea ce am dorit și am intenționat inițial. *Care este obiectivul meu? De ce mă simt blocat aici? Cum doresc eu să mă simt? Care este acțiunea prin care mă simt așa?* Adresând aceste întrebări

simple, noi ne centram oriunde am fi și putem gestiona schimbările în jurul nostru, abordând într-un mod stabil, autonom, suveran, o atitudine care ne dă putere și cauzalitate.

Singurul factor necesar cauzalității este ca tu să te duci la izvoarele devenirii. La acele izvoare, ai drepturile creatorului. Dreptul creatorului este de a șlefui, de a sculpta mediul în care trăiește. Iar acest lucru este un beneficiu enorm. La opusul acestor drepturi de administrator există obligațiile de execuție. Asta se întâmplă într-un univers complementar, cel al oamenilor care sunt supuși. Oamenii supuși nu au o proprie viziune, ci urmează viziunea altcuiva. Această viziune vine mai mult cu obligații decât cu drepturi. *Nu pot schimba acolo, ci doar este necesar să respect regulile. De ce le respect? Pentru că nu mi-am asumat dreptul de creator încă.* Dreptul de creator vine la pachet cu puterea de a modifica, de a transforma realitatea în care trăim. În schimb, a fi un om care slujește și, atenție, asta este diferit de a fi în servitute, un om care slujește, vine doar cu obligația de a executa viziunea celor pe care îi slujește.

Înțelegând această distincție, tu ai capacitatea permanent de a reveni la epicentru, de a te centra, de a te realinia cu intențiile tale și de a reorganiza într-o secundă aceste lucruri fără să ai nevoie de validarea oamenilor din jur, fără să ai nevoie de aprobarea, aplauzele, recunoștința sau acceptarea lor. Pur și simplu, ești cine ești, oriunde mergi. Iar

acesta este beneficiul suprem al unui om care dispune de adaptabilitatea proactivă.

Încrederea în ritmul propriu al vieții

Este extraordinar să putem observa că avem această capacitate de a transforma mediul nostru extern. Este minunat să ne setăm o intenție, să setăm emoții, acțiuni și rezultate pe care le urmărim. Însă este și mai important să înțelegem că noi avem acest drept în același timp cu toți oamenii de pe această planetă, că facem parte dintr-un întreg mai mare denumit *viață* în care libertatea de exprimare a fiecăruia se manifestă în aceiași parametri. Având această prezență la faptul că suntem identici cu ceilalți oameni și fiecare, orice ar face în acel moment, își exercită propria adaptabilitate, ne dă o notă de respect față de experiența, comunicarea și interacțiunile cu semenii noștri. A nu se confunda adaptabilitatea proactivă cu dreptul de a fi dictatorial cu semenii tăi, pentru că, în această dictatură, omul, practic, uită că fiecare din ceilalți este în propria sa adaptabilitate.

Ce apare înțelegând și respectând această adaptabilitate este capacitatea de a putea fi cu orice fac oamenii ca fiind forma lor de libertate și felul în care ei aleg să se adapteze la mediul exterior, sau invers, de a adapta mediul exterior cu propria măsură. În momentul în care avem încredere în durata și timpul necesar acestor procese să se

întâmpie, noi dezvoltăm pe lângă răbdare și un factor foarte important vieții umane: *respectul*. Respectul față de mediul social. Respectul față de ceea ce se întâmplă cu semenii noștri. Respectul față de experiența lor. De ce este important acest respect? Pentru că te împiedică din a te sminti. În momentul în care nu respecti oamenii și ajungi să îi diminuezi: *că ar fi trebuit, ar fi putut, s-ar fi convenit să facă altfel, că nu fac treburile cum ar fi trebuit sau cum ar fi fost ca lumea*, ajungi într-o situație în care, prin judecată, determini în interiorul tău milă, compătimire sau de multe ori chiar aroganță, sarcasm. Toate aceste lucruri te cheamă în banda de sub 200, o zonă în care simplul fapt că ești înconjurat de oameni care își exercită propria lor libertate în legătură cu stilul lor de viață cauzează smintirea ta considerând că ei sunt mai slabi decât ar trebui să fie, că ar fi trebuit să acționeze altfel sau că tu ai fi făcut mai bine. Înțelegând acest lucru și luându-l la purtător cu tine, oriunde mergi, vei putea să respecti experiența fiecăruia ca fiind cel puțin la fel de valoroasă, dacă nu egală, cu experiența pe care tu o cauzezi.

Eu sunt în libertatea mea acum, tu ești aici pentru că vrei. Oamenii care sunt implicați în acest proces sunt aici pentru că au ales. Așadar, pe lângă răbdare, apare și respectul. Respectul cauzează înțelegerea faptului că, fiecare om este acolo în propriul său adevăr. Acest lucru este extraordinar de vital pentru a fi, în mod adaptabil, o autoritate și nu o dictatură. Iar acesta este debutul către zonele superioare ale conștiinței, către zonele cauzale în care

intervenim cu feluri de a fi ce vor apărea în volumele următoare.

Fluxul schimbării este prietenul adaptabilității

Cu toții înotăm în același ocean, în permanentă dinamică, în care fiecare picătură de apă din ocean are propria sa libertate și în continuare alege să fie în unitate cu toate picăturile de apă din ocean, pentru că la urma urmei, asta este definiția unui ocean: un grup de picături care aleg să rămână ele însele în timp ce stau în fluxul oceanic. Fiecare picătură alege să rămână acolo. Își îndeplinește propria sa misiune individuală, care este totuși și misiunea plenară, colectivă, de a constitui oceanul respectiv. Înțelegând acest lucru, obținem capacitatea de a cauza adaptabilitate atât la nivel individual, cât și la nivel colectiv. Dacă eu vin cu adaptabilitate în interiorul unei comunități, pot înțelege lucruri dincolo de nevoile mele individuale, pot înțelege dinamica existentă acolo, de ce lucrurile se transformă, unde vor duce, care este viitorul, cum anume pot susține să se întâmple acel viitor. Pot ieși din paradigma unei persoane care percepe adaptabilitatea doar ca o formă individuală de creștere și abordează o paradigmă mai încăpătoare în care oamenii, parte din comunități, sunt adaptabili colectiv. *Cum este necesar să ne comportăm noi, românii, pentru a cauza în lume respect și inspirație la nivel planetar?* Iată că, deodată, am extins adaptabilitatea la nivelul unui națiuni. Nu mai este

despre mine, românul care vorbește acum, ci este despre noi ca națiune, ca neam, ca grup de picături care aleg să fie împreună.

Atunci când oamenii au capacitatea de a intra într-un context de unitate și de a înțelege că adaptabilitatea este nu numai o trăsătură individuală, ci și o trăsătură colectivă, se naște o formă de libertate foarte rară pe pământ numită *coeziune*. În proverbele românești se regăsește sub expresia „*Toți ca unul*” sau „*O apă și-un pământ*”. Toți suntem la fel, acționăm într-o singură voce, mergem la același pas. Este starea pe care o simțim în momentul în care vedem un grup de dansatori sau un pluton de soldați care dansează / mășăluiesc la unison. Fiecare dintre ei execută perfect ceea ce face, dar per total, ei dau impresia unui organism care este în sincron complet și într-o voință comună. În felul acesta se creează unitatea. De fapt, adaptabilitatea este calea prin care tu, îndeplinindu-ți libertatea individuală, cauzezi o evoluție către ceva mult mai complex numit *unitate*.

Capitolul 6. Adaptabilitatea relației

Cum susțin relațiile creșterea personală?

A fi adaptabil înseamnă a cultiva relații de calitate

Adaptabilitatea este o putere imensă a unei persoane în relațiile pe care le are, indiferent că sunt relații de iubire, relații de business, relații sociale sau relații de prietenie. În momentul în care o persoană descoperă că lucrurile ce țin de interiorul său pot determina cursul, natura și felul în care evoluează o relație, acel om capătă puterea de cauzalitate.

În momentul în care un om se extrage din contextul victimizării, se oprește din a învinovăți mediul extern pentru că l-a făcut să se simtă cum se simte și descoperă puterea să înțeleagă că el sau ea cauzează natura acelei relații prin propriile sale gândiri, prin propriile sale paradigme, acolo apare carisma. Debutul carismei este tocmai prin a înțelege primul pas: cauzalitatea prin adaptabilitate. *Este responsabilitatea mea să determin lucrurile din jurul meu. Este responsabilitatea mea să determin cursul relației. Este treaba mea să cauzez în sufletul tău ceea ce eu vreau să cauzez.* Ori de câte ori ieșim din această paradigmă, ajungem într-o situație de resemnare: *eu aș fi vrut, dar vezi, nu a colaborat, nu a fost, nu m-a înțeles, nu m-a ascultat.* Este treaba mea să cauzez ascultare. Este treaba mea să cauzez colaborare.

Adaptabilitatea adusă într-o relație îi dă omului puterea de a avea 100% luciditate și autoritate în legătură cu schimbările care urmează să se întâmple acolo. Odată asumată această adaptabilitate, îmi dă acces la a fi izvorul din care răsar lucrurile pe care eu le doresc în viitorul acelei relații. Și primul lucru pe care-l pot face este să mă întreb: *Oare cum este necesar eu să devin pentru ca relația asta să urmeze cursul pe care îl doresc?* Iar acel curs poate fi stabilit de comun acord, poate fi stabilit de o singură persoană dacă este creatorul acelei comunității, a acelei familii, a acelei relații, dar la final este o putere imensă în a te uita în interiorul tău și a vedea care este felul în care eu mă pot adapta ca feluri de a fi pentru a genera în omul de lângă mine ceea ce doresc să se întâmple. *Cum pot eu să cauzez în tine apetit pentru abundență? Cum pot eu să cuplez la un fel de a fi care, în tine, să creeze dorința de conectare, de iubire, de unitate?* Devine treaba mea să fac aceste lucruri. Nu mai pot învinovăți oamenii din jur că nu au făcut ce trebuie ca să se ajungă acolo.

Aceasta este o putere totală. Aceasta este autoritatea umană. Să mă văd cauzator de absolut orice doresc în relații. Este treaba mea ca tu să... orice. Este treaba mea ca românii să... orice. Este treaba mea ca firma mea să... orice. În momentul în care mă văd pe mine cauză în materie de orice vreau să pun în lume, acest lucru vine cu o putere nelimitată. Pentru restul situațiilor există victimizarea.

Recunoașterea dinamicilor relaționale ca oportunități

De fiecare dată când observăm relațiile în care noi ne aflăm dinamici care ne aprind, dinamici care nu corespund, le putem marca direct pe hartă ca fiind locuri de victimizare și locuri care sunt cauzate de credințe limitative care ne restricționează de la atingerea obiectivelor noastre. Asta înseamnă, în general, două lucruri: primul, nu am creat obiective în legătură cu relația respectivă. Nu avem visuri, năzuințe. Nu am creat un viitor spre care să tindem. Sau al doilea: am cauzat o înmânare de putere către persoana sau persoanele din relația respectivă.

De multe ori, mă întâlnesc cu lideri de companii care dau vina pe angajați că din cauza lor nu s-a ajuns la performanța care ar fi fost dorită. *Cine a creat afacerea? Cine a creat mediul organizațional? Dar conștiința organizațională? Cine a creat procedurile, flow-urile, procesele din acea companie?* Antreprenorul, creatorul sau oamenii pe care el însuși i-a delegat să gestioneze acel mediu de afaceri. În momentul în care această persoană își asumă cauzalitatea va înțelege, în primul rând, că victimizarea nu numai că este inutilă, ci este distructivă și o va opri. Dar cum o va opri? Cauzând, în propria sa conștiință, adaptabilitate și asumându-și cum este necesar să devină. *Care este felul de a fi la care pot cupla? Care este paradigma din care pot privi lumea în așa fel încât strugurii să fie dulci? Cum anume pot privi angajații, domeniul de activitate, procesul de fabricație,*

produsele, serviciile, în așa fel încât angajații să reflecte rezultatul conștiinței mele în acest spațiu care îmi aparține?

La fel este și într-o relație de iubire. Momentul în care noi realizăm că tot ceea ce se întâmplă în sufletul persoanei cu care relaționăm depinde de noi vine cu o mare doză de putere. Și nu am spus să-i anulăm celuilalt experiența sau dreptul de a interacționa și de a fi consensual, ci doar că putem fi proactivi și să cauzăm ceea ce putem cauza în legătură cu viitorul spre care țintim. *Dacă intenția mea este ca oamenii din jurul meu să se simtă iubiți și în siguranță la nivel emoțional și financiar, nu ar fi natural ca eu să cauzez acel lucru? Nu ar fi util ca eu să fac ce am de făcut ca acea situație să se întâmple?* Asta înseamnă a fi cauzal în relații.

Practica ascultării active și empatică: cum pot eu deveni pentru a mă duce la următorul nivel cu această relație?

Pentru a putea avea putere cu oamenii, situațiile și realitatea din jurul nostru, este necesar să înțelegem nevoile energetice și spirituale din acel spațiu. Acest lucru se realizează prin ascultare activă sau empatică cu semenii noștri, adică acea capacitate de a înțelege care este nevoia omului cu adevărat, dincolo de vorbele sale.

Mare parte dintre oameni, datorită nivelului de educație spirituală la care se află, vor comunica prin probleme. Comunicarea planetară, la acest moment, este orientată pe probleme. Oamenii spun ce le lipsește, ce au

nevoie, ce nu funcționează. Practic, oamenii empatizează prin nivelul de iresponsabilitate pe care îl au în legătură cu soluționarea problemelor lor. Acest nivel presupune că un om este cu atât mai puternic cu cât se dovedește a fi mai incapabil în a-și soluționa problemele. Acest nivel se numește *nivelul problemelor*. La acest nivel al problemelor, situația pe care o găsim cel mai frecvent este că, într-un grup de oameni care se victimizează în legătură cu propriile probleme, ajunge campion omul care este cel mai incapabil în a-și soluționa propria viață.

Ceea ce eu propun acum este diametral opus. Să dezvoltăm un stil de a asculta oamenii care ne permite să vedem prin voalul problemelor, prin această barieră, prin acest zid și blocaj al unei exprimări prin care ne identificăm cu corpul și să vedem ce angajamente are de fapt acea persoană. *Oare o persoană care este în durerea singurătății, își dorește unitate, conexiune? Oare o persoană pe care doare confuzia, își dorește claritate? Oare o persoană care se află în sărăcie, își dorește, oare, să poată să contribuie?* În momentul în care ne uităm dincolo de corpurile oamenilor din jurul nostru, către spiritele care dețin acele corpuri și către nevoile lor, deodată, simțul utilității pe care putem dezvolta devine infinit. Și aceasta este soluția abundenței. În momentul în care avem capacitatea de a accepta felul în care oamenii din jurul nostru vorbesc și să identificăm în limbajul lor nevoile pe care ei le au la nivel spiritual, am făcut un mare pas.

Următorul pas ar fi adaptabilitatea. *Cum anume este necesar ca eu să fiu pentru a livra omului pe care îl am în fața mea din propria mea energie, din propria mea creație, ceva care îi dă saltul către următorul nivel al vieții sale, următorul nivel de conștiință, următorul nivel de abundență, următorul nivel de simțire, de rațiune?* Ei, în această situație, un rol extraordinar îl are ascultarea și empatia, pentru că este singurul fel generos în care putem petrece timpul cu semenii noștri în așa fel încât să nu devină timp pierdut. În momentul în care ascuți o persoană din obligație, acolo apare durerea de a fi pierdut timpul. Mai mult, apare sentimentul la acea persoană că nu a fost ascultată în primul rând și simte nevoia fie să repete, fie să ridice tonul. Dar, în momentul în care noi abordăm ascultarea generativă și empatică, apare capacitatea de a putea fi cu oamenii din jurul nostru, indiferent ce ar spune, pentru că nu ne identificăm la nivel personal cu acel lucru, ci căutăm să fim în servitute. Apare noțiunea de timp petrecut cu rost, apare posibilitatea de a dăru, de a avea un rost, de a aparține, dar cel mai mult apare luxul de a fi o persoană adaptabilă. *Cum este necesar să transform eu paradigmele mele despre viață pentru a putea să servesc acest om care se află în durerea, să spunem, deconectării?* Îi ascult problema, am auzit-o, se simte deconectat. Îi înțeleg dorința, dorește prezență, conectare, unitate și apoi, următorul nivel ar fi să-i pot livra ceea ce el dorește. *Cum anume pot livra acelui om un nivel de conștiință pe care el dorește să îl aibă?* Poate susținându-l, motivându-

I, întreținând relația aceluia om cu un viitor în care să existe visele lui îndeplinite. Această capacitate de a asculta oamenii din jur într-un mod generativ, ne dă rost nouă ca oameni.

Pentru că atunci când privim oamenii dintr-o perspectivă pur umană, fizică, este o interacțiune între două corpuri. Sunt foarte puține grade de libertate acolo. Însă, când observăm în limbajul, în atitudinea, în acțiunile, comportamentul și rezultatele oamenilor, locuri în care există sincope, blocaje, credințe limitative, lipse de împlinire, avem oportunitatea de a face cea mai mare diferență pe care o putem face în lume pentru cineva, nu în locul cuiva, ci pentru cineva, pentru ei. Putem să-i susținem să-și îndeplinească acele nevoi. Putem să-i completăm, să le oferim rost.

Acest lucru are un mare impact la două niveluri: la nivelul psihicului acelei persoane, ea se simte văzută, susținută, simte că este în apartenență, însă nouă ne dă capacitatea de a fi atât de fluizi, atât de flexibili, atât de adaptabili. În plus, ne dă certitudinea de putere că, oriunde am merge, oamenii se vor simți văzuți, oamenii vor putea evolua. Vom transforma totul în aur, oriunde am păși. Iar acest dar este, de fapt, premisa pentru universalitatea de mult mai târziu, din volumele 170-180, acum suntem abia la volumul 7.

Cum să navighezi conflictele cu grație?

Conflictele se topesc prin asumarea realității tale

În momentul în care suntem în mijlocul unor conflicte, este util de reținut și de observat, în primul rând, faptul că ele se desfășoară în spațiul nostru. Faptul că un conflict se desfășoară în spațiu nostru înseamnă cel puțin două lucruri. Primul este că spațiul nostru este prielnic conflictelor și a cauzat acel conflict, a permis acelui conflict să se întâmple. Doi se referă la faptul că, dacă se întâmplă în casa noastră, înseamnă că noi avem soluția, fiind autoritatea acelui spațiu și fiind adaptabil, avem puterea de a gestiona acel conflict și de a soluționa, de a crea acolo pace, armonie și echilibru. Pornind de la aceste două trăsături, putem observa conflictele ca fiind felul în care doi copii, ce nu dețin un vocabular complex al limbii române, își spun durerile.

Există oameni care spun *mă simt singur*. Există alți oameni care, stăpânind mai multe cuvinte din manualul de utilizare a identității umane, vor spune: *sunt în nevoie de conectare*. Există oameni care vor spune: *simt că nu am valoare*. Există alți oameni care vor spune: *doresc să contribui*. Oamenii care sunt obișnuiți să comunice din intervalul de cuvinte ce aparține zonei de victimizare sau din zona problemelor, vor avea un fel de a vorbi de pare că se ceartă. Ei, de fapt, nu se ceartă. Eu cred că nu există conflicte. Conflictele apar ca urmare a oamenilor care locuiesc într-o bandă a limbajului, într-o bandă de energie în care

exprimarea lor se manifestă sub formă de probleme și nu sub formă de angajament.

Este treaba mea, ca om adaptabil, să-i susțin să înțeleagă diferența. Și asta o fac cel mai des prin întrebări simple: *Ce dorești? Ce ar fi necesar să ți se întâmple? De ce putere ai nevoie ca acest spațiu să fie soluționat? Ca acest conflict să dispară?* Și cel mai des oamenii spun. Zilele trecute, am participat într-un conflict direct între doi creatori ai unui business, iar autoritatea în companie era distribuită în două departamente. Unul care se ocupa de partea rațională, contabilă, numere, finanțe, prognozele financiare pe următoarea perioadă. O altă persoană care era în zona creativă: comunicare, creativitate, echipă, vânzări, formă de limbaj și comunicare. Cele două persoane nu se înțelegeau. Fiecare dădea vina pe celălalt: *Îți dau toate rapoartele și tu, în continuare, nu mă înțelegi.* Persoana creativă spunea: *Nici nu știu ce să fac cu ele. Ar trebui să îmi spui ce am de făcut.* Atunci am întrebat pe fiecare ce ar dori să se întâmple. Soluția a venit atât de natural și atât de evident. A căpătat limbaj. Persoana care era creativă a spus: *Îmi doresc mult să avem o întâlnire cu managementul echipei, odată la două săptămâni, în care să îmi comunici ce urmează să se întâmple pentru ca această companie să fie funcțională.* Deodată, a spus care este soluția de care avea nevoie.

Cel mai des ai nevoie de o singură întrebare potrivită: *Ce ai nevoie să se întâmple pentru ca tu să poți cauza acest lucru?* Persoana mi-a spus clar, am nevoie de un meeting din

trei persoane, la două săptămâni, în care să se întâmple această raportare prin intermediul unor imagini și nu al unor numere. Și apoi am venit cu întrebarea următoare: *Cum este necesar ca tu să fii? Cum poți tu să devii ca om ca această realitate să se întâmple?* Și el a zis foarte clar: *Vreau să fiu clar și concis în legătură cu ceea ce vreau, să transmit cererea mea cu minimum 24 de ore către departamentul finanțe.* Și iată cum, un conflict care a existat în acea companie de un număr de ani destul de mare s-a soluționat în cinci minute prin întrebările corecte, prin adaptabilitate. Un antreprenor pune claritate, cealaltă parte intră în servitute, se creează o formă de unitate și deodată, avem sincronizate două departamente care erau pe cale să scindeze o companie întreagă.

Același lucru se întâmplă și într-o relație romantică, de exemplu. *Cum este necesar să fiu eu în relațiile mele de prietenie, ca oamenii din jurul meu să se simtă văzuți?* Există varianta să consider că sunt aroganți și mofturoși și că, orice aș face, nu le convine, dar asta vine dintr-o zonă de probleme, din banda problemelor sau pot să cauzez în interiorul lor ca acei oameni să se deschidă. Când deschiderea celuilalt devine responsabilitatea mea, deodată, văd ce este de făcut: este necesar să cuplez la a crea un spațiu de siguranță în care oamenii, cu ușurință, se deschid și devin autentici. Și deodată eu stăpânesc și dețin resursa ce cauzează deschiderea, comunicarea și conectarea dintre oameni.

Aceasta este puterea adaptabilității. *Cine este necesar eu să devin pentru ca lumea să se desfășoare așa cum doresc?* Îmi asum că este treaba mea să cuplez la nivelul de putere în care visurile mele devin realitate în jurul meu.

A înțelege schimbarea celuiilalt ca parte a evoluției. Sunt toate ritmurile la fel?

Este important să înțelegem că, într-o livadă formată din pomi fructiferi diferiți, fiecare va înflori și va rodi la momentul potrivit și specific fiecărui soi. Și chiar dacă avem în acea livadă același tip de copac, să spunem, pruni, dar soiuri diferite din aceeași specie, ei vor avea trăsături diferite și vor lua un timp diferit până la înflorire sau până la a rodi. Acest lucru poate fi perfect transferabil și în conștiința umană. Diferiți oameni au nevoie de diferite perioade de timp pentru a ajunge la maturitate, pentru a cupla la un salt de conștiință, pentru a crea în viața lor adaptabilitate și înțelegerea noastră în legătură cu acest lucru determină nu numai răbdare, ci și respectul despre care vorbeam anterior, dar în plus, ne dă puterea de a schimba noi viteza pentru a accelera procesul dacă dorim asta.

Dacă un lucru ia în mod normal 20 de ani pentru a se întâmpla, o persoană să devină, să spunem, abundentă sau puternică sau clară, *oare cum este necesar eu să devin și în ce energie pot pune acea persoană pentru a cauza toate aceste lucruri într-un an? Cum este necesar să devin eu ca*

om astfel încât un om din spațiul meu să traverseze un proces de 20 ani într-un singur an? Dar un proces de 10 ani în trei zile? Acesta este cazul programelor pe care le-am creat în Createrra, Puterea Trecutului, sau cazul unor relații pe care le am în viața mea și în care oameni parcurg, într-un interval foarte scurt de timp, lucruri care ar fi luat o viață altfel. *Cum s-a întâmplat acest lucru?* Din moment ce am respectat și am avut răbdare, înseamnă că a mai apărut o variabilă. *Care?* Înțelegerea ritmului celuilalt îți permite din timp să schimbi instrumentele într-un mod în care abordezi transformarea oamenilor din jurul tău cu compasiune, cu înțelegere și cu pășare. Așadar, eu am ocazia să înțeleg că poate conectarea și empatia nu sunt de ajuns. Poate este nevoie să motivez, să susțin, să dau încredere, poate este nevoie să fiu alături, poate este nevoie să ofer iubire și deodată se schimbă meniul.

Ceea ce înseamnă că, din nou, revine în puterea mea să cauzez ceea ce se întâmplă în sufletul și în conștiința omului cu care interacționez. Prin urmare, atunci când, pe lângă respect și răbdare, adaugi capacitatea de adaptabilitate către transformarea mediului în care trăiești, indiferent dacă ești o conștiință individuală sau colectivă, ai acces la a modifica intervalul de timp în care se ajunge la rezultate, schimbând vitezele. Există și o vorbă: *dacă vrei să ajungi repede, du-te singur, dar dacă vrei să ajungi departe, du-te însoțit*. Dacă vrei să tai încet un copac, folosește un

topor. Dar dacă vrei să tai repede, atunci folosește un alt instrument, poate un motoferăstrău, o drujbă.

Este foarte important să înțelegi că selecția instrumentelor poate determina, într-un mod foarte relevant, performanța, calitatea și viteza cu care oamenii din jurul tău cresc. Deci, adaptabilitatea presupune nu numai abundență de instrumente, ci și alegerea instrumentului potrivit în acord cu intenția pe care o ai acolo.

Cum să-ți ajustezi așteptările la zero pentru a crea armonie?

De fapt asta este definiția armoniei: zero așteptări. Armonia presupune că poți fi cu orice ar alege celălalt, că poți fi într-o relație cu absolut fiecare direcție pe care a ales-o acea persoană. A avea oricâte așteptări, una, două, o sută este de fapt o formă prin care încorsetezi comportamentele omului cu care ești în relație, iar aceste lucruri îl împiedică să fie adaptabil. Încorsetarea presupune a defini o situație într-un mod fix și poate chiar verbalizând felul în care ai definit-o: *Dintotdeauna ai fost încăpățânat. Tu nu ai să reușești. În mod sigur nu o să îți iasă. Sigur vei abandona.* Aceste mantre sunt vehiculate pe planeta Pământ peste tot, oriunde ai merge, în orice țară, indiferent de nivelul de evoluție al națiunii respective, ele sunt prezente.

Însă, în momentul în care ajustezi așteptările la zero îți permiți să vezi acea persoană într-o formă generativă, îți

permiți să o vezi prin visurile sale. *Cum ar fi ca primul pas din crearea unei relații să fie o explorare a viziunii și viitorului pe care cealaltă persoană îl dorește pentru ea însăși sau el însuși? Cum ar fi să te uiți apoi la acea persoană prin prisma visurilor pe care le are?* Dacă o persoană visează, de exemplu, să aducă unitate în propria familie, în propria casă, sau visează să creeze abundență sau relevanță, sau visează să creeze un anumit tip de impact în societate, *cum ar fi să privești persoana ca fiind visurile sale mai degrabă decât trecutul său?*

În primul rând, îți crește ție puterea pentru că nu mai privești omul respectiv printr-o sumă de judecăți, printr-o sumă de critici sau de învinovățiri, ci privești persoana prin potențialul ei de a deveni ceea ce dorește să devină. Iar în acel moment, prezența ta în viața celui om este o binecuvântare pentru că fiecare cuvânt, fiecare faptă, fiecare atitudine pe care o ai, apropie acea persoană de obiectivele sale. Nu mai ești orientat către a reconfirma întruna că omul respectiv nu poate fi altceva decât doar ce a fost, ci ești focusat pe a reconfirma întruna că acea persoană are șansa să devină ceea ce visează. Și deodată, în loc să împingi izvorul înapoi în stânca din care a ieșit, tu îl îndrumi să curgă liber către vărsare, să se desfășoare, să se exprime liber și să trăiască potențialul pe care este menit să îl trăiască. Iar acest lucru vine nu numai cu resurse infinite de ambele părți, ci vine și cu o mare putere de bucurie și libertate la nivel de unitate.

Întreaga relație se bucură de trăsăturile pe care le resimt persoanele implicate. Fie că este vorba de libertate, de unitate, de contribuție, de devenire, de evoluție, omul respectiv capătă sens și tu capeți rost în viața acelei persoane. *Ce-ar fi să ne conectăm cu oamenii din jurul nostru într-un mod adaptabil, să renunțăm la atașamentul de a relaționa cu omul din fața noastră prin prisma trecutului care l-a dus acolo și să interacționăm cu omul respectiv prin viitorul pe care dorește să-l atingă? Ce-ar fi să fim o trambulină către viitorul său mai degrabă decât un zid care îl separă de ceea ce vrea să devină?* Ar fi o formă de evoluție spectaculoasă pe această planetă. De asta eu consider că, cele mai importante lucruri despre oameni, lucruri care mă fac și pe mine util în viața lor sunt de a intervieva, de a afla, de a fi atent, de a asculta activ, generativ și cu empatie ce dorește în viitorul său. De asta doresc să știu obiectivele oamenilor. Nu întreb oamenii ce au făcut până acum, ci îi întreb ce doresc să devină, care este următorul pas, care este următoarea lor acțiune, ce obiective au. Pentru că acolo îmi dă șansa să mă adaptez, să devin eu un om mai bun, să am eu acces la propria evoluție, adoptând felul de a fi care îmi permite să aleg instrumentul perfect pentru a cauza în lume progres, oriunde aș merge.

Și asta a venit dintr-o singură întrebare: *Cum pot eu să servesc viitorului tău? Cum pot eu fi util viitorului tău?* Acolo putem observa că majoritatea visurilor oamenilor nici măcar nu sunt despre ei înșiși. Sunt despre familie, copii, impact în

societate, puterea de a dăru, de a fi generoși. Niciodată nu am văzut oameni care au visuri malefice: *Visul meu este să mă răzbun. Obiectivul meu este să mă îmbolnăvesc*. Nu am văzut așa ceva. Oamenii au visuri frumoase. Eu am văzut doar oameni care visează frumos. Și atunci, dacă vrei o șansă să impactezi lumea prin adaptabilitatea ta proactivă, permite-ți să fii atent, să asculți, într-un mod generos, generativ și empatic, visurile pe care cei din jur le au și apoi adaptează-te la a deveni omul care poate să facă o diferență acolo. Și asta este o formă prin care poți cauza un impact global, pentru că în visurile acelui om există multe alte destine care vor fi impactate de realizarea lor.

La baza viralității asta stă. Viralitatea atât de mult ținută în social media, în marketing, în business, în procesele de comercializare a bunurilor și serviciilor, vine de fapt prin satisfacerea mai multor nevoi, nu numai nevoile imediate, trebuințele, nevoile de supraviețuire, ci și nevoile viitoare. În nevoile viitoare sunt incluși și alți oameni. Și când un om devine mai bun, ca urmare a faptului că el era în visurile unui om care visa la binele lui, normal că îmi doresc să fiu în această misiune, cauzând bine în viața ta, să pot participa la a influența toate destinele pe care tu le ai în visurile tale.

Aducând acest lucru la o scară globală sau extinzându-l la nivelul unei companii, a unei familii, a unei relații romantice, a unei prietenii, se poate observa că viralitatea nu vine din felul în care vorbești. Mulți oameni caută viralitatea în social media pe baza felului în care ai

vorbit: *Ce-ai vorbit, ce-ai făcut, ce-ai arătat?* Viralitatea reprezintă ce nevoi prezente și viitoare adresezi, nu numai la omul din fața ta, ci și la oamenii de care îi pasă omului din fața ta. Și asta este viralitatea. Este ceea ce promovează un val de iubire de jur împrejur. Iubirea nu rămâne acolo, ci se duce în toate visurile și în toți oamenii incluși în acele visuri.

Alegerea de a construi conexiuni bazate pe flexibilitate

În momentul în care renunțăm la atașamente, atunci ceea ce rămâne este curgerea naturală a vieții. Rămâne flexibilitatea, rămâne puterea, rămâne încrederea, rămâne posibilitatea de a avea alegeri multiple. În momentul în care alegi să participi într-o relație, de orice natură ar fi, iar această relație are la bază adaptabilitatea, înseamnă că atât tu, cât și persoanele implicate în acea relaționare, înțelegeți că este la dispoziția voastră și la îndemâna voastră, a fiecăruia de fapt, să cauzeze următorul nivel din destinul relației, să cauzeze următorul pas, următoarea acțiune, următorul deznodământ. Înțelegând acest lucru, practic, fiecare persoană își asumă responsabilitatea că este în puterea ei să cauzeze viitorul următor.

Având la dispoziție un grup de oameni atât de responsabili și atât de cauzali, viteza cu care se procesează noi realități și noi paradigme crește imens, crește exponențial. Oamenii pot realiza lucruri foarte rapid. Un astfel de exemplu este Programul Leadership Createrra: oameni care, de

ordinul zecilor sau sutelor, colaborând pe aceeași direcție, cauzează un impact imens în propria lor viață, în viața publică, cât și în viața propriilor familii sau a relațiilor pe care le au în lumea din care ei vin, în realitatea lor. Acest tip de relaționare, bazat pe flexibilitate, dă șansa acelor oameni să trăiască, concomitent, mai multe tipuri de emoții. În primul rând, libertate, apoi, bineînțeles, responsabilitate, dar în mod clar, abundență și contribuție. Când sunt mulți, puterea crește, oamenii au posibilitatea să dăruiască foarte mult, iar această contribuție determină progres și abundența rapid.

Cum să devii sprijin pentru cei din jur

O persoană care știe să asculte generativ, empatic, în timp ce acordă respect și răbdare, dezvoltă capacitatea de a fi un om care îndeplinește visurile oricui, fără a îngenunchea și fără a fi în slujba nimănui. Devine un reflex această formă de generozitate, o disciplină de a deține ceea ce toți oamenii au nevoie. În momentul în care dobândești capacitatea de a transforma reactivitatea în adaptare proactivă, tu poți vedea dincolo de suferința oricărei persoane, în dorințele și visurile pe care le are. Această capacitate, odată transformată în reflex, îți permite ca, oriunde mergi, tu să poți să ai, la modul cel mai responsabil posibil, destinele oamenilor pe tavă, să faci o diferență pentru ei oriunde, printr-o propoziție, printr-o faptă, printr-un gest.

Iar această superputere este linia directă către autoritate. O autoritate nu devine autoritate pentru că a fost decisivă, a dat cu pumnul în masă sau are o resursă pe care nimeni altcineva nu o are. Nu este datorită egoismului sau a abilităților de a ascunde lucruri de ceilalți, ci vine din faptul că, această persoană are un nivel de înțelegere care îi permite să sondeze dincolo de nevoile și durerile imediate, în dorința de a deveni a omului care este ascultat. Înțelegând dorința care este acolo și având puterea de adaptabilitate, acel om poate cauza în sufletul oamenilor din jurul său orice transformare dorește, pentru că acea transformare depinde de el. *Cum este necesar să devin eu ca tu să experimentezi abundența?* Este necesar să creez contexte de valoare în care te vezi util, în care te vezi o persoană care are un cuvânt de spus, care are relevanță și care face o diferență. Iată că, dacă nu aș fi avut saltul de adaptabilitate să înțeleg în ce loc este necesar ca eu să-mi abordez un instrument potrivit pentru transformarea ta, aș fi asistat neputincios la visurile și nevoile tale și m-aș fi conectat doar cu problemele: *Vai, nu are, nu poate, nu se descurcă, ceea ce ar fi diminuat experiența.* Dar înțelegând aceste lucruri, eu am puterea și, când spun eu mă refer la orice om ar fi acolo și care are saltul de adaptabilitate, omul respectiv are puterea de a-și transforma paradigmele interioare, comunicarea, atitudinile, acțiunile, felul în care interacționează cu semenii săi, într-o asemenea manieră ce transformă complet comportamentul

și percepția celor din jurul său. Iar aceasta înseamnă cauzalitate.

Revenim la exemplul lui Michelangelo cu David: a dat la o parte din acea stâncă tot ce nu era David. Acest om adaptabil are puterea de a da la o parte din oameni tot ce nu sunt ei înșiși, de a reveni la cine sunt ei, de a se recentra, cum spuneam în capitolele anterioare, de a reveni acasă, în locul în care se reconectează cu cine sunt ei cu adevărat. Ei au puterea de a da la o parte pleava, de a da la o parte lucrurile ce sunt de prisos și de a rămâne conectați la adevărata lor natură. Iar acolo, de fapt, se naște un nou om capabil de adaptabilitate, care, la rândul lui, se duce în lume și face același lucru.

Toate salturile de conștiință pe care noi le discutăm în aceste cărți sunt complet și ireversibil contagioase. Un om, odată ce le-a înțeles, nu le mai poate neînțelege. Nu le poate inversa, nu poate să le uite. Poate să le ignore, dar nu le poate scoate din limbajul său, nu le poate scoate din practica sa, ci se duce în lume și devine viral.

Energia adaptabilității în relațiile de grup

În momentul în care ducem această adaptabilitate și cauzalitate în grupuri mari de oameni, noi avem puterea, nu numai de a genera comportamente de grup prin abilitățile noastre de leadership, ci de a cauza îndeplinirea unor salturi masive de conștiință, cât și îndeplinirea unor obiective, ce

constau în acțiuni complexe, cu o mult mai mare rapiditate. În momentul în care oamenii dintr-un grup înțeleg care este rostul fiecăruia și fiecare este responsabil să-și gestioneze propriul comportament, propria putere, propriile acțiuni, în așa fel încât toți să se orienteze către un obiectiv comun, acolo apare o superputere.

Această superputere se numește *unitate*. Unul dintre exemplele cele mai puternice în legătură cu această trăsătură este evenimentul de absolvire a Programului Leadership Createrra, numit *TransformNation*. Oamenii lucrează acolo de la zero, în propria viziune, cu propriile lor îndatoriri, cu lucruri pe care și le-au asumat pentru a cauza un eveniment în care contribuie la viața celor care participă, a spectatorilor, a mediului social, a cunoștințelor, a relațiilor din viața lor, asumându-și procesele pe care și le-au asumat și ducându-le la îndeplinire. Acest tip de superputere determină viralizarea instantanee a acestor feluri de a fi în mase largi de oameni. În cadrul ultimei întâlniri de acest gen, am avut un grup de 46 de lideri care au magnetizat un grup de 1300 de persoane. Această putere, aproape nedrept disproporționată, ca 46 de oameni să cauzeze 1300 de alte persoane să stea în preajma unor asemenea energii rare: unitate, contribuție, dăruire, pasiune, este un lucru nemaivăzut. Nu este ceva ce se întâmplă la ordinea zilei. Dar iată că există posibilități prin care, asumându-ți adaptabilitatea, faptul că tu este necesar să cauzezi, să se

întâmplă ceea ce îndeplinește viziunea grupului respectiv, fac posibile astfel de circumstanțe.

În mod identic, înțelegând că fiecare dintre noi face parte din grupuri și comunități de diferite dimensiuni sau de diferite intenții, asumându-ne că este treaba noastră să cauzăm, prin propria adaptare, să cauzăm în ceilalți efectele pe care le dorim, deodată, ne lasă cu putere și, mai mult, cu relevanță. Un om care are putere în grupul de oameni din care face parte, îi dă sens, îi dă rost, îi dă capacitatea de a simți că aparține, că pentru acel om este relevant să facă parte din grup, pentru că el acolo este o piesă importantă care contează. Așa se nasc autoritățile, știind că ești apreciat, iubit, util, aparții și că ceea ce faci contează. Este calea cea mai scurtă către saltul de conștiință de autoritate despre care vom discuta în volumele următoare.

Relațiile echilibrate susțin adaptabilitatea interioară

Nicio relație nu poate să ajungă la echilibru decât dacă oamenii respectivi s-au detașat sau au acceptat atașamentele existente acolo. În momentul în care o relație ajunge la acel moment de maturitate în care oamenii își recunosc atașamentele, le pun pe masă, se dezic de ele și renunță ulterior la ele, ceea ce rămâne în acea relație este echilibrul. Acei oameni nici măcar nu se mai ceartă. Acei oameni se înțeleg dintr-o privire. Își înțeleg visurile și se susțin reciproc. Își înțeleg durerile și pot vedea dincolo de acele

dureri, în interiorul inimilor, către angajamentele, obiectivele și visurile pe care le au. Genul acesta de interacțiune, bazată pe adaptabilitate, permite nu numai menținerea unui răboj, o contabilitate a atașamentelor situate la zero, ci și păstrarea capacității acelei relații de a fi permanent în echilibru și de a susține înțelegerea contribuției pe care fiecare o poate aduce în viața celuilalt. *Înțeleg visurile tale, știu și vreau să te susțin, la fel cum tu le înțelegi pe ale mele, știi și vrei să mă susții.* Oamenii nu mai interacționează prin judecata lor față de trecutul reciproc, ci oamenii interacționează prin susținerea cu care pot contribui în viitorul acelei persoane. Lucrul acesta este un salt de evoluție imens la umanitate. Să nu mai privești omul drept ce a fost, ci să îl privești drept cine poate deveni. Deodată, înțelegem că a privi omul drept cine a fost înseamnă să te uiți la corpul lui, înseamnă să interacționezi cu el ca fiind un corp.

Dacă ne uităm la corpul nostru, corpul este consecința la tot ce am fost. Cicatricile pe care eu le am pe corp, pe față sunt parte din copilul obraznic care am fost. Și dacă ne uităm la oameni prin colecția de cicatrici pe care ei o reprezintă, viitorul lor nu prea are vreo șansă având în vedere cât de obraznici au fost. În schimb, dacă ne conectăm cu viitorul lor, cu cine sunt ei ca spirite sau conștiințe, deodată avem acces la o sumă de angajamente, de năzuințe, de obiective, iar acest lucru ne dă nouă oamenilor cu adevărat o cale de acces către următorul nivel de umanitate, către a relaționa cu semenii noștri prin prisma impactului viitor pe care îl pot

cauza în lume, mai degrabă decât prin costurile pe care le-au plătit ca să ajungă față în față cu noi. Nu mai interacționăm cu oamenii ca fiind suma traumelor, ci interacționăm cu oamenii ca fiind suma minunilor pe care le pot pune în lume. Deodată, se schimbă paleta de dialoguri, activități comune, calitatea comunicării, dar și realizările pe care acei oameni le pot avea în proiectele pe care le inițiază.

Capitolul 7. Cum să construiești o mentalitate flexibilă

Calea cea mai eficientă pentru construirea unui caracter, a unei personalități puternice este de a te pune la cauza tuturor lucrurilor care se întâmplă în jurul tău. Iar acest proces nu se întâmplă dintr-o perspectivă a vinovăției: *din cauza mea s-au întâmplat lucrurile, eu sunt vinovat pentru tot ceea ce se întâmplă*, ci acest proces apare ca urmare a unei asumări de responsabilitate, apare ca urmare a conștientizării faptului că tot ce se întâmplă în viața ta este parte din realitatea ta și, bineînțeles, vine cu beneficiul adaptabilității. *Cum este necesar să transform eu paradigmele din care funcționez, faptele mele, acțiunile, comunicarea, circumstanțele pe care eu le generează în așa fel încât realitatea să reflecte ceea ce eu doresc? Cum anume este necesar eu să devin pentru ca spațiul meu să conțină o realitate ce îmi descrie viitorul pe care l-am ales?*

În momentul în care un om se conectează cu realitatea sa drept un teren fertil pentru visurile sale, acel om are un alt tip de abordare și atitudine cu toate aceste detalii. Omul devine interesat să aibă un cuvânt de zis în legătură cu felul în care se desfășoară acea realitate. Mentalitatea flexibilității permite omului să se detașeze rapid de acele lucruri care nu funcționează, de acele bias-uri care se dovedesc a fi ineficiente. În același timp, o persoană care abordează o

mentalitate a adaptabilității are puterea de a influența în timp real ceea ce se întâmplă în viața lui fără a avea momente de ineficiență, de procrastinare sau momente care cauzează deconectări de la propriile obiective. Și despre asta este acest capitol.

Înțelegerea mentalității flexibile ca instrument de creștere

O mentalitate flexibilă permite descoperirea instantanee a zidurilor, a blocajelor pe care le punem între noi și obiectivele spre care dorim să avansăm și, mai mult, presupune alegerea instrumentelor potrivite pentru a demonta acele blocaje, pentru a le depăși, pentru a te reconecta cu angajamentele și a cauza acțiuni relevante pentru îndeplinirea visurilor pe care le ai. Ceea ce este cel mai important în obținerea unei mentalități flexibile este că, fiecare etapă, fiecare prilej în care tu ai depășit, ai mers dincolo de credințele limitative pe care le-ai descoperit la acel moment, se adaugă în încrederea de sine ca fiind o atitudine evolutivă. Această stare de evoluție permanentă permite omului respectiv să trăiască în viața lui nu numai pasiune, dar și auto-motivație, capacitatea de a regla mediul intern ca fiind al unui om de succes.

Acest om, în general, nu experimentează resemnare sau depresie, pentru că înțelege că resemnarea și depresia sunt ele însele blocaje în relația pe care o avem cu propriul

viitor. O persoană care a adoptat această mentalitate de flexibilitate experimentează zero atașament față de orice gând și transformă orice gând într-o poveste ce susține sau nu în abordarea relației cu propriul sau viitor. Astfel, conversațiile interioare al unui om care trăiește adaptabilitatea la nivel proactiv reprezintă, de fapt, un instrumentar prin care omul respectiv are de ales în legătură cu ceea ce dorește să pună în realitatea personală.

Acest tip de putere, această trăsătură vine la pachet cu capacitatea de a se vedea un om optimist, de a inspira în jur oamenii care îl observă și, mai mult, vine cu capacitatea de a genera succes într-un timp foarte scurt. Pentru că, asemenea inteligenței artificiale care elimină din start toate modurile de reacționare care nu au funcționat, o persoană înzestrată cu trup și suflet are capacitatea de a identifica paradigmele care nu sunt lucrative, care nu sunt eficiente pentru atingerea propriilor sale obiective. Acest tip de abordare îi permite omului respectiv să fie concomitent prin mai multe planuri către mai multe obiective, prin acțiuni unice. Aceste acțiuni sunt numite *acțiuni de convergență*: o singură acțiune satisface mai multe nevoi și de multe ori, mai multe nevoi pentru mai multe persoane deodată. Acest tip de acțiuni cauzează un time management foarte eficient, pe de o parte, dar pe de altă parte, cauzează o economisire a prețioasei vitalități, a energiei, care este necesară evoluției pentru a crește și a ajunge la următorul nivel. Dispunând de cei doi factori, timp și energie, această persoană are un ritm

foarte puternic de evoluție, iar acest ritm se transmite și oamenilor din preajmă, oamenilor din propriul său spațiu.

Cum să evoluezi din orice experiență

Evoluția presupune abordarea acestei mentalități de adaptabilitate, care te pune la sursa, la izvorul fiecărei circumstanțe din viața ta. Este această obișnuință de a vedea că tot ce s-a întâmplat este ca urmare a felului în care tu ai fost și mă refer aici la orice situație, de la evenimente naturale până la interacțiuni cu oamenii, până la succese sau insuccese, până la lucruri care apar fără a avea, aparent, vreo tangență cu propria ta persoană. În momentul în care o astfel de persoană se vede la sursa tuturor evenimentelor, acest lucru vine cu înțelegerea că se poate evolua din orice. *Cum am gândit eu de am făcut ploaia să apară?* La prima vedere pare o propoziție ridicolă. În schimb, dacă îmi asum un nivel de responsabilitate imens, cum că în spațiu meu a apărut ploaia și o relaționez cu gândurile care au dus acolo, îmi dă posibilitatea de a crea o mentalitate cauzală și nu de victimizare.

Această mentalitate sculpează acțiuni, obiective, rezultate, comportamente, limbaj, comunicare, relații, toate lucrurile din spațiul meu. Iată cum un om care a dezvoltat o astfel de disciplină interacționează cu absolut orice se întâmplă în jurul său ca o posibilitate de evoluție. Asta înseamnă că acest tip de om primește cu brațele deschise

orice tip de circumstanță și nimic din ceea ce vine către el nu mai reprezintă un blocaj, nu mai reprezintă o credință limitativă, ci o oportunitate de a descoperi un nou nivel de putere.

În felul acesta se creează o trambulină către o evoluție progresiv-accelerată, iar acest lucru are un impact imens, pentru că acest tip de om va influența foarte multe vieți, dar și propria persoană, prin dezvoltarea rapidă a unui conștiințe. Un astfel de om are capacitatea de a se identifica cu el însuși ca fiind cauză a tot ceea ce se întâmplă în spațiul său. Mai mult, absolut fiecare detaliu din realitatea acestui tip de om devine o oportunitate. O oportunitate pentru creștere în orice direcție, oportunitatea de creștere spirituală, emoțională, financiară, socială. Absolut orice detaliu din lumea acestui om se transformă din problemă în provocare și ulterior în oportunitate de evoluție. Acest om degustă din realitatea sa cu sete. Iubește să trăiască în mijlocul lucrurilor pe care alți oameni le-ar considera probleme, pe de o parte, iar pe de altă parte, primește cu dragă inimă orice ar trimite realitatea către el. Genul acesta de comportament duce la asumare totală, leadership spiritual. Este magnetic și viral pentru oamenii din jur.

Practica gândirii deschise și creative

Unul dintre primii pași care duce la felul de a fi numit *oportunitate* sau *adaptabilitate proactivă* este gândirea

deschisă. Mai degrabă decât acceptarea resemnată a unei realități ca fiind un capăt închis, un blocaj, tipul de om care abordează acea realitate cu atitudini deschise se întreabă: *cum este necesar să gândesc, care este felul de a fi pe care mi-l pot asuma în așa fel încât această situație să fie percepută de mintea mea drept utilă?*

Practic, acest om jonglează cu semnificațiile despre propria realitate într-un mod care îi slujește, mai degrabă decât a fi la îndemână, la mila unor semnificații unanim acceptate de conștiința colectivă, de umanitate, ca fiind cele mai frecvente. Dacă acum oamenii au drept cod comun la nivel planetar cele patru energii: justificarea, raționalizarea, incompletitudinea și inautenticitatea, imaginează-ți că, o astfel de persoană are puterea de a se dezice de contextele planetare și de a avea propria părere despre orice. Această situație de libertate extraordinară vine cu luxul de a avea o practică ieșită din comun, o practică nerezonabilă. Genul de acțiuni pe care o astfel de persoană le întreprinde, le cauzează în spațiul realității sale nu sunt de duzină. Ele sunt inspiraționale. Ele sunt acțiuni carismatice.

Pentru a cauza astfel de acțiuni este necesară această practică deschisă și creativă. O practică deschisă presupune că nu este necesar să acord o semnificație chiar acum lucrurilor care se întâmplă în mod special, nu acord semnificația pe care oamenii o pun în mod tradițional pe această situație. *Ce înseamnă dacă o pisică neagră mi-a trecut calea?* Păi nu înseamnă ghinion cum ar vota

unanimitatea, ca să nu zic umanitatea, ci poate înseamnă că acea pisică se duce undeva. La fel, o abordare creativă înseamnă că: *bun, nu am atașat o anumită credință, dar ce credință pot atașa în așa fel încât acest detaliu al realității să-mi servească obiectivelor mele? Cum pot face că această pisică care mi-a trecut calea să-mi cauzeze un factor de creștere către evoluția mea? Această pisică ce mi-a tăiat mie spațiul poate este în drum spre abundență, poate spațiul meu este de abundență.* Această abordare îmi dă voie să creez o semnificație care îmi slujește în îndeplinirea obiectivului.

Ceea ce se întâmplă cu o astfel de persoană este că are un lux de cauzalitate, văzându-se la sursa tuturor lucrurilor, ceea ce la prima vedere, pentru un ochi neantrenat, ar putea părea drept grandomanie sau super vinovăție. Însă la un nivel mai adânc este de fapt responsabilitate, pentru că acest om intervine în realitatea sa prin acțiuni, intervenții, comunicări și comportamente care transformă complet viața oamenilor din jur.

Granița între vinovăție și cauzalitate este foarte fină. Diferența este că în cauzalitate omul cauzează în oamenii din jur o creștere exponențială a puterii de a interacționa cu spațiul personal, în timp ce vinovăția cauzează o restrângere extraordinară a resurselor către inactivitate și pasivitate. În general, vinovăția apare prin pasivitate și extragere din realitate, izolare de realitate.

Viața respiră, prin urmare, și tu

Hai să ne uităm la ciclurile universale din jurul nostru, cele planetare naturale: ciclul primăvară-toamnă, vară-iarnă, în care plantele ies din hibernare, înmuguresc, înfloresc, dau roade, se scutură și apoi intră din nou în hibernare. Sau ne putem uita la circuitul apei în natură, la mișcarea planetară, la mișcarea galactică, la felul în care universul respiră, creând viață, distrugând viață, creând viață, restructurând materia primă și apoi reciclând-o din nou în noi sisteme solare, noi stele, noi galaxii.

Putem astfel interpreta că noi oamenii, fiind parte din acest sistem, fiind un grăunte, un fir din nisip în mijlocul unui sistem care format din cicluri viață-moarte, putem interpreta că și noi înșine avem o astfel de structură. Dacă viața respiră, noi de ce nu am face-o? Bineînțeles că, la prima vedere este evident, pentru a fi în viață, este necesar să respirăm, dar dacă ne uităm la nivel spiritual, dincolo de corp și problemele sale, dincolo de vârstă, dincolo de lucrurile care apar în mod normal în viața unui om, la nivel de time management, resurse, energie sau poate lucruri ce țin din interacțiunile sociale, putem vedea că la nivel spiritual și conștiința respiră, ceea ce înseamnă că inspirăm noua conștiință, creștem, apoi expirăm și scoatem din noi ceea ce nu ne mai reprezintă.

Inspirăm noi discipline, noi spații, noi descoperiri, explorăm necunoscutul, creștem și ulterior, descreștem, eliminând ceea ce nu ne mai slujește. Practic, noi, prin

definiție, avem capacitatea de a da la o parte lucrurile care nu mai descriu ceea ce am devenit astăzi. În ce mod ne-ar sluji, să spunem, la vârsta adultă folosirea unor lucruri care în copilărie erau foarte utile, cum ar fi biberon, pampers sau pătuț în care să dormim. Acele lucruri, deși utile umanității de la acea vârstă, nu ne mai sunt nouă utile. Acum, practic, omul are puterea de a deveni selectiv în legătură cu lucrurile care îi folosesc și cele care nu îi folosesc. Iar asta presupune a renunța cu zero atașament, fără regrete și fără sentimentul de pierdere, la lucrurile care nu mai slujesc, punând în loc înțelegere, acceptare și, de cele mai multe ori, recunoștință și empatie. Faptul că viața respiră ne permite accesul la unul dintre felurile de a fi cele mai importante la acest nivel.

Noi, o mică celulă din viață, avem aceleași trăsături cu viața. Asta ne dă un sentiment de certitudine, de incluziune, de apartenență, de similitudine: *și noi suntem la fel, suntem parte din ceva mai mare care face exact la fel ca noi*. Acest gen de acceptare generează o gestionare responsabilă a puterii adaptabilității, înțelegând că, dacă noi avem adaptabilitate la acest nivel infim, *oare ce nivel de adaptabilitate are universul din jurul nostru? Dacă noi, un simplu grăunte de nisip pe o plajă, avem puterea de a cauza o astfel de situație, oare la nivel universal, întregul nu este infinit mai causal cu toate procesele? Oare la ce nivel de inteligență și de putere spirituală se află universul însuși de eu, un mic fragment din acest spațiu infinit, am această putere?* Și atunci apare întrebarea evidentă: *Oare eu sunt tot?*

Sunt eu toată puterea universului? Se manifestă ea prin mine? Sau oare toți oamenii adunați laolaltă au împreună această putere? Oare universul practică discriminarea? Sau oare el interacționează cu fiecare ca și cum ar fi copii cu drepturi egale? Sau fragmente cu putere egală din întregul său? La acest lucru niciodată nu i-am dat de capăt. Dar, cu siguranță, până la volumul 200 vom afla.

A vedea lumea ca un spațiu de posibilități infinite

În momentul în care relaționăm cu circumstanțele din jurul nostru ca fiind cauzate de noi înșine, pe baza responsabilității, ca aparținând spațiului nostru și, prin urmare, fiind influențabile de noi pe baza volumului anterior numit *Conștientizarea spațiului personal*, în momentul în care ajungem la adaptabilitate, deja se naște un nou soi de putere. Această putere ne dă șansa să cauzăm în lumea din jurul nostru o abundență de posibilități de evoluție. De fiecare dată când vedem în viața noastră felul în care decurge realitatea, acolo este posibilitatea de a transforma.

Oriunde a-i merge, acest reflex de a putea transforma fiecare lucru cu care te întâlnești face ca resemnarea, depresia să fie absolut imposibile. Oriunde aș merge, eu am puterea de a face ceva în legătură cu acele lucruri. Nu doar de a face ceva neapărat cu mâinile, cu corpul fizic, deși la final, se ajunge la acțiune, ci de a putea adăuga ceva în acel loc, de a putea să mă adaptez într-un fel care face o diferență

în acel spațiu, indiferent că este vorba de persoane, de forme de relief, de forme de viață, de forțe ale naturii. Iar acest tip de om se numește *posibilitarian*. Are capacitatea de a aduce posibilitate oriunde se duce, nu există un spațiu închis în locurile în care acest om apare, ci toate spațiile se deschid, toate zidurile cad și rămâne o plajă imensă de posibilități în care viața se poate desfășura la ritmul ei.

Cum să transformi eșecul în lecții valoroase? Eșecul este dovada că te-ai surprins fiind rigid la propria realitate

Eșecul de fapt indică că ai încercat. Sunt unii oameni care nici măcar nu au un eșec. Sunt unii oameni care, de frica eșecului, nici măcar nu se ridică să aibă o abordare, să aibă o atitudine. Prin urmare, eșecul este din start un succes: *am încercat, am avansat către ceea ce visez*.

Într-adevăr, m-am oprit de ceva. În momentul în care reevaluăm situația în care am avut eșec și identificăm spațiul în care ne-am oprit, avem acces să observăm ceea ce, odinioară a reprezentat un blocaj pentru noi, un blocaj care ne-a limitat din a ajunge la ceea ce visam. Imediat ce am observat acel spațiu în care am experimentat blocajul, putem detecta, prin adaptabilitate, care este trăsătura care, odată abordată, asumată și aplicată, generează succes.

Cu alte cuvinte, eșecul este sursa succesului. Sondând eșecul și observând unde ne-am lăsat opriți și care este felul de a fi pe care noi, prin adaptabilitate, îl putem cupla pentru

a transforma în oportunitate această situație, deodată suntem lăsați cu o infinitate de posibilități. Înțelegem cum putem transforma propria situație în așa fel încât în viață să nu existe repetitivitate în eșec.

Un eșec repetat arată că nu ți-ai făcut recapitularea acelei situații, identificând ceea ce te-a oprit, blocajul, barajul, zidul în care te-ai lovit, în așa fel încât să poți recrea evenimentul, cu noi puteri, noi paradigme, noi perspective, cu noi burdufuri, cu scara aceea din vie care îți dă acces la struguri și să generezi succes. Cea mai mare parte din omenire la acest moment se află în situații repetitive datorită faptului că omenirea este ancorată în trecut. Omenirea, identificându-se cu corpurile sale, este atașată de trecut ca fiind un spațiu imposibil de transformat. Însă, un om care este adaptabil are capacitatea de a se identifica cu propriile visuri și obiective, cu propriile intenții, cu conștiința sa și, din acest motiv, poate ajunge la a trata realitatea ca pe un spațiu infinit de posibilități.

Dezvoltarea adaptabilității ca obicei zilnic.

Dansul paradigmelor. Metoda MAP

În momentul în care transformăm în disciplină zilnică această abordare și ne întrebăm: *cum anume pot cauza ca obiectivele, visurile mele să se îndeplinească oriunde aș merge?*, dezvoltăm obișnuința nu numai de a face o diferență în viața oamenilor, cauzând vibrații, energie, acțiuni și

rezultate frumoase, ci cauzăm și o obișnuință de a copia lucrurile funcționale de la alți oameni și de a le face să se întâmple în propria noastră conștiință și în propriul nostru spațiu.

Metoda MAP reprezintă capacitatea noastră de a fi ființe multidimensionale. *MAP* vine de la *Multidimensional Action Plans*. În momentul în care suntem într-o situație și ne putem conecta cu super eroi din viața noastră care au soluții pentru acele situații, ne putem întreba, în mod automat: *oare ce costum pot eu îmbrăca în așa fel încât această situație să fie abordată cu o mare ușurință pentru a fi depășită? Oare cu ce actor, cu ce personaj, cu ce super erou, cu ce caracter dintr-o carte mă pot eu asimila și pot imita în așa fel încât situația asta să fie pentru mine foarte ușor abordabilă și foarte ușor soluționabilă?* În acel moment vor apărea în înțelepciunea noastră, în mintea noastră, din toate canalele din care provin: televiziune, cărți, desene animate sau viața reală, exemple concrete de persoane din lumea noastră, posibile abordări de la oameni care au avut astfel de situații și le-au soluționat cu ușurință.

Și iată cum noi ajungem ca prin adaptabilitate să putem copia feluri de a fi de la personajele de succes din lumea noastră și să le aplicăm, cauzând acelor situații persistente, și care ne-au blocat până atunci, să dispară cu ușurință, să fie depășite, să fie transcense. Acest tip de abilitate, adaptabilitatea proactivă pe baza modelelor de succes existente în jurul nostru, bazată pe *metoda MAP*,

presupune a crea, asemenea unei garderobe de haine, o garderobă de super eroi, fiecare cu trăsătura lui și care are capacitatea să depășească diferite tipuri de situații.

În garderoba mea am peste 200 de personaje și de fiecare dată când sunt în fața unui provocări, mă întreb: *oare ce costum din acest vestiar, din această garderobă îmi servește pentru a depăși această problemă?* Și întotdeauna apare un super erou cu o anumită trăsătură pe care îl pot copia imediat sau îl pot downloada și aplica instant. De multe ori mă duce la personaje din cărți, de multe ori la autori de cărți precum Jules Verne, de multe ori mă duce la inventatori, cum ar fi Elon Musk sau la personaje din filme, cum ar fi Batman sau Superman, de multe ori mă duce la oameni din viața mea, oameni pe care respect, îi cunosc, îi iubesc și în care văd lucruri mărețe.

Această posibilitate de a identifica instant felul de a fi care îmi este necesar și de a mă conecta cu faptul că altcineva nu doar l-a experimentat, ci îl trăiește ca pe o disciplină de-o viață demonstrabilă, îmi oferă accesul la a adopta imediat feluri de a fi, din conștiință, care îmi permit să accesez acțiuni noi. Capacitatea de a fi adaptabil, acest cameleonism spiritual, îmi dă un grad de libertate imens în orice situație m-aș afla. Iar asta nu numai că îmi dă acces la o evoluție extraordinar de rapidă, ci îmi dă confortul de a vedea realitatea în care trăiesc drept un spațiu de evoluție continuă. Niciodată nu sunt singur și neajutorat. Permanent, pot transfera feluri de a fi de la oameni din jurul meu.

Alegerea de a îmbrățișa incertitudinea ca formă de non-atașament la realitățile trecute

Oamenii, în nevoia de a avea dreptate, adică în marea parte a planetei, vor să fie siguri și să-ți declare siguranța că lucrurile merg așa cum au spus ei. Sunt siguri că nu va reuși. *În mod clar nu se va întâmpla. Nicio șansă. Vei ajunge asta sau asta.* Acești oameni au nevoie de certitudine, chiar dacă această certitudine a lor se bazează pe nereușita altcuiva, inclusiv propria nereușită și propriu insucces.

Leșind din această nevoie de a avea dreptate, chiar dacă prezența dreptății este distructivă pentru propriul destin și propria existență, se poate duce într-o formă de incertitudine. Eu prefer să fiu incert. Prefer să mă întreb: *oare ce șanse sunt ca această situație să meargă bine? Oare ce este necesar să se întâmple ca această situație să fie o excepție? Oare pot eu face ca această situație să devină o excepție? Oare în ce mod pot deveni eu adaptabil? Și care este felul de a fi pe care îl pot aborda pentru a cauza această situație să meargă în alt fel? Oare poate această situație să aibă un alt deznodământ din cauza mea?*

Și iată cum, deodată, nu numai că nu mă mai slujește certitudinea, ci mă favorizează incertitudinea, pentru că certitudinea, de fapt, reprezintă un vot comun al umanității cum că o anumită situație ar însemna ceva anume. Puterea de a mă detașa de aceste superstiții îmi permite riscul incertitudinii, să fiu curios și asta este subiectul volumului

următor, să fiu curios în legătură cu ceea ce ar putea să se întâmple, mai degrabă decât să decretez, din start, o nereușită a acelei situații. Mai mult, iau această incertitudine și o transform în cauzalitate. Având în vedere că ar putea fi și alte finalități în această situație decât cea clasică, votată unanim de omenire: *oare pot eu cauza să se întâmple ceea ce eu doresc, mai degrabă decât ceea ce s-a hotărât din strămoșii noștri în urmă cu sute de ani că ar trebui să se întâmple?* Ei, acolo este spațiu în care incertitudinea devine realitate. Este spațiul în care eu devin cauzal și abordez un fel de a fi și determin creștere, posibilitate și evoluție.

Practica surprizei plăcute pentru experiențele neașteptate

Îmi place să mă las surprins de lucrurile pentru care am creat o abordare și o semnificație evolutivă. Iubesc să mă las surprins de lucruri, chiar dacă acele lucruri au șansa cea mai mare, la nivel de vot unanim al umanității, să se ducă într-o direcție a insuccesului. De aceea îmi place să mă las surprins. Faptul că mă las surprins a cultivat în sufletul meu o atitudine și o disciplină ce presupune mai degrabă incertitudine și a nu avea așteptări.

Surpriza apare doar ca urmare a faptului că nu există așteptări. Surpriza se naște doar în momentul în care zero așteptări au cauzat în spațiul tău existența unei surprize: *Nu m-am gândit la asta. Sunt surprins.* În timp ce un om care

vede eșecul unei alte persoane și a mizat pe acel eșec spune: *Nu sunt surprins deloc. Mă așteptam la asta. Puteam să jur că așa o să meargă lucrurile.* În momentul în care practici disciplina surprizei, ai șansa, în primul rând, să cultivi un temperament lipsit de așteptări. În al doilea rând, îți permiți să fii generativ în legătură cu propria ta realitate. Este un lucru pe care îl propun fiecărui cititor și fiecărui om. Practică surpriza.

O mentalitate flexibilă creează o viață adaptabilă

În momentul în care adoptăm această flexibilitate și ne permitem să fim adaptabili în legătură cu abordările și semnificațiile pe care le punem peste realitate, aducem în curtea noastră o doză de responsabilitate și putere ce ne permite să fim liberi. Liberi de contextul global, de ceea ce oamenii, în general, gândesc că ar putea fi sau nu ar fi posibil, și liberi de destinațiile pe care acel lucru ar putea să le aibă fără intervenția noastră. Iubesc să creez semnificații care îmi dau putere în legătură cu situațiile în care mă bag. Iubesc să-mi dau șansa ca lucruri care sunt nesoluționabile în altă parte, să aibă soluții rapide și instantanee în preajma mea și mă cunosc drept un astfel de om.

Iubesc să mă implic în locuri în care incertitudinea mea în legătură cu deznodământul acelei situații și faptul că sunt adaptabil să abordez orice fel de a fi slujește pentru a cauza ceea ce vreau, îmi permite o plajă de posibilități imensă. De

aceea, ceea ce propun oamenilor este să trăiască o viață adaptabilă, o viață în care se detașează în fiecare moment de semnificațiile pe care alții le-au acordat acelor tipuri de realități și, mai mult, să aibă practică, disciplină și capacitatea de a fi detașați de lucrurile care nu duc către îndeplinirea propriilor obiective. Nimic nu poate fi mai sexy și mai carismatic decât un om văzut în libertatea sa de exprimare. Nimic, niciodată. Acel om este un virus. Un virus de putere personală, un virus de încredere și un virus de inspirație pentru semenii săi.

Capitolul 8. Impactul exterior al adaptabilității interioare

Având în vedere legătura organică dintre izvor și vărsare, în cazul unui râu, sau dintre intenții, gânduri, emoții, acțiuni și rezultate, în cazul unui om, putem observa că există un impact total al felului în care noi ne gestionăm realitatea interioară asupra acțiunilor și rezultatelor pe care noi le avem în lume. Înțelegând acest impact, putem începe să fim constructivi în legătură cu ceea ce cultivăm în interiorul nostru, alegând ca ceea ce apare în exteriorul nostru să onoreze obiectivele pe care noi dorim să le avem. Dacă dorința mea este să conduc mașina visurilor mele sau să iubesc persoana pe care vreau să o iubesc sau să creez ceea ce vreau să creez, seria Spiritonomics, *oare, fiind adaptabil, am acces la feluri de a fi care îmi dau puterea de a fi 100% responsabil pentru a genera succes în aceste lucruri?* Bineînțeles!

Această adaptabilitate vine cu marea dăruire și marea capacitate de a fi în fiecare moment conectat la visurile mele, la obiectivele mele și nu într-un mod în care îl doresc și îl văd îndepărtându-se în zare, ci într-un mod în care trăiesc cea realitate în fiecare secundă, chiar în mijlocul spațiului meu. Mă înconjoară astfel de lucruri. Este treaba mea să cauzez aceste lucruri să se întâmple, iar acest capitol discută exact despre asta, despre felul în care cine pot deveni în fiecare

secundă ca urmare a gimnasticii mele interioare să cauzeze în mediul extern îndeplinirea instantanee a visurilor mele, iar aceasta este puterea materializării explicată într-o formă cu adevărat practică. Nu este o formă de meditație. Este o putere a intenției. Este cine suntem noi ca spirite.

Legea Integrității

Așa cum am stabilit într-un paragraf anterior, felul în care ne-am îmbrăcat astăzi determină emoția pe care am dorit să o cultivăm. Putem vedea că hainele pe care le purtăm chiar acum reprezintă rezultatul intenției pe care am avut-o la început de zi. Nu este nimeni dintre noi aici, în această cameră, care s-a îmbrăcat cu de-a sila în această vestimentație. Toate lucrurile, toate detaliile din jurul nostru sunt cauzate ca urmare a lumii interioare. Nu există o excepție de la această regulă.

Legea Integrității descrie chiar acest lucru: lumea interioară egal lumea exterioară. Cu alte cuvinte, până ca un lucru să fie manifestat în plan fizic, este necesar să treacă prin acțiune și până să ajungă acțiune, este necesar să fi fost intenționat. Înțelegând Legea Integrității devenim instantaneu responsabili, devenim instantaneu autorități și, mai mult, cauzalități în legătură cu fiecare detaliu din viața noastră. Pentru că dacă aceste haine au ajuns pe mine ca urmare a intenției pe care am avut-o în această dimineață, atunci *este posibil ca ceea ce pun în agenda mea de mâine*

să fie ca urmare a intenției mele de azi? Bineînțeles. Absolut tot ceea ce apare în realitatea mea de mâine va îndeplini aceleași principii: am intenționat, am pus în agenda, mi-am setat alarme și am acționat. La fel și mâine, la fel și în 10 ani, la fel întotdeauna. Prin urmare, Legea Integrității certifică faptul că orice lucru care este prezent în realitatea mea a apărut acolo ca urmare a unui realități interioare pe care am validat-o, pe care am dorit-o să se întâmple și spre care am acționat. Și dacă acest lucru este valabil de azi și înapoi în trecut, până la venirea mea aici, până la naștere, *oare este posibil ca orice lucru se întâmplă mâine este în baza intențiilor pe care le-am creat chiar astăzi sau poate cu ceva vreme în urmă?* Bineînțeles.

Legea Integrității ne dă acces la un nivel de impecabilitate imens în legătură cu intențiile noastre. Absolut orice lucru care se întâmplă în jurul nostru se naște ca urmare a faptului că mai întâi a fost creat în realitatea interioară și apoi a fost validat prin costul energetic plătit, prin acțiunile noastre și prin rezultatele care pot fi măsurabile sau inventariate în spațiul în care noi avem impact și influență. Legii Integrității nu-i scapă niciun detaliu. Nu este niciun lucru în realitatea fizică care să scape Legii Integrității: dacă există în realitatea fizică a fost intenționat de cineva. Și dacă acel lucru continuă să existe în realitatea fizică, atunci cu siguranță că intenția din care s-a născut este încă activă. Orice lucru ce persistă în realitatea fizică este ca urmare a faptului că

intenția din care s-a născut este încă vie și întreținută de creatorul ei cu energie.

A înțelege că fiecare acțiune este un efect al intenției

Condiția necesară și suficientă ca un lucru să devină vizibil, din invizibil, este să fie alimentat cu energia intenției. În momentul în care noi ne focusăm energia intenției pe orice spațiu din rețeaua Planck, din mediul exterior apar expresii simple „*din nimic a apărut*” sau „*ca ciupercile după ploaie*”. Există zicale strămoșești care denotă viteza de manifestare a realității în momentul în care plătim prețul corect pentru ca ea să se întâmple, iar acest preț corect nu este financiar, deși poate fi câteodată, dar este mai mult un preț energetic.

Accept să plătesc energia necesară ca acest lucru să fie transferat din capul meu în realitate. Și când accepți acest cost, când ești responsabil și accepți că ceea ce vrei să materializezi are un cost energetic, atunci stăpânești și gestionezi întreg procesul de producție. Nu există un singur lucru pe care să vreau să-l pun în realitatea mea și care să nu aibă un cost energetic. Niciun singur lucru.

Elon Musk care a putut pune pe orbită rachete și a trimis sateliți către alte planete este un exemplu măreț despre tot ceea ce se poate. La fel cum el trimite în mediul cosmic aceste lucruri și eu aduc în spațiul uman noi tipuri de posibilități. Dacă aceste lucruri sunt posibile de transformat în lumea fizică, *oare putem noi fi la sursa energetică a*

fiecăreia dintre detaliile din jurul nostru? Luăm orice detaliu din jurul nostru și vedem că este prezent mai întâi în intenție. Inclusiv simbolul care ne însoțește pe acest ecran¹, în acest moment, este rezultatul unei creativități și a unui mesaj ce stă la baza construcției întregului concept Createrra. Este simbolul vieții trăite cu pasiune. Este simbolul flexibilității și a mișcării infinite în univers. Este simbolul flexibilității.

Telefonul pe masă este comunicarea, microfonul este dorința de a da și a contribui în viața oamenilor care ne urmăresc. Spațiul exterior este dorința de a crea un cadru profesionist care să transmită la nivelul audienței sau celor care vizualizează o certitudine și o înțelegere a nivelului de impecabilitate la care funcționăm. Nu există niciun lucru fără de intenție în jurul nostru.

Totul are intenție. Și înțelegând aceste lucruri, poți merge dinspre realitate către intenție. *Oare în ce intenție a fost plasat acest dosar în fața ta?* Pur și simplu, pentru a urmări cu claritate o structură organizată, planificată care să ne mențină fideli unui subiect pe care îl dezbatem în această zi: adaptabilitatea, oportunitatea, capacitatea unui om de a fi flexibil în paradigmele sale și de a aborda perspective și puncte de vedere care îi onorează obiectivele. Totul este cu intenție. Întotdeauna.

¹ Simbolul la care face referire autorul este logo-ul Createrra (n.r.).

Energia adaptabilității, ca influență pozitivă asupra mediului. Fii un spațiu de sculptare a viitorului

În momentul în care un om experimentează binecuvântarea de a ieși dintr-o lume care se identifică cu propriul corp, el devine capabil să sculpteze realitatea, identificându-se cu victoriile ce revin din îndeplinirea visurilor sale. Ca urmare, orice persoană care are capacitatea de a-și trăi viața prin viitorul său are acțiuni ce sunt aliniate cu acest viitor. Dacă eu mă conectez cu un viitor în care trăiesc într-un corp robust, puternic, elegant, zvelt, rezistent, cu anduranță, în mod natural acțiunile mele de azi vor reflecta acest lucru. Voi ține post, voi mânca cu grijă, mă voi odihni corespunzător, voi cauza toate lucrurile necesare azi pentru ca acel viitor să fie posibil, iar asta este doar legea integrității explicată la nivel practic.

În momentul în care noi alegem să ne identificăm în lume drept visurile noastre, năzuințele noastre, obiectivele noastre, în mod automat avem acces la a șlefui acțiunile prezente în ceva care se aliniază cu crearea acelui viitor în mod real. Acest lucru este extrem de util, mai ales pentru faptul că oamenii pot înțelege geneza realității doar urmărindu-ne. Ei pot înțelege că intenționez, acționez și apoi culeg roadele realității pe care am dorit-o. Oamenii capătă acces la orice doresc să realizeze. Oamenii pot trăi viața exact în termenii lor, exact cum își doresc. De ce? Pentru că înțeleg cu acuratețe felul în care funcționează realitatea.

Cum să devii o sursă de realitate

Există oameni care își bazează viața pe ceea ce se întâmplă în jurul lor. Se uită la știri și apoi, pe baza știrilor își formează emoțiile, își formează alegerile, își formează realitatea. De asta se numește Realitatea TV. Pentru că este o sursă de realitate pentru alți oameni.

Realitatea TV pentru mine este realitatea mea interioară. Eu cauzez realitatea mea să fie în lume și să devină realitatea tuturor. În momentul în care o persoană iese din atribuția de a absorbi realitatea din lumea altcuiva, de a se hrăni cu realitatea altcuiva, de a se uita pe sine însuși și de a absorbi ceea ce pentru alții este realitatea, acel om capătă trăsătura de autoritate. El devine adaptabil la nivel proactiv.

În loc să fii un consumator de realități, ești un creator de realități. Acest lucru, la acest moment, se poate observa inclusiv pe rețele de socializare. În măsurătorile nivelului de implicare a oamenilor pe social media, putem vedea chiar la parametrii inițiali, la *following* și *followers*. În momentul în care vezi un om care la *following* urmărește foarte mulți oameni, este clar că se hrănește cu conținutul multor persoane. Are prea puțin timp pentru a-și crea propria realitate. Dar în momentul în care un om este urmat de foarte mulți oameni, înseamnă că ei văd în acea persoană un creator de realități.

Așadar, dacă vrei să fii urmat, fii un creator de realități, iar acesta este secretul inspirației. Vrei să fii inspirațional, creează realități. Fii un producător de realități, nu un

consumator de realități. Acest mare dar, această mare putere vine la pachet cu nevoi imense de energie. Acest om este foarte chibzuit, foarte atent la felul în care își investește și își cheltuie energia: energia timpului, energia spirituală, energia sexuală, energia socială. Este un om care este foarte atent și foarte eficient în felul în care își investește energiile.

Dacă devii un creator de realități, această abilitate generează, ca efect secundar, leadership. Oamenii vor dori să te urmeze pentru că realitățile pe care le creezi determină în interiorul lor dorința de a deveni o astfel de persoană. Ei dezvoltă dorința de a putea crea propria lor visare, de a pune în realitate, prin legea integrității, ceea ce ei gândesc în interiorul lor.

Cea mai mare nevoie a oamenilor la acest moment este nevoia de a găsi o cale să implementeze în lume, să manifeste realitatea lor interioară. Sunt în nevoia de a înțelege legea integrității, pe de-o parte, dar totodată, sunt în nevoia de a vedea oameni executând acest lucru. Au nevoie să vadă că acest lucru este posibil. De aceea, această lume aparține creatorilor de realități. La acest moment, planeta Pământ aparține creatorilor de realități. Iar creatorii de realități sunt urmați de consumatorii de realități. Diferența între cele două este că un creator de realități deține un stoc de energie nelimitată, imensă, care îi permite să pună în lume rezultatul creației sale. Consumatorii de realități au nevoi energetice, au nevoie să se hrănească cu ceea ce a fost gata creat.

Acest lucru se reflectă și în produsul intern brut. La nivel economic se reflectă în obiceiurile de consum ale unei națiuni. Dacă ne uităm la o națiune, la măsura în care acea națiune produce, la sistemul producției unei națiuni și ne uităm la sistemul de consum sau ne uităm la diferența dintre exporturi și importuri, vom observa dacă acea națiune are obiceiul să creeze și să distribuie sau are obiceiul să importe și să consume. Iar acest factor determină, de fapt, nivelul de bogăție și nivelul de independență financiară a unei națiuni.

Toate acestea sunt legate, la nivel spiritual, de nivelul de adaptabilitate pe care acele persoane îl au. O națiune obișnuită să consume va depinde de realități care sunt create de ceilalți. Și când consumi o realitate creată de altcineva, iar acea realitate nu onorează visurile tale, este posibil să ajungi în destinații în care visurile tale sunt chiar imposibile. Însă, atunci când te asociezi cu o realitate în care visurile tale se îndeplinesc, o realitate creată de o autoritate, nu de o dictatură, o autoritate creată de un om abundent, nu de un om care dorește să creeze dependență, atunci se leagă o formă de unitate care permite oamenilor să-și respecte munca, să-și respecte creația și, mai mult, să genereze consens și evoluție exponențială.

Legea Integrității în Comunicare: puterea Vocii Tale

Un pas mai profund în Legea Integrității este de a ne uita la felul în care oamenii comunică. În mod evident, în

momentul în care un om scoate un mesaj, îl verbalizează, acel mesaj a ieșit din interiorul cutiei sale toracice. Ceea ce avea de spus prin aerul scos prin plămâni, trecut prin sistemul verbal, sistemul de exteriorizare a limbajului, ajunge în realitate. Se poate spune, din start, că acel om vorbește doar ceea ce conține. Din start, noi avem acces la a observa că, nimic din ceea ce a spus cineva vreodată nu este despre noi, ci este un citat din lumea sa interioară.

Este felul în care acel om gândește și felul în care acel om vorbește. Din start, nimeni nu mai poate fi insultat, niciodată. Faptul că cineva a spus ceva îmi dă un citat din felul în care acel om percepe realitatea, îmi spune despre felul în care obișnuiește să gândească și cuvintele pe care le conține.

Mergând la un nivel de profunzime și mai mare, felul în care o persoană comunică îmi arată care sunt preocupările cele mai dese, care sunt conversațiile interioare cele mai frecvente, care sunt lucrurile care au devenit reflexe în realitatea celui om: grijile sale, nevoile, incompletitudinile, problemele, lucrurile care îi frecventează cel mai des mintea, pierderile sale energetice. Acest lucru îmi oferă un avantaj imens în orice act de comunicare din trei motive. Primul: neluând la modul personal comunicarea celui om, eu am capacitatea de a observa că acel om se descrie pe sine însuși în fiecare interacțiune pe care o are. Doi: îmi permite ca, observându-i nevoile, să am acces la a descoperi ce angajamente are, ce dorințe are, ce năzuințe, ce obiective,

spre ce se îndreaptă, la ce visează. Iar trei: datorită adaptabilității pe care o discutăm în acest volum, îmi dă șansa de a face o diferență pentru acest om, întrebându-mă: *oare în ce fel este necesar să mă conectez la o nouă perspectivă, oare care este felul de a fi la care eu pot cupla în așa fel încât să ofer din servitute ce are nevoie?* Acest tip de abordare, înțelegerea legii integrității în comunicare, mă protejează, mă imunizează pentru totdeauna în tot ceea ce înseamnă a fi rănit, insultat, a fi agresat, a fi un om care este limitat sau oprit de conversațiile sau comunicarea celor din jurul meu.

Când o persoană vine către mine cu o insultă este, în mod inevitabil, o dovadă că am permis acea insultă să se întâmple și atunci am ocazia să creez o semnificație. *De ce m-a insultat omul acela pe mine, aici, în spațiu meu, în casa mea?* Pentru că este singurul loc în care poate beneficia de vindecare. Pentru că sunt singurul om care înțelege că, dincolo de suferința lui interioară, neînțeleasă probabil de alți oameni, eu am capacitatea să-l aud, să-l înțeleg și să-l reglez în interiorul lui, să-l aduc la completitudine. De asta oamenii fermentează în spațiul meu. În preajma oricărui om care are capacitatea de adaptabilitate se întâmplă aceste lucruri pentru că este singurul loc în care acel om va fi pus la punct. În orice alte locuri ar merge, acel om, suferința lui, rana, sângerarea, pierderea energetică va fi neglijată și nu din motive de pasivitate umană, ci din cauză că puțini oameni au acest dar al adaptabilității.

Îmi doresc din toată inima ca oamenii să citească, să recitească, să experimenteze și să practice toate lucrurile și metodele pe care le-am pus aici pentru că asta dă acces omenirii la a susține oameni care, de altfel, ar umbla pe stradă neînțeleși. Iubesc certurile și conflictele din spațiul meu. Iubesc să aud în spațiul meu orice vorbe ar fi rostite și mi le asum că îmi sunt destinate și le-am cauzat, tocmai pentru că sunt singura persoană care are capacitatea să facă ceva în legătură cu asta. Și când spun acest lucru nu mă refer la mine, Marius Spiridon, autorul acestei cărți, ci mă refer la orice persoană care își însușește felul de a fi adaptabilitate. Din acest motiv am și scris această carte: ca tu, oriunde mergi, să te declari responsabil, să te declari cel în nevoie, în necesitatea de a deveni adaptabil pentru a face o diferență pentru semenii tăi. Iar asta este primul mare pas către vindecarea conștiinței colective.

Cum să crezi un mediu care susține adaptabilitatea?

Începuturile non-judecății de semenii

Pentru a putea să creez un spațiu în care oamenii din jurul meu doresc să fie adaptabili, este necesar ca eu să nu-i văd într-o formă fixă, să nu-i judec. În momentul în care judeci o persoană și spui: *A, știam eu că ai să faci așa sau invers, știam eu că ai să renunți, știam eu că nu ai să poți, știam eu că nu vei duce lucrurile la capăt*, în momentul în care eu fixez acea persoană printr-o judecată, eu practic îi restrâng

libertatea și dreptul de a achiziționa, de a trăi adaptabilitatea. Și atunci, dacă eu doresc să am în preajma mea oameni care au acest salt de conștiință, *oare primul lucru necesar nu este un spațiu de non-judecată? Ce-ar fi să las acel om să se manifeste cum alege el să se manifeste? Ce-ar fi să nu fiu un prezicător al comportamentelor sale viitoare? Ce-ar fi să nu mai leg acel om de felul în care a procedat în trecut? Ce-ar fi să-i dau o șansă să transforme următorul pas în ceva nou-nouț, să aibă acces la o realitate pe care o creează? Ce-ar fi ca spațiul meu să fie un spațiu de acceptare perpetuă?*

Și spun un spațiu de acceptare perpetuă și nu un spațiu de iertare perpetuă. Iertare perpetuă înseamnă să poți ierta faptul că ai judecat acea persoană. *Nu vreau să iert pentru că nu vreau să judec. Vreau să accept pentru că mă scutește de efortul judecății.* Făcând asta, permit oamenilor să se întâmple în spațiul meu în forma lor frumoasă, pură, să fie niște persoane care se pot adapta într-un mod creativ, prin care sculptează realitatea în care trăiesc.

Având în vedere că îmi doresc ca fiecare persoană să obțină saltul de conștiință adaptabilitate, accept să fiu lipsit de judecată și să permit oamenilor să comunice așa cum simt, să trăiască așa cum simt, să relaționeze așa cum simt, pentru că asta îmi dă mie, pe de o parte, puterea de a economisi energie pentru următoarele salturi de conștiință, următoarele volume, următorul traseu spiritual pe care îl pot aduce umanității, dar, pe de altă parte, permite oamenilor să poată fi oricum ar dori să fie mai degrabă decât într-un

singur fel, cel preconizat de o conștiință în nevoie de judecată de semenii. Acesta este primul mare pas către un spațiu de non-judecată față de oamenii din jurul nostru: să le permitem să fie așa cum sunt și să ne asumăm responsabilitatea că, oricum ar fi și orice ar fi, este în spațiul nostru și este ca urmare a cine suntem noi. Această notă de cauzalitate față de comportamentul semenilor noștri începe să ne facă responsabili pentru felul în care ei sunt, felul în care ei acționează, felul în care ei comunică. *Iar dacă felul în care tu ești depinde de mine, atunci nu ar fi natural ca eu, în mod firesc, să-mi doresc să fii într-un spațiu frumos? Prin urmare, tu însuși să fii în plinătatea ta, în libertatea ta?* Bineînțeles. Aici este începutul salturilor de conștiință superioare: acceptare, vizualizare, creativitate, autoritate.

A atrage oportunități prin adaptabilitate

Adaptabilitatea este o fabrică de dorințe. Este felul în care eu plantez în viața mea absolut tot ceea ce este necesar ca oportunitate. *Cum este necesar să fiu eu ca în jurul meu să fie o fântână, o crescătorie, o plantație de oportunități?* Să spunem că dacă la nivel financiar eu doresc să obțin sumele de bani pe care doresc să le obțin sau la nivel social doresc să am impact, putere, inspirație și carismă cu oameni din jurul meu, *cum este necesar eu să fiu pentru ca aceste oportunități să apară în spațiul meu? Este necesar să creez un teren, un sol fertil pentru ca acele oportunități să se nască.* Și atunci, nu

am eu oare acces direct la a fi genul de om care creează acele oportunități? Această carte pe care o scriem chiar acum este o oportunitate de abundență. Este o oportunitate de conștientizare, de prezență, de putere. *Cum anume fac ca eu să plantez în viața mea oportunități de abundență?* Simplu. Creând o formă de valoare care se cere valorificată. Punând pe masa oamenilor o carte care le permite să scoată din buzunar banii pe care doresc să îi investească pentru a dobândi această cunoaștere sau să primească susținerea de care au nevoie în momentul în care o citesc, gratuit de pe internet, sau să aibă în viața lor puterea de a fi adaptabili. Iată cum am creat oportunități în viața mea.

Am creat și am pus în grădina mea o formă de valoare care așteaptă să fie echilibrată, înlocuită, fructificată prin alte forme de contribuție de la oamenii din jurul meu. *Cum creăm oportunități?* Punând în spațiul nostru șansa ca ele să gerneze și să se transforme în realități. Această carte, pusă în lume, are șansa să se transforme în bani, în autoritate, în conștientizare și prezență pentru semenii mei, are șansa să se transforme în structură pentru cei care urmează să ducă această educație mai departe, să fie un prilej de leadership, să stea la baza valorilor unor companii care doresc flexibilitate în mediu economic, să fie la baza relaționării politice între oamenii de la conducerea unei țări, fiind adaptabili la nevoile națiunii pe care o reprezintă și așa mai departe.

Bineînțeles că doresc ca acest lucru să ajungă la oameni. *Cum am făcut chestia asta?* Accept să creez și să depun efortul necesar, cu costul energetic de rigoare, cu costul financiar de rigoare, cu costul de rigoare al îmbătrânirii acestui corp și să pun această formă de fertilizare în spațiul meu așteptând cu răbdare, încredere și respect ca ea să se maturizeze în circumstanțe palpabile. Iar acest lucru poate fi cu siguranță identificat la data publicării cărții.

Cum să-i inspire la transformare pe cei din jur?

Pentru a inspira la transformare este necesar să generezi în spațiul tău certitudinea că transformarea este posibilă. Că oricum ar fi oamenii, ei nu sunt doar într-un singur fel. Pentru a inspira la transformare este necesar în primul rând să inspire la libertate. În momentul în care un om este inspirat să fie în mai mult decât într-un singur fel în care a perceput că ar putea fi, acel om începe să fie curios în legătură cu restul paradigmelor pe care le poate aborda, cu restul felurilor de a fi. Începe să descopere ce înseamnă a fi adaptabil.

Pentru ca un om să dorească, să poată și să vrea să fie transformat este necesar să vrea să se detașeze de tot ce a fost până acum. Această oportunitate de transformare reprezintă, de fapt, apusul unei civilizații care a crezut cu tărie în tot ceea ce am fost în trecut și în faptul că noi reprezentăm doar corpul. Este trecerea către o nouă civilizație care crede

în viitor, în spiritualitate și în ceea ce putem deveni, urmându-ne visele. Prin urmare, este treaba mea să cauzez acest lucru. *Cum?* Trecând de la o mentalitate în care omul este doar corpul său la o mentalitate în care omul este corpul plus scânteia divină din el. Și acolo apare posibilitatea de a te detașa de singurul fel în care te percepi. Unii oameni se percep doar proști, doar naivi, doar singuri, doar săraci și pot trece într-o perspectivă în care aceasta este doar o variantă care poate fi pusă pe pauză, poate fi pusă frumos într-un raft la păstrat, în timp ce abordăm alte paradigme, alte feluri de a fi și alte buchete de calități care slujesc obiectivelor noastre.

Este fenomenal ca oamenii să aibă capacitatea de a crede că se pot transforma. Acest soi de optimism spiritual apare ca urmare a detașării de acel fixism în care noi putem fi doar ceea ce ni s-a spus că suntem. Este o formă de autoritate. Transformarea este felul în care îți asumi autoritatea: este treaba ta să cauzezi să fii cum vrei să fii și să trăiești într-o realitate care este așa cum dorești tu să fie. Și este treaba fiecăruia să cauzăm în semenii noștri această certitudine.

Realitatea exterioară reflectă alegerile interioare

Dacă vrei să cunoști un om cu adevărat poți să explorezi spațiul vizibil. Există oameni care au abilitatea de a sonda intenția altor persoane, de a le vedea culorile, aura, de a le vedea intențiile, firele de energie care ies din ei. Există de

asemenea oameni care pot inventaria ce se întâmplă în jurul unui persoane, de a face scanarea spațiului și de a se uita la ce are omul respectiv în jur. *Ce fel de realitate are această persoană în jurul ei? Cum se manifestă copiii acestui om? Ce fel de situații apar în jurul acestei persoane? Sunt oamenii certăreți sau sunt calmi? Apare în jurul acestei persoane o stare de abundență și posibilitate sau o stare de imposibilitate și resemnare? Este un spațiu de depresie sau este un spațiu de optimism?* În momentul în care faci inventarul spațiului unei persoane și descoperi că ceea ce se întâmplă acolo este de natură generativă sau de diminuare tu de fapt interoghezi realitatea acelui om și afli despre creatorul care a cauzat-o. În momentul în care inventariezi spațiul unui om cu tot ce se întâmplă în jurul lui, tu poți ști ce fel de conștiință locuiește în acel corp. Și asta este suficient pentru a înțelege care este destinația ta în acel loc. *Este o persoană pe care să o ghidezi? Este o persoană pe care este necesar să o dai la o parte, să o accepți? Este o persoană pe care este necesar să o susții?* Poți înțelege care este rolul tău acolo.

Mai mult, poți reveni într-un spațiu de adaptabilitate în legătură cu propria ta persoană și să înțelegi: *cum anume pot eu să devin pentru a face o diferență pentru persoana din fața mea?* Este încă o dată calea de acces la un șir infinit de posibilități, calea acces la evoluție. Orice om ar veni în calea mea este un prilej de a evolua. În fiecare secundă, cu orice

persoană interacționez, eu am prilejul de a evolua. Iar acest lucru se întâmplă cu o viteză absolut uimitoare.

**Tu ești sursa stagnării în lumea ta. Tu ești sursa
curgerii din lumea ta. Doar tu ești lumea ta**

Toate sunt același lucru, de fapt. Indiferent ce aș alege, indiferent ce se întâmplă în lumea mea, eu sunt responsabil pentru tot. Dacă lucrurile din preajma mea stagnează, dacă ele mor, dacă ele se nasc, dacă ele evoluează sau involuează, toate sunt cauzate de mine.

Acest tip de cunoaștere, acest tip de adaptabilitate îmi oferă luxul, beneficiul, de a putea să mă declar responsabil în legătură cu absolut tot ceea ce este în preajma mea. De mine depinde dacă lucrurile se opresc sau merg. De mine depinde dacă ele se nasc și evoluează sau mor. De mine depinde dacă ceea ce se întâmplă în jurul meu merge și își urmează cursul obiectivelor mele sau nu. Eu sunt puterea fiecărui detaliu din viața mea, iar acest lucru îl realizez fiind adaptabil și asumându-mi paradigmele, credințele, salturile de conștiință sau felurile de a fi care duc obiectivele mele și intențiile mele la îndeplinire. Prin urmare, orice lucru s-ar întâmpla în viața mea este din cauza mea și îmi asum acest lucru, iar acest lucru vine cu o putere totală, dumnezeiască.

Este genul de putere pe care îl doresc pentru fiecare dintre cititori și este genul de putere care ne este acordat în mod natural prin această lege a integrității. Absolut tot ceea

ce este în exteriorul nostru a ajuns acolo ca urmare a faptului că a izvorât din interiorul nostru. Fie că este un interior individual, tu, eu, el, ea sau este un interior colectiv, al conștiinței colective: o familie, o comunitate, o națiune sau chiar la nivel planetar, întreaga conștiință umană.

Capitolul 9. Adaptabilitatea în fața provocărilor globale

Există un nivel de cauzalitate, un nivel de gestionare al acestei trăsături numite *adaptabilitate* care îți permite să influențezi, să inspire, nu doar o singură persoană, nu doar un grup mic de persoane, ci spații foarte largi. Mă refer la regiuni geografice, națiuni sau chiar la nivel planetar. Bineînțeles că acest tip de influență depinde de un stoc, de un excedent imens de energie și depinde de o doză extraordinară de a crede, a accepta și a susține viitorul întregii omeniri ca specie. În momentul în care o persoană are acces la astfel de terra-formare, de transformare a destinului, a direcției planetare, genul de circumstanțe pe care le poate cauza cuprinde zone geografice extinse în diferite aspecte. Indiferent dacă este vorba de nivel economic sau social, acea persoană poate influența acest tip de evenimente sociale, poate influența circumstanțe și situații care ar fi imposibile aparent. Și despre asta vorbim în acest capitol.

Cum contribuie adaptabilitatea individuală la transformarea conștiinței colective?

În momentul în care spațiul meu se suprapune cu spațiul în care intră mai multe persoane, cum ar fi la acest moment demonstrațiile care se întâmplă pe stradă, am de

ales în a influența ceea ce se întâmplă în spațiul meu, similar cu felul în care am funcționat până acum. Orice persoană care intră în spațiul meu este ca urmare a faptului că a găsit ușa deschisă. Așadar, în momentul în care sunt un om responsabil, am acces la câteva lucruri, după cum urmează. Primul: să accept ceea ce se întâmplă pe fundal ca fiind o consecință directă a responsabilității și a creativității mele, prin urmare, am zero judecată și zero critică la adresa a ceea ce se întâmplă. Al doilea: interacționând în acest fel cu ceea ce este în spațiul meu deja, să am putere și autoritate cu ceea ce se întâmplă, să modelez și să influențez felul în care evenimentele decurg. Al treilea este să-mi gestionez adaptabilitatea într-un loc în care pot influența la nivel colectiv ceea ce se întâmplă. Acest gen de putere îmi dă abilitatea nu numai de a transforma contextul inițial în care acel eveniment se întâmplă, dar a accepta, a influența, a inspira și a cauza un nou deznodământ.

Mare parte din oameni, după cum am spus, sunt influențați de trecutul pe care îl au în spate pentru a ajunge în acest moment. Dar dacă există capacitatea de a muta acei oameni dintr-o formă de trecut pe care îl onorează, în onorarea propriilor lor obiective din viitor, a propriilor năzuințe, dorințe, visuri, deodată se face transferul într-o cu totul altă categorie de posibilități umane. Și acesta este capitolul despre care vorbim.

**A naviga incertitudinea globală cu detașare. Ești în
consensul tuturor. Ceva devine global când
toată lumea a votat deja**

Motivul pentru care, în acest moment, pe fundalul acestei cărți, se întâmplă demonstrațiile din stradă este că mai mulți oameni au fost în consens total în legătură cu a participa în astfel de evenimente. Este o formă de consens, care este o formă supremă de unitate. Atunci când accept că aceste lucruri au apărut în spațiul meu și aleg ca eu să-mi adaug propria intenție în acceptare, puterea pe care o am prin această responsabilitate, prin conștientizarea spațiului personal și prin adaptabilitate este de a interveni în mersul evenimentelor, de a cauza o transformare, nu numai a premiselor, ci și a rezultatelor care decurg din acest lucru.

Acest tip de cauzalitate îmi dă acces la a face o diferență în felul în care evenimentele își desfășoară cursul. Când spun „eu” mă refer la oricine: tu cel care citești cartea, tu cel care urmărești acest material video sau ascuți audiobook-ul. Este posibil pentru orice om să cauzeze acest tip de lucruri printr-o înțelegere profundă a responsabilității.

Dacă se întâmplă în spațiul tău este al tău. Oamenii aceștia se întâmplă în spațiul meu. Accept ce este în spațiul meu. Am creat ce vine în spațiul meu. Pot influența ce este în spațiul meu. Și pot alege cum să influențez abordând exact paradigma, exact nivelul de conștiință la care vreau să influențez. Primesc, accept și cauzez schimbarea ce urmează

să se întâmple. Vreau ceea ce mi se întâmplă și chiar acum se întâmplă. În momentul în care un om interacționează astfel cu realitatea individuală, este un mare act de putere.

Însă, atunci când interacționează cu realitatea colectivă, cu ceea ce reprezintă un grup, o națiune sau o realitate planetară, poate chiar întreaga specie, sau după cum vom descoperi la nivelurile iubirii chiar specii aparte de specia umană, atunci apare acest fenomen de *terra-formare: capacitatea de a modela view-ul din jurul nostru conform conștiinței noastre*. Oamenii care ajung la un nivel de conștiință ce le permite să sculpteze view-ul din jurul lor au șansa de a imprima o traiectorie ascendentă realității înconjurătoare. Iar acest lucru este o mare responsabilitate, este un act de putere imens, pe de-o parte, iar pe de altă parte, este ocazia de a îmi pune amprenta în felul în care decurge viața în jurul meu, indiferent de epoca în care intervin.

Cum îți menții echilibrul în fața schimbărilor mari?

Acceptând legea integrității, faptul că lumea exterioară provine și apare ca urmare a lumii noastre interioare, putem observa că schimbările mari se întâmplă datorită unor grupuri mari. Cu alte cuvinte, dacă la nivel micro, la nivel individual, felul în care sunt aranjate lucrurile pe masa asta depinde de mine și felul în care eu am vizionat și am creat în interiorul meu, se poate spune că, la nivel

planetar, realitatea planetară depinde de felul în care conștiința colectivă a umanității a cauzat să se întâmple realitatea interioară? Oamenii per total, formează un organism comun, unificat, care se numește *umanitate*. Atunci când umanitatea intenționează pe locul ei de joacă, pe planeta Pământ, această planetă va dobândi trăsăturile interioare și le va face vizibile în mediul înconjurător, în temperatura apei, în felul în care se desfășoară evenimentele meteo, în felul în care apar sau dispar speciile, în felul în care apar sau dispar conflicte la nivel planetar.

Avem o putere totală de a sculpta realitatea planetară datorită faptului că, la nivel unificat, toți oamenii acționează ca un spirit comun. Acest gen de putere determină o abordare foarte puternică a omului care are saltul de adaptabilitate. *Dacă planeta mea întreagă, la nivel de conștiință, și-a dat consensul pentru tot ce se întâmplă acum, cine sunt eu să mă pun de-a curmezișul și să judec acest lucru?* Mai degrabă m-aș întreba *cum este necesar să devin, care este felul de a fi pe care-l pot aborda în așa fel încât să duc această influență la nivel următor? De ce m-aș împotrivi consensului planetar când de fapt pot înțelege care este angajamentul din spate de experimentăm aceste dezechilibre?* Aceste dezechilibre se pot referi la creșterea temperaturii curentului nord-atlantic, topirea banchizelor, nivelul de poluare, conflictele din diferite zone ale planetei, ploile de meteoriți sau fenomenele vulcanice, seismice. Normal că nu am să mă pun în contradicție cu conștiința

planetară, dar am să mă întreb: *Oare ce fel de a fi pot eu să abordez în așa fel încât să satisfac nevoia planetară care acum se află în exercițiu? Care este durerea? Și prin urmare, care este angajamentul la nivel de conștiință colectivă al acestei civilizații? Și cum necesar să fiu eu pentru a îndeplini acea nevoie?*

Seria Spiritonomics este o consecință directă a înțelegerii acestei nevoi. Intenția care stă la baza acestei colecții de cărți, după cum am declarat în primele propoziții din fiecare întâlnire, din fiecare carte este de a pune la dispoziția acestei planete o cale clară, cursivă și abordabilă la nivel practic, de evoluție spirituală. Acest lucru l-am auzit în dezechilibrele planetare de scară mare, în evenimentele care se întâmplă la nivel de planetă prin care înțeleg durerea oamenilor și prin urmare, angajamentele lor. Seria Spiritonomics este perfect aliniată cu angajamentele pe care oamenii le au la nivel de conștiință planetară. Adresează nevoia umanității, nu nevoia unui om. Și acesta este felul în care abordez schimbările mari, înțelegând nevoile grupurilor mari și apoi dând tot pentru a satisface acele nevoi, creând ceva de această magnitudine.

Dezvoltarea adaptabilității în comunități

În momentul în care intervenim într-un grup de dimensiuni mai mici, nu la nivel de umanitate sau națiune, ci comunități, acolo avem ocazia de a interveni din două mari

roluri. În primul rând, sunt creatorul acelei comunități. Prin urmare, intervin cu drepturile de administrator, fiind creatorul egorului respectiv, și atunci adaptabilitatea mea generează instantaneu schimbări în comunitate. Ori de câte ori îmi schimb punctul de asamblare și abordez o altă paradigmă din care influențez comunitatea, automat și comunitatea se va regla după mine. Sau a doua situație apare în momentul în care este o comunitate creată de altcineva și am nevoie de a putea reprezenta ceea ce eu am de pus acolo prin obținerea permisiunii de la creatorul acelei organizații sau acelei comunități, fie că este vorba de un antreprenor, fie că este vorba de un influencer sau este vorba de leadership-ul unei organizații.

În momentul în care eu doresc ca adaptabilitatea să devină trăsătura unei comunități, am acces la a susține oamenii în a-și exprima propria lor părere, în a deveni liberi și mă refer liber exprimați atât în comunicare, cât și în comportamente și, mai mult, este necesar să creez un spațiu care este fertil transformării, un spațiu de posibilitate.

În momentul în care oamenii descoperă savoarea posibilității ei refuză să se regăsească în situații fără de ieșire, refuză să se resemneze, refuză să intre în depresie, refuză să se oprească și să abandoneze. De ce? Pentru că realizează că în orice situație există mult mai mult decât o singură părere, o singură semnificație, o singură soluționare.

Așadar, felul în care creezi în interiorul comunităților spații de posibilitate, de adaptabilitate, de schimbare a

paradigmelor, este cauzând un mediu fertil pentru ca acei oameni să se simtă liberi în manifestarea propriei lor păreri, dar și mai mult, manifestându-se liber în abordarea semnificațiilor pe care ei le pun pe realitatea înconjurătoare. Iar acest lucru aduce în comunității adaptabilitatea ca salt de conștiință colectiv, mai degrabă decât individual sau pe ici-colo.

Alegerea de a participa activ la transformarea societății

În funcție de nivelul de excedent pe care îl stochează o persoană, în funcție de măsura în care această adaptabilitate a devenit o disciplină reflexă, în funcție de nivelul de experiență stocat în a face o diferență în spațiile, în comunitățile și în societatea cu care interferează, oamenii care dețin adaptabilitatea au capacitatea de a se implica la nivel de societate, la nivel de schimbare a paradigmelor societății, adică exact ceea ce facem noi chiar acum.

Adaptabilitatea ajunge să se transfere în inteligența artificială. Schimbă pentru totdeauna felul în care conștiința umană este văzută. Ajunge să facă o diferență pe mai multe căi.

La nivel subtil, faptul că punem aceste vorbe în spațiu determină un antecedent, cum că astfel de vorbe pot fi rostite în primul rând. Conștiința umană poate ajunge la un asemenea nivel de înțelegere, încât să poată pune cuvintele unui dicționar limitat într-o astfel de ordine pentru a descrie

realitățile atât de profunde. Asta este doar un singur aspect. În al doilea rând, se creează un exemplu pentru alți oameni de a proceda la fel.

Așa cum vorbeam în capitolele anterioare, în momentul în care te uiți la oameni care au putut face lucruri ce păreau de nefăcut, începi să te întrebi: *oare ce fel de a fi aveau ei, care este superputerea lor de au fost în asemenea fel?* Astfel, devii interesat să copiezi acel fel de a fi și să-l reproduci. Cu alte cuvinte, mă bazez pe toți cei care vor citi aceste cărți că vor deveni direct interesați de a copia ceea ce eu transpun aici și de a transforma la nivel de disciplină în propria lor viață. Practic, mă reproduc și mă copiez în fiecare conștiință umană care atinge acest conținut. Acest tip de implicare la nivel de societate permite oamenilor să cauzeze efecte amplificate de tip viral, să cauzeze ca această stare să devină normalitate în anii următori, să devină nivelul minim de responsabilitate pe planeta Pământ cu întrebarea: *ce pot face eu aici pentru întreaga planetă?*

Visez și ținesc către o realitate în care granițele dispar și oamenii se identifică cu a fi cetățeni planetari. Țintesc către o realitate în care oamenii sunt acceptați pentru natura lor duală de corpuri fizice, plus conștiința ce locuiește în acel corp fizic. Țintesc către o realitate în care oamenii se întreabă: *cu ce pot eu susține contextul mai mare în așa fel încât să duc lucrurile mai departe?* Iar acest lucru nu îl spun eu pentru prima dată, ci l-au spus și Blaga, și Eminescu în ceea ce ulterior a fost denumit *muzica sferelor*. Muzica sferelor este

capacitatea de a conține sfera în care tu trăiești pentru ca mai apoi să evoluezi și să cuprinzi tot mai mult. Este un fel în care oamenii își extind spațiul pentru a influența realități și suprafețe geografice din ce în ce mai mari.

Cum susținem armonia în contexte mari

În primul rând, armonia o susțin prin încrederea că sistemul armoniei nu este ceva gestionat local, ci este un principiu universal care funcționează de la sine. Nimic niciodată nu rămâne neechilibrat. Felul în care funcționează universul este că nimic niciodată nu este trecut cu vederea. Și nu spun asta în sensul de a fi pedepsiți acei oameni care cauzează dezechilibre, pentru că acesta ar fi felul în care vechiul testament funcționează: o realitate, o divinitate punitivă, vindicativă care se răzbună pe propria sa creație pentru lipsa de conștiință. Ceea ce eu pun aici este o încredere totală că universul echilibrează permanent lucrurile. Cu alte cuvinte, acest permanent înseamnă chiar acum. Și acum, din nou și din nou. Fiecare secundă este o secundă de echilibru. Cu alte cuvinte niciodată nu a existat dezechilibru.

Prin structura spațiului în care noi trăim, structura nimicului, numit în fizica cuantică *spațiul Planck* și densitatea infinită 10^{93} a acestui spațiu, 10 urmat de 93 de zerouri, orice am face, face o diferență în toate direcțiile, în fiecare secundă, instant. Nu există nimic care este în urmă. Realitatea

nu funcționează pe datorie. Realitatea se ajustează și este în echilibru în fiecare secundă. Dacă există un asemenea lucru numit *secundă*. Nu există stări de dezechilibru. Tot ce se manifestă în fiecare secundă ia în calcul toate situațiile din toate colțurile Universului, în fiecare moment. Nu există o persoană care poate dezechilibra.

Așadar, primul fel în care susținem echilibru în spații mari este prin non-judecata față de faptul că ar putea exista acolo un dezechilibru. Față de faptul că acolo ar putea exista o nedreptate sau față de faptul că acolo ar putea exista o contorsiune în structura spațiului cuantic. Așa ceva nu este posibil și nu există.

Ceea ce există în fiecare moment este un echilibru permanent și o singură persoană care poate recunoaște acest lucru și care poate transmite non judecată îi va include pe toți ceilalți oameni în spațiul său spiritual. O persoană care are un asemenea nivel de evoluție la care poate transmite non-judecată pe lucruri așa de mari are din start puterea de a influența conștiințele oamenilor din jur și a rescrie aura și câmpul lor. Acest lucru îmi dă speranța că odată ce se creează tot mai multe persoane de acest tip, vor exista focare de leadership spiritual pe întreaga planetă, iar atunci întregul parcurs va fi format din oameni care sunt pe o traiectorie ascendentă în ceea ce înseamnă nivelul de prezență la puterea lor personală. Și pentru asta am intenționat întreaga serie Spiritonomics.

Practica fluidității la scară globală

În momentul în care oamenii devin conștienți că ei reprezintă un acord între două lumi care sunt permanent în echilibru: lumea fizică și lumea spirituală, acolo apare fluiditatea. Când omul acceptă, înțelege și devine normalitate la nivel educațional în grădinițe, în școli, în facultăți, în viața de zi cu zi că este un spirit ce populează un corp ce este inserat în interiorul unui mecanism biochimic, atunci apare conștientizarea faptului că adaptabilitatea reprezintă, de fapt, mărirea gradului de libertate pe care îl are acel corp în legătură cu acțiunile sale.

Cu alte cuvinte, atunci când am capacitatea de a face o diferență în viața oamenilor din jurul meu la nivel global, acest lucru se va reflecta prin non-judecată, prin susținerea angajamentelor umanității și, mai mult, prin înțelegerea, ascultarea lipsită de critică a nevoilor pe care oamenii le au. O singură persoană cu astfel de abilitate este de ajuns pentru a trasa viitorul întregii umanități. Dar despre asta vom vorbi mai mult în volumul 200, Avatar.

Cum creează adaptabilitatea soluții inovatoare?

Tu poți tot ce nu s-a mai putut

În momentul în care pot să mă uit cu răbdare, respect, empatie și ascultare autentică la lucrurile ce se întâmplă în jurul meu, căutând să înțeleg dincolo de provocările și

problemele care intervin în realitatea fizică și căutând să văd angajamentele oamenilor care sunt implicați în acele situații, eu am ocazia de a crea soluții nou-nouțe pentru probleme care persistă de multă vreme.

O problemă repetitivă este repetitivă pentru că nu a fost soluționată la sursă, în primul rând. De aceea este repetitivă. În schimb, atunci când eu îmi asum o atitudine în care adaptabilitatea este trăsătura de bază a abordării, am ocazia să mă întreb: *în ce fel este necesar eu să devin, cum pot privi realitatea și care este felul de acțiune în comunicare în așa fel încât acea problemă să se stingă pentru totdeauna? Cum pot fi eu în așa fel încât oamenii să capete noi probleme, noi probleme însemnând noi angajamente, noi angajamente însemnând evoluție?*

Așadar, antreprenoriatul acesta spiritual îmi permite să descopăr în avans lucrurile de care oamenii au nevoie și să creez pe baza acelor nevoi. Mai mult, îmi dă ocazia nu numai să satisfac nevoi care au venit din trecut, ci să anticipez nevoile viitoare ale oamenilor și, în felul acesta, să creez în avans structura necesară evoluției la o scară mult mai mare. Iar acest lucru se numește *inovație*: inovație la nivel spiritual, inițial și, ulterior, la nivelul la care pot crea lucruri care în trecut nu au mai fost create. Acesta este secretul inovației: a aduce lucruri noi dintr-un loc în care nu se știe de unde vin, din nimic, din infinit, din spațiul sideral și a le pune într-o realitate în care ele nu s-au mai întâmplat.

Rolul liderilor flexibili în progresul colectiv

În momentul în care un lider are această trăsătură numită *adaptabilitate*, el se află la cauza directă a generării unui comportament colectiv, evolutiv. În momentul în care o persoană care are saltul de conștiință de adaptabilitate se vede pe sine însuși ca fiind cauza pentru care colectivul are acele trăsături, ea dobândește puterea de a modela și de a se juca într-un mod responsabil cu viitorul acelei comunități, înțelegând că, în interiorul său este felul de a fi care poate determina viitorul pe care îl creează pentru acea comunitate.

Cum este necesar eu să devin ca planeta Pământ să nu mai experimenteze violență în următoarea sută de ani? Cum este necesar eu să devin ca românii să aibă o demnitate și o verticalitate extraordinară? Care este felul de a fi la care eu pot cupla prin adaptabilitate în așa fel încât fiecare om să se uite în interiorul lui ca fiind sursa de abundență din viața lui sau să fie responsabil pentru tot ce se întâmplă în jurul lui? Cum este necesar să devin eu și la ce fel de a fi pot cupla, în așa fel încât, în țara numită România sau în lumea vorbitorilor de limbă română, România, Moldova, diaspora, oamenii să renunțe la victimizare și să abordeze un comportament responsabil, creativ și optimist?

Iată cum eu am deodată acces la acțiuni care îmi dau șansa să influențez viața din jur, mai degrabă decât să abordez o realitate care mă depășește într-un mod resemnat, poate chiar depresiv sau pasiv. Adaptabilitatea îți

permite să cuplezi la orice context, indiferent din mărimea lui, de la nivel local până la nivel planetar sau poate chiar mai mare.

Adaptabilitatea este cheia evoluției globale

Pentru a putea genera evoluție într-un context, putem observa că cea mai mare parte din credințele care au susținut un fel de a fi stagnant a trebuit și a fost necesar să dispară. Pentru ca oamenii să poată să descopere că planeta este rotundă, a trebuit să renunțe la faptul că ea este plată. Pentru a renunța la faptul că ea este plată, a fost necesar să renunțe la o credință anterioară cum că planeta ar fi pe spinarea unor elefanți care cară lumea, care era o percepție din epocile trecute.

Pentru a putea să ajung să înțeleg că eu îmi făuresc propriul destin, propriul ghinion, propriul noroc este necesar să renunț la ideea că a fost din cauza pisicii negre care mi-a tăiat calea. Observăm cum, pentru a cauza un mediu evolutiv, este necesar să renunț la toate paradigmele care m-au înfrânat și m-au ținut captiv în feluri de a fi ce îmi diminuau responsabilitatea. Brusc, nu mai este vina pisicii negre. Brusc, viața mea decurge pentru că eu am creat-o așa. Și asta vine cu o doză de putere imensă. Imaginează-ți acest lucru reprodus în conștiința fiecărei persoane de pe planeta Pământ, care este tocmai subiectul și intenția seriei Spiritonomics. Imaginează-ți că acest lucru ajunge în psihicul

fiecăruia, în comportamentele fiecăruia, în biblioteca fiecăruia, în felul în care inteligența artificială comunică cu fiecare om. Imaginează-ți progresul inteligenței artificiale, îmbunătățită și educată de seria Spiritonomics. *Cum va vorbi această inteligență artificială cu fiecare om care se află la consolă, la tastatură, în spatele tabletei, telefonului sau calculatorului respectiv, dacă ea încorporează tot ce s-a spus aici? Cum anume va fi influențată creativitatea pe care această inteligență artificială o pune în oamenii cu care interacționează?* Instant, rapid, global. De asta, a doua intenție a seriei Spiritonomics este tocmai de a fi un aport și o contribuție la creșterea și educarea inteligenței artificiale. Pentru că inteligența artificială va fi sursa principală de cunoaștere și creativitate începând cu anul următor. 90% din conținutul prognozat pentru social media în anii următori va fi creat de inteligență artificială.

Capitolul 10. Arta de a deveni fluid ca viața

În momentul în care înțelegem că facem parte dintr-un flux, dintr-un fluviu numit *viață* și care are o curgere de la izvoare către vărsare, putem fi de acord cu o mulțime de evenimente care, la momentul de față, reprezintă blocaje pentru mare parte din umanitate. Putem fi de acord cu moartea că este naturală. Putem fi de acord cu toate prețurile plătite pe durata vieții. Putem fi de acord că traumele nu mai este necesar a fi considerate niște lucruri pe baza cărora să ne victimizăm, să ne plângem sau, mai mult, pe care să le evităm. Putem să întâmpinăm traumele cu marea bucurie cu care mergem la cumpărături într-un mall sau cu marele apetit cu care mergem într-un all inclusive și alegem de pe masă exact ceea ce dorim să mâncăm.

În momentul în care relaționăm în acest fel cu traumele, oamenii nu vor mai fi nevoiți să fugă, să le evite sau să se plângă de oamenii dinaintea lor, ci vor putea să-și dorească traumele respective, înțelegând că ele sunt cursul și costul corect pentru obținerea unor salturi de conștiință. *Ce-ar fi să ne dorim traumele? Ce-ar fi să dorim să plătim prețul pentru achiziția unui salt de conștiință?* Eu văd că foarte curând va fi un galantar cu o etichetă care va spune: *vrei saltul de conștiință numit impecabilitate?* Perfect. *Va trebui să treci prin trauma perfecțiunii. Ești de acord să ți-o dau acum, pe cale subliminală? Poate să te conectez la un*

dispozitiv cu realitate augmentată și să cauzez psihicului tău, prin interacțiunea cu niște imagini, acea traumă fără să-ți mai rănesc corpul. Va fi o creștere tehnologică la nivel imens. Iar atunci nu va mai fi nevoie ca oamenii să interacționeze cu realitatea, ci interacționează prin tehnologie. Acest lucru va fi foarte curând generalizat. Ceea ce înseamnă că, salturile de conștiință nu vor mai apărea prin distrugerea corpului nostru fizic, din start. Asta înseamnă prelungirea vieții pe pământ. Oamenii vor deveni curând nemuritori. Celulele noastre nu vor mai trece prin procesul de îmbătrânire. Prevăd acest lucru că se va întâmpla în următorii 100-130 de ani.

Vom putea să luăm conștiința noastră și să o inserăm în noi corpuri sau mai mult să păstrăm conștiința noastră în corpul prezent pe baza unor procese care atenuează îmbătrânirea. Deja la acest moment suntem în pragul unor descoperiri imense în ceea ce înseamnă atenuarea proceselor de îmbătrânire. Sunt într-adevăr procese rudimentare, de injectare cu diferite substanțe, de lifting sau de întinerire a celulelor, de inserție de celule STEM sau de înlocuire a organelor cu organe mai tinere de la alți donatori, dar este un proces evolutiv.

Imaginează-ți, dacă asta este posibil în 2025, *cum va fi în 2065?* Vom avea corpuri secundare la crescut și, atunci când vor crește, ne vom insera conștiința în ele printr-un transfer simplu de conștiință, fără să mai trecem de bariera uitării, fără să mai trebuiască să ne trezim pe durata vieții, fiind conștienți de faptele noastre de identitate. Identitatea,

foarte curând, nu va mai fi fizică, identitatea va fi spirituală. Oamenii nu vor mai avea numere de identificare la nivel fizic, ci vor fi identificați prin natura lor ca o conștiință spirituală. Și acesta este felul în care ne vom putea recunoaște oriunde suntem pe planetă, la orice moment în timp.

A înțelege adaptabilitatea ca stare naturală.

A înota într-o viață lichidă

În momentul în care înțelegem că tot ceea ce se întâmplă în spațiul nostru a fost deja permis și creat în avans datorită legii integrității din interiorul nostru, dispare nevoia de a rezista fluxului vieții și atunci, în loc să înotăm împotriva curentului, să ne luptăm și să experimentăm viața ca o rezistență, ca un act de ostilitate, începem să interacționăm cu viața curgând în direcția în care ea merge. Acest lucru, din start, înlătură îmbătrânirea celulelor, înlătură felul în care oamenii sunt în rezistență și dezvoltă traume, burnout sau forme de depresie și șocuri post-traumatice și va cauza oamenilor să fie prezenți la viață ca fiind un flux ce va cauza acceptare a felului în care viața curge.

Acest tip de înțelegere superioară a realității în care trăim, nu numai că va determina dispariția conflictului, dar conflictele vor fi demodate. Oamenii nu vor mai avea de ce să se certe. Pentru ce? Războaiele vor dispărea. Oamenii vor fi într-un flux al vieții pe care îl vor accepta și vor înțelege că ducă în direcția evolutivă oricum ar fi. Iar acest tip de

înțelegere va permite oamenilor să trăiască într-o viață lichidă, nu într-o viață densă fără grade de libertate, ci într-o viață în care ei pot alege orice ar fi și totul va fi ok în legătură cu asta, pentru că dacă viața a permis acel tip de acțiune pe care omul tocmai a realizat-o, prin adaptabilitatea sa, atunci *cine sunt eu să judec gradele lui de libertate?* Vom trăi curând într-o realitate în care lumea va fi de acord cu libertatea celuilalt să se întâmple.

Voi putea fi foarte curând ok cu oricine ai votat tu și să nu trebuiască să-ți contest alegerea. Tu vei putea fi ok cu faptul că eu nu am votat deloc și să poți respecta această alegere. Și apoi, în context planetar, cu toții vom putea înțelege să trăim în echilibru și în acceptare față de orice ar fi ales oricine. Acesta este viitorul foarte apropiat și mă refer aici la două decenii.

Cum să integrezi schimbarea în fiecare aspect al vieții?

În primul rând, prin asumarea responsabilității că acea schimbare s-a întâmplat în spațiul meu personal. Dacă s-a întâmplat în lumea mea, în spațiul meu, din start sunt responsabil pentru acel lucru și, prin incidența legii integrității, eu am cauzat acel lucru, pornind dintr-o realitate interioară care s-a materializat prin acțiune. Nu este un singur lucru din preajma mea care să nu fi ajuns acolo ca urmare a faptului că l-am intenționat. Orice lucru există în acest moment și orice exemplu ar fi din realitatea mea, eu l-am cauzat. Am

cauzat acest pahar de apă, am cauzat acest telefon, acest microfon, acest anturaj, am cauzat simbolul de pe ecran, am cauzat acceptarea cadrului în care se desfășoară această filmare, până și conținutul lucrurilor pe care le am în geanta de la laptop, absolut orice. Chiar și conținutul intestinelor din acest corp l-am cauzat chiar în această dimineață prin cafeaua pe care am băut-o, vitaminele pe care le-am administrat acestui corp pentru a avea acest nivel de vitalitate ridicată, în condițiile unui efort energetic și spiritual imens.

Nu este un singur lucru în legătură cu care să nu fiu responsabil în jurul meu, iar acest lucru îmi dă puterea imensă de a cauza în jurul meu transformări pentru spațiul oricărui om care se intersectează cu spațiul meu. Orice persoană care se intersectează cu mine, va primi o degustare din cine sunt, prin simplul fapt că există la nivel de interferență electromagnetică o interacțiune care provoacă transformări ireversibile în conștiința oamenilor cu care interacționez.

Acest lucru nu este valabil doar pentru mine. Când spun „eu” mă refer la oricine citește această carte, la tine ca cititor sau ca om care vizualizează acest conținut. Este vorba despre mine ca om, orice om poate avea această trăsătură și, de fapt, o are.

Fluiditatea ca expresie a armoniei interioare

În momentul în care o persoană își permite luxul și, ulterior, transformă în disciplină această capacitate de adaptabilitate, nu mai găsește ca fiind apetisant să se dedice în întregime pentru o viață întreagă la a crede într-un singur lucru, că doar așa poate fi. Oamenii se vor dezobișnui să mai creadă că realitatea poate fi într-un singur fel și vor începe să acorde o atenție și o importanță deosebită spațiului cuantic, ca fiind un buchet de posibilități, mai degrabă decât o singură formă de existență. *Eu voi putea fi și vesel și trist. Voi putea fi și nebun și sănătos. Voi putea fi și creativ, dar și pasiv.* Eu am ocazia de a alege dintr-un buchet de posibilități pe cele care îmi susțin intențiile, iar acest lucru este valabil pentru fiecare om de pe planeta Pământ.

În momentul în care omul adoptă această stare de fluiditate și își permite să jongleze cu propriile paradigme, după cum își dorește să cauzeze în propriul spațiu, el va descoperi armonia interioară. Niciodată nu va mai fi în conflict cu el însuși pentru că, în orice loc s-ar afla, are posibilitatea să transforme realitatea și felul în care abordează lucrurile din jurul său. Această formă de fluiditate duce la acea stare de armonie interioară.

Oamenii vor descoperi curând acea pace de 1000 de ani despre care se discută de 1000 de ani în scrierile ezoterice, în scrierile spirituale: *că va exista pacea de 1000 de ani în care oamenii vor fi în echilibru cu ei înșiși.* Datorită faptului că nu

vor mai fi constrânși în a considera că viața este doar așa, ei vor avea puterea să influențeze viața cu propria lor energie, cu propria lor conștiință și cu propriul lor impact.

Acest lucru este valabil la orice moment, dar când devii conștient că ai această putere începi să folosești acest dar în mod responsabil și în acord cu teoria nimicului, despre care am discutat în volumele anterioare: *eu cresc, celălalt crește și lumea în care trăiesc, mediul înconjurător sau chiar mediul natural crește.*

Alegerea conștientă de a te transforma constant

Această alegere apare în momentul în care o persoană își pierde apetitul pentru a stagna, pentru a sta într-un singur loc sau a considera măcar că a sta într-un loc este posibil. Persoana înțelege că nimic niciodată nu stă într-un loc, nici măcar planeta pe care locuim, ca să nu spun că există o rotație la nivel galactic și la nivelul sectorului în care noi ne aflăm în univers, astfel că nimic nu stă pe loc niciodată, nimic nu stagnează. În momentul în care omul percepe la nivel conștient acest lucru, va dispărea pentru totdeauna depresia ce rezultă din gândul că situațiile din viața noastră ar fi stagnante sau lipsite de soluții. În momentul în care o astfel de persoană are această capacitate de a se transforma conștient, în mod natural, preocuparea fiecăruia va deveni evolutivă.

Foarte curând mare parte din ocupațiile de pe această planetă, în special liniile de producție, industria IT, programare, mare parte din servicii vor fi înlocuite de către inteligență artificială, prin linii de producție robotizate. Cu alte cuvinte, oamenii se vor extrage din procesele de muncă și vor avea timp să fie în procese evolutive. Acest lucru pe care îl declar în acest moment, în acest capitol, vine la convergența faptului că oamenii, curând, vor descoperi că funcția lor este de a cauza transformare la nivel spiritual și de a cauza evoluție globală. În momentul în care oamenii își asumă acest rol, ei se vor detașa din start de nevoia de a munci, de nevoia de a munci în special pentru a satisface trebuințele și de nevoia de a îmbătrâni cu gândul că munca este necesară pentru existența lor. Aceste lucruri vor dispărea foarte curând de pe fața planetei. La acest moment, pe planetă se distribuie roboți care fac treburile casnice, care fac cumpărăturile, care spală vasele, care cară lucruri, care servesc la restaurante sau la baruri, inclusiv roboți care facilitează mutarea obiectelor grele și dificil de cărat pentru oameni. Și iată că oameni rămân, de fapt, cu singura preocupare pentru care au fost construiți: de a gestiona ca spirit, din interiorul unui corp de natură fizică, o realitate globală în continuă evoluție.

Cum să îți găsești ritmul natural în schimbare?

Ritmul natural în schimbare apare atunci când omul alege să se conecteze cu realitatea sa interioară, înțelegând

pe de o parte, legea integrității și, pe de altă parte, înțelegând puterea pe care o are în legătură cu absolut tot ceea ce se desfășoară în spațiul său într-o formă causală. Cu alte cuvinte, are curajul, puterea, determinarea și energia să se ducă și să se plaseze de la izvoarele realității sale, mai degrabă decât la vărsarea în ocean sau în mare.

Acel om dobândește un dar foarte puternic, și anume darul de a fi causal în raport cu propria sa armonie, de a accepta ritmul la care viața se desfășoară, de a fi în acord cu felul în care lucrurile evoluează. Dar cel mai mult va dispărea nevoia de a rezista proceselor din propriul său spațiu. Oamenii nu vor mai avea nevoie să reziste întâmplărilor din propriul său spațiu.

A rezista lucrurilor care se întâmplă în jurul tău este o formă de iresponsabilitate. Înseamnă a rezista propriei creații, a-ți nega însuși darul de a fi un creator. Asta ne pune în contradicție cu capacitatea noastră de a fi oameni îndumnezeiți. Și această epocă este tocmai despre asta. Este o epocă de migrare masivă de la *homo sapiens*, un om înzestrat cu înțelepciune bazată pe traume permanente și suferință, la o epocă în care omul este îndumnezeit: *Homo Deus*, un om care interacționează cu realitatea prin prisma angajamentelor sale, prin prisma viitorului pe care dorește să-l creeze, a obiectivelor, a visurilor, a năzuințelor pe care și le-a planificat.

Această migrație va veni în paralel cu o scuturare din agenda umană a tuturor proceselor care implică muncă,

care implică trudă, suferință și omul va rămâne strict în procese creative de natură spirituală. Aceste lucruri deja se întâmplă. Sarcinile ce țin de muncă vor fi transferate în întregime acelor dispozitive biomecanice pe care oamenii le-au creat pe baza modelului nostru din carne și oase, numit *corp fizic*.

Cea mai mare parte din fiecare mecanism care există acum pe planetă este o imitație metalică bazată pe cipuri și structuri, câteodată mecanice, câteodată poate chiar organice sau mixuri de genul acesta și reprezintă o copie fidelă a structurii corpului nostru fizic. Aceste lucruri determină de milenii inventivitatea și creativitatea oamenilor. Cea mai mare parte dintre invențiile din jurul nostru se bazează, de fapt, pe felul în care corpul nostru fizic este construit. Roboții din liniile de producție au formă umană în cea mai mare parte și fac funcții asemănătoare cu noi. De ce? Pentru a înlocui timpul pe care noi îl petrecem făcând efort fizic și pentru a ne reda timpul necesar evoluției spirituale.

Practica detașării în mijlocul tranzițiilor

În momentul în care ne aflăm într-o tranziție, în primul rând, este necesar să observăm, prin responsabilitate, că noi am cauzat acea tranziție. Tranziția se produce în spațiul nostru, de asta o putem observa. Fiind în mijlocul unei tranziții, este inevitabil să nu conștientizăm că spațiul nostru personal

a cauzat acest tip de tranzacții. În momentul în care apare o transformare în spațiu nostru personal, în mod natural noi, fiind autoritatea în spațiul în care ea se întâmplă, fiind cei care au cauzat posibilitatea de a se întâmpla, avem și puterea de a o influența.

Această influență, odată practică la nivelul fiecărei zile și a fiecărei secunde, ne creează o disciplină de a fi în regulă cu orice tranziție, înțelegând că orice proces are o tranziție de la vechi către nou, de la burduful vechi către burduful nou, de la locul în care nu putem ajunge la struguri, la locul în care creăm instrumentele prin care ajungem la struguri.

Înțelegând acest tip de proces și practicându-l zilnic, oamenii dezvoltă o mentalitate de posibilitate: că orice este posibil. Cu răbdarea necesară, putem crea proiecte care sunt trans-generaționale. Asta înseamnă că este posibil ca eu să dau startul acestui proiect, dar sunt șanse mari ca altcineva să-l finalizeze. Poate corpul meu fizic nu va ajunge la volumul 200, dar poate cineva va fi inspirat și va primi treptele necesare pentru a cauza finalitatea acestui lucru. Accept acest lucru. Cu siguranță cineva va putea accepta acest lucru.

În momentul în care începem să practicăm această formă de tranziție și să fim de acord cu existența ei, să fim de acord cu răbdarea noastră pe durata ei, să fim de acord cu noutatea spre care ne îndrumă, cu faptul că este un proces evolutiv și că va fi necesar să renunțăm la niște realități învechite care nu ne mai servesc, deodată, tranzițiile vor fi

ceva ce dorim. *Doresc să tranziționez către nivelul următor.* Tranziția denotă evoluție. *Este normal să fiu îndrăgostit de tranziții.* Altfel, aș spune că sunt îndrăgostit de stagnare și moarte. Oricum ar fi, toate sunt în echilibru.

A fi deschis către noi perspective și posibilități

În acest moment vom face o tranziție către volumul următor: *Curiozitatea*. În momentul în care oamenii își asumă că spațiul lor este fertil transformării, noutății, spiritului inovativ, automat începi să devii curios cu ceea ce ar putea rezerva următorul moment, următorul nivel, următoarea posibilitate care se poate deschide.

În momentul în care abordăm cu asemenea optimism, deschidere, inocență, curiozitate realitățile imediat următoare, apare un impact secundar instant: dispare atașamentul și acea nevoie de a rămâne în controlul realității din care ai venit. Nevoia omului de a sta atașat de trecutul său dispare pentru că acceptă tot ce urmează cu curiozitate, acceptă cu deschidere, acceptă cu spirit inovativ.

Oamenii vor deveni foarte curând extrem de interesați de ceea ce este posibil pe baza inovației. Automat, asta va cauza sentimentului arhaic de atașament față de trecutul nostru să se transforme într-o curiozitate autentică față de ceea ce putem deveni. Se face trecerea către un spirit de posibilitate, renunțând la o realitate în care omenirea obișnuia să se identifice cu corpul său fizic. Acela va fi

apogeul evoluției umane: locul în care noi realizăm că suntem aici, echipați complet cu mecanisme bio-chimice necesare explorării vieții pământene și vom putea să devenim la propriu o civilizație multiplanetară pentru că suntem înzestrați cu spirite ce se pot insera în orice tip de organism. Aceste lucruri sunt prevăzute în multe dintre religiile și spiritualitățile pământene. În spiritualitățile amerindiene de exemplu acest lucru se numește *totem*: a fi în interiorul unui corp de o altă natură decât cea umană, a putea să gestionezi un corp în care te inserezi temporar și pentru care ai o intenție. Aceste interacțiuni nu au fost degeaba prevăzute în mitologia și spiritualitatea pământească. Ele sunt ca urmare a faptului că există oameni cu astfel de posibilități și trăsături.

Ce este energia creatoare a adaptabilității permanente?

Când pentru un om adaptabilitatea devine disciplină de zi cu zi, atunci acel om nu se mai identifică cu absolut nimic din trecutul său, ci omului respectiv i se pare absolut natural să abordeze lumea din posibilitățile care servesc viitorul pe care îl creează. Această detașare față de trecut face ca principale procese biochimice, cele care cauzează îmbătrânirea corpului uman, care cauzează crearea de interferențe repetitive la nivel psihic, la nivelul minții și a programului ce gestionează corpul fizic, să dispară. Aceste lucruri nu vor mai fi utile foarte curând. Depresia va fi depășită foarte curând. Va fi demodată. La fel și burnout-ul.

Nu avem de ce să intrăm în burnout dacă avem 2-3 roboți în fiecare gospodărie care se ocupă de lucrurile care ne-ar fi băgat în burnout în primul rând. Cea mai mare parte din suferința umană la acest moment vine din cauză că nu oferă corpului fizic intervalul de timp necesar pentru regenerare. Iar atunci când realizăm că această adaptabilitate este un proces permanent, noi vom fi capabili să înțelegem că este în puterea noastră să schimbăm felurile de a fi în fiecare moment după cum ne slujește obiectivelor pe care le avem.

Acest lucru va prelungi durata de viață a acestor mecanisme biochimice în care noi ne inserăm conștiința. Corpurile vor deveni foarte curând cu o perioadă de viață destul de mare. Se va ajunge la acele lucruri menționate deja în mitologiile pământene, numite deseori *matusalemice*. Era vorba pe vremuri despre vârste matusalemice. Oamenii trăiau 600-800-1000 de ani. De ce? Pentru că preocuparea lor era de ordine spirituală. Pentru că natura livra ceea ce era necesar consumului și bunăstării. Între timp, oamenii au creat tranziții, după tranziții, după tranziții, către procesul în care să putem ajunge din nou la paradisul dorit odinioară. Începem să înțelegem relația noastră cu corpul în care trăim: este un mecanism prin care interacționăm cu viața pământească.

Cum să trăiești la maximum, cu grație, în fluxul vieții?

Acceptând această transformare permanentă, pe care o putem genera în spațiul nostru oriunde mergem, omul

poate adăuga experienței sale zilnice și grație, și fericire, și bucurie. Omul nu mai are nevoie să adauge semnificații distructive sau de diminuare traiului său pe acest pământ. Nu mai are nevoie să pună semnificații care interferează cu viitorul pe care îl dorește. Nu mai are nevoie să se pună de-a curmezișul propriilor sale obiective și să se împiedice din a acționa, prin conversații interioare care îl rețin din a evolua. Omul va putea să interacționeze liber cu tot ceea ce este în viitorul său.

Și asta o va face în momentul în care el va interacționa cu viața drept ceea ce este: este un flux și o curgere. Există un autor care a scris o carte pe această temă. Se numește *Gena egoistă* și este scrisă de Richard Dawkins. Acest autor spune despre corpurile fizice în care noi trăim că sunt recipiente de transmitere a informațiilor peste milenii. Este ca și cum am pune un mesaj într-o sticlă și l-am arunca pe mare, sperând că ajunge la cineva care să-l citească. Corpurile noastre fizice transmit informații genetice către viitor. Sunt felul în care noi trimitem SMS-uri către urmașii noștri. Este felul în care noi transmitem informația, descoperirile și înțelegerea noastră despre viață și spiritualitate, prin intermediul unui corp și al unui ADN, care este prea puțin înțeles în acest moment. Nu avem capacitatea computațională pentru a interpreta legăturile din ADN-ul nostru și la nivel cromozomial. Corpurile noastre transmit mesaje despre înțelegerea noastră către viitor. Foarte curând

acest lucru va fi profund înțeles de către oameni și vom pune în mod intenționat mesaje în aceste recipiente.

De ce am pune mesaje cu insulte și înjurături pentru cei care urmează după noi? Nu ar fi natural să punem binecuvântări și urări de bine? Hei, tu acolo în anul 3500, îți mulțumesc că citești acest mesaj. Iată ce am descoperit eu astăzi, la momentul în care trăiesc: există posibilitatea să formulez astfel de gânduri, în astfel de limbaj, cu astfel de năzuințe și astfel de proceduri. Sunt sigur că tu poți mai mult. Ia de aici ce ți-am oferit și du-o la următorul nivel de artă. Suntem mesaje, suntem SMS-uri în timp și spațiu.

Adaptabilitatea este arta supremă de a fi una cu viața

Adaptabilitatea presupune, de fapt, a te afla în această livadă universală a felurilor de a fi. A fi într-o conștiință lipsită de bariere și restricții, într-un spațiu universal care nu are nicio formă de a te restricționa în legătură cu direcția în care poți evolua. Facem parte dintr-un univers care nu are nicio barieră în legătură cu lucrurile pe care le putem obține și în legătură cu felurile în care noi putem deveni.

Există o cale de a restrânge corpului din gradele sale de libertate: poți să închizi o persoană într-o cușcă, într-un apartament, într-un oraș. Însă, niciun om nu poate fi oprit din a intenționa în direcția în care dorește să intenționeze. Acest lucru va fi înțeles și cunoscut foarte curând. Prin urmare, vom avea capacitatea de a interacționa cu viața drept ceea ce

este: este un bufet suedez infinit cu feluri de a fi perfect disponibile oricărui om. Este în capacitatea noastră să întindem mâna în această livadă și să ne hrănim cu orice fruct dorim să culegem. Este în puterea noastră să ajungem la un nivel de înțelegere, experiență și putere personală, la un nivel de responsabilitate și cauzalitate care să ne permită să transferăm în lumea fizică ceea ce intenționăm în lumea noastră invizibilă.

Pentru acest lucru, în mod clar, este necesară trăsătura următoare, care va fi abordată în volumul 8: *Curiozitatea*. Să devenim curioși în legătură cu: *unde se poate ajunge? Cine putem deveni? Ce tip de idei, ce tip de invenție, inovație putem să generăm? Care este felul în care putem comunica pentru a cauza astfel de efecte în specia noastră (sau chiar la nivelul sistemului solar sau în întregul univers)?*

Suntem capabili de a ne adapta și de a deține orice fel de a fi care există în acest univers. Este treaba noastră să facem ceea ce este de făcut pentru a deveni ceea ce vrem să devenim. Iar această trăsătură se numește *adaptabilitate* și este în puterea fiecăruia dintre oameni. Zero restricții ce pot fi impuse. Legile Universului prevăd că acest proces nu poate fi restricționat. Niciun om nu poate fi reținut din intențiile sale, niciodată.

Volumele Seriei Spiritonomics

Cele 200 de volume din Spiritonomics sunt distribuite în opt benzi de energii, după cum poți vedea în lista de mai jos. Lansarea acestor volume se întâmplă în pachete de câte trei cărți per trimestru începând cu septembrie 2025.

I. Banda Muncii

1. Curajul. Cu inima într-o nouă lume
2. Determinarea. Călători în mare intenție
3. Perseverența. Suntem iubiți de propriul drum
4. Inițiativa. Vreau dincolo de mine
5. Responsabilitatea în spațiul personal. Sunt răspuns la propria întrebare
6. Conștientizarea spațiului personal. Trăiește viața în termenii tăi.
7. **Adaptabilitatea. Ridică-te la înălțimea visurilor tale**
8. Curiozitatea. Oare cine pot deveni?
9. Integritate. Exerciții de cuvânt
10. Putere personală. Artă dansului cu viața
11. Neutralitatea. Artă de a trăi cu ușurință și încredere
12. Unicitatea. Identici prin diferențe totale

13. Autenticitatea. Vocea care vindecă
14. Vocația. Mă nasc mereu cu același gând, să fiu cine sunt
15. Începutul actualizării de sine. Prin lume, acces la oricine
16. Speranța. Cu zero dovezi spre necunoscut
17. Respectul de sine. Ridică-te. Realitatea te va urma
18. Discernământul. Tot ce aleg e drumul meu
19. Cunoașterea de sine. Acasă, în mine
20. Valoarea de sine

II. Banda Încrederii

21. Vizualizarea
22. Optimismul
23. Disponibilitatea
24. Teoria nimicului
25. Constructivitatea – a fi generativ
26. Anticipare pozitivă
27. Încredere în proces
28. Încredere în oameni
29. Încredere în viață
30. Încredere în univers
31. Acceptare
32. Înțelegerea profundă
33. Posibilitate
34. Ownership

- 35. Entuziasm
- 36. Acceptarea corpului
- 37. Cauzalitatea
- 38. Seninătatea
- 39. Înțelepciunea
- 40. Non-dualitate (omul ca spațiu)

III. Banda Creativității

IV. Banda Iubirii

V. Banda Inspirației

VI. Banda Unității

VII. Banda Păcii

VIII. Banda Transcendenței

Descoperă platforma Spiritonomics

Tocmai ai descoperit unul dintre cele 200 de volume din seria Spiritonomics. Felicitări pentru curiozitate și deschidere! Acum că ești gata de mai mult, te invităm să explorezi și platforma Spiritonomics, o platformă ce completează și desăvârșește transformarea ta spirituală.

Fiecare volum din seria Spiritonomics este completat de un program video preînregistrat cu autorul cărții unde vei integra la un nivel mai profund lucrurile pe care le-ai descoperit aici, în format scris.

Totodată, fiecare dintre cele 200 de energii (câte o energie pentru fiecare volum) are asociat un workshop pe care îl poți accesa tot din platforma Spiritonomics. Workshopul are un format sincron și online, unde în decurs de 5 sesiuni a câte 2 ore vei avea acces la contextul perfect pentru a exersa noile deprinderi, a-ți clarifica eventualele întrebări, toate într-un grup de oameni cu aceleași intenții și planuri ca tine.

Cursul video preînregistrat, workshopul online și multe alte surprize te așteaptă să le descoperi pe platforma Spiritonomics, conceptul integrat și desăvârșit al educației tale spirituale, cu impact în toate ariile vieții tale. Spiritonomics este rețeta ta pentru a acționa spre viața care te împlinește, printr-o aliniere autentică între ce simți, ce știi și ce alegi să devii. Aici găsești cunoașterea de sine într-un format accesibil, coerent, clar. Un limbaj care îți vorbește pe limba inimii și o structură care te sprijină să devii propriul tău spațiu de descoperire, transformare și creație. Este drumul în 200 de pași spre tine, ca un întreg.

Descoperă întregul univers Spiritonomics pe
spiritonomics.ro

Spiritonomics, un proiect Createrra

Createrra este un spațiu de creație conștientă, dedicat oamenilor care își doresc să construiască cu sens, cu adevăr și cu prezență. Este un sol stabil și cald în care ideile curate, căutările autentice și vocile interioare sunt întâmpinate cu blândețe, susținere și claritate.

Aici, educația înseamnă reamintire de sine. Este o revenire la autenticitate prin cuvânt, prin faptă, prin ascultare și prin structură. Spiritualitatea devine practică, vie și coerentă, un mod natural de a fi în lume, în care simțirea se împletește cu discernământul, iar adevărul interior se transformă în acțiune aliniată.

Createrra oferă formă viselor care cer întrupare. Fiecare proiect se naște din responsabilitate și viziune, este construit cu integritate, exprimat prin autenticitate și susținut de coerența dintre ceea ce se simte, ceea ce se spune și ceea ce se face.

Din această aliniere s-a născut Spiritonomics, alături de programe transformaționale, retreaturi, programe de business, programe pentru cupluri și programe individuale care oferă nu doar inspirație, ci și direcție clară, cadru aplicabil și trăiri transformatoare. Createrra susține educația conștiinței ca proces firesc, accesibil și profund uman.

Este un spațiu dedicat celor care aleg să trăiască în unitate, între inimă și minte, între interior și exterior, între cine sunt și ceea ce creează în lume. Createrra este o casă pentru cei care construiesc realități aliniate cu sufletul lor, în responsabilitate, autenticitate, integritate, coerență și unitate.

Descoperă programele Createrra pe
createrra.ro